XXV. ÉVF. 1925. JANUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

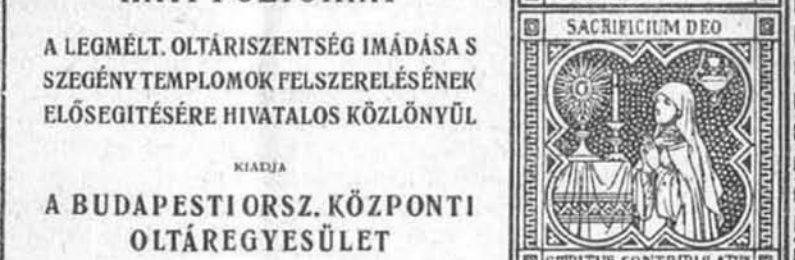

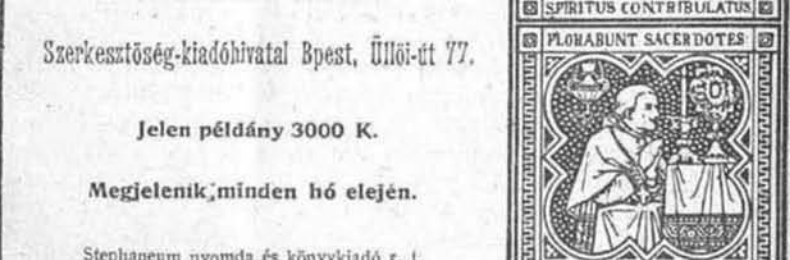

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Bizalom a Gondviselésben. — *Lovich Ilona:* Új születések perce. — *Dr. Pataky Arnold:* Az Eucharisztia és a lelki élet. — *Reiner Irma:* A szent év. «L'anno santo.» — *Stadler Frieda:* A gyóntatószéknél. — Tárca: *Eöri János:* Fölkel a Nap. — *Krónika.*

Mélyen tisztelt munkatársainknak, összes kedves olvasóinknak áldásos boldog új évet kívánunk.

Az «Örökimádás» szerkesztője és kiadóhivatala.

* * *

A karácsonyi könyvpiac újdonságai közül kiemeljük és kedves olvasóink figyelmébe ajánljuk a következőket:

Dr. Babura László: Szent Ambrus élete. Kiadta a Szent-István-Társulat: Kapható kiadóhivatalunkban is, ára 28.000 K és a portó. Fáradhatlan ügyvezető igazgatónk új könyvvel ajándékozta meg a lelkiolvasmányt kedvelő katholikusokat: Szent Ambrus életével. Öt részben, huszonöt fejezetben tárgyalja Milánó nagy püspökének életét. Amit annak idején «Szent Ágoston életé»-ről írtunk; egészében állítjuk az előttünk fekvő életrajzról is. Dr. Babura kenetteljes, képekben gazdag s mindvégig kellemesen stilizált előadásmódja különösen kedvessé teszi amúgy is nagyszerű témáját. Melegen ajánljuk lelkiolvasmányul.

* * *

A Szent István Könyvek mintájára az «A Szív Könyvtára»-nak is megjelent első két kötete:

Az 1. szám címe: **Az élet glóriás művészete.** Írta: *Dr. Andrássy Kálmán.* E könyv két részből áll. Az elsőben «A lélek megújhodásáról», «Az életről és életművészetről», «Minden szépségek forrásáról», «Jézus a Mesterünkről», «Glóriás kortársainkról» találunk emelkedett hangú és lelkünket szárnyrakeltő, talpraesett értekezéseket. A második rész P. Kempf Konstantin S. J.: «Die Heiligkeit der Kirche im 19. Jahrhundert» című művéből közli tizenhat, a legkülönbözőbb viszonyok között és életkorban élő emberek példás életét. Rendkívül értékes ez a 93 lap terjedelmű könyvecske. Szívesen ajánljuk olvasóinknak. Ára 3·50 K. (Szorzószám 7000.)

A 2. számú címe; **Hieronymo Szent Ferenc, Nápoly apostola, élete 1642—1716.** Írta: *P. Laczika Ferenc S. J.* Nyolc fejezetben 131 lapon ismertet meg bennünket a szerző Hieronymo Szent Ferenc jézustársasági atya életével. Úgy áll előttünk e törékeny testű, de erőslelkű páter, mint az önzetlen felebaráti szeretet és az igazi keresztény alázatosság hőse. Már pedig emez erények alapvető fontosságúak minden katholikus előtt, aki hitét s a lelki életet komolyan veszi. Az életrajz mellett a szerző iparkodik a tanulságokat is leszűrni az olvasó számára, hogy annak lelki hasznát még inkább növelje. Szeretettel ajánljuk lelki olvasmányul.

* * *

Kiadóhivatalunkban megrendelhető: Varga—Walser: **Örökimádás imakönyv.** Ára: bőrkötésben 280.000 K, félvászonkötés kisbetűs 98.000 K, félvászonkötés nagybetűs 112,000 K. Szent József imakönyv 48.000 K. Mindegyiknél külön felszámítandó a postadíj.

«Fölkel a Nap» tárcánkat kezdettől tartalmazó füzeteket kívánatra szívesen megküldjük új előfizetőinknek.

Bizalom a Gondviselésben.

Krisztus születése az Úristen atyai szeretetének gyümölcse. «Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adá, hogy minden, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.» *Isten az Ő mindentudásával előre látta az emberek magatartását az ő Fiával szemben és mégis odaadta.* Aki erre képes volt a mi lelkünk üdvéért, *nekünk abszolut jóakarónk.* Krisztus születése, az ő megváltói küldetése örök időkre szóló és minden ellenérvet fölülmuló bizonyíték erre.

Jusson eszébe ez azoknak, akik az élet küzdelmeiben elkeseredetten türelmetlenkednek: miért nézi el Isten mindezt? Ha nem is tudunk minden «miért»-re választ adni, bízzunk az isteni Gondviselésben. A mi szenvedéseink és küzdelmeinkkel is ugyanaz a célja: a mi lelkünk dicsősége és örök boldogsága.

Gondterhes, nehéz napokkal köszönt ránk az újesztendő. Jó lesz lelkünkbe vésni a bethlehemi jászol argumentumát: Isten szeretett és szeret szenvedéseinkben is.

Az Oltáregyesület tagjainak, akik a szentségi Jézus barátságában élnek, különösen kötelességük: hogy lelki erővel járjanak elöl sokszor nagyon csüggeteg testvéreik között. A legméltóságosabb Oltáriszentség az első karácsony folytatása, szentségtartónk, a bethlehemi jászolnak tisztségben örököse. Nekünk tehát sokkal könnyebb karácsonyi hangulatban, örömben és békességben élnünk. Mi arra is vállalkozhatunk, hogy a karácsonyi kegyelmeknek lelkünkön át mások szívébe is utat nyissunk; az Eucharisztiának, annak a kimondhatatlanul gazdag Forrásnak élő csatornái, új apostolai legyünk. A Gondviselésben bízó s a legfölségesebb Oltáriszentség kegyelmeivel élő s azokat közvetítő oltáregyleti tagok kellenek nekünk s akkor biztosítva látjuk az újesztendőt. «Tebenned bíztam, Uram, ne szégyenüljek meg sohasem.»

Dr. Mátrai Gyula.

ÚJ SZÜLETÉSEK PERCE.

Néha van úgy, hogy elragadja
A kegyelem sodra az embert,
Ragadja és viszi előre.

Olyankor nincs útban — megállás,
Le, messze multba visszanézés,
Se vágy: leroskadni a szegletkőre.

Olyankor minden gondolat nagy,
Minden lélegzet óriási,
A lépés gátat-szaggató, szabad.

Olyankor sírva megcsikordul,
Lefoszlik minden kötelék,
A régi ember szól: Elég
Az ámításból! Nyujtsd ki már magad,
És talpra áll a test,
Mivelhogy menni készt
A lélek — átölel
És lánggal elemészt
Egy szálló perc alatt,
Egy szülő, mérhetetlen,
Győzelmes perc alatt
Az élet akarója:
Az élő Akarat.

Lovich Ilonka.

Az Eucharisztia és a lelkiélet.

Ha teljesen meg akarjuk érteni és át akarjuk érezni, milyen kincse az Oltáriszentség a katholikus egyháznak, menjünk el lélekben Lourdesba és vegyünk részt egy szentségi körmeneten. Aki ezt egyszer is látta, életében sohasem felejtheti el. A körmenet a jelenések grottájától indul meg, minden külső fény és pompa nélkül, az Oltáriszentséget dicsőítő énekeket zengve. A Szentolvasó bazilikája előtt elterülő óriási téren ezalatt a betegeknek százait helyezik el. Midőn a körmenet ideér, elhallgat az ének és amíg a körmenetet vezető püspök vagy pap minden egyes beteget külön-külön megáld az Oltáriszentséggel, felhangzanak az eucharisztikus Jézushoz intézett, végtelenül megható könyörgések. Evangéliumi jelenetek újulnak meg szemünk előtt: mintha a palesztinai néptömegeket látnók és hallanók, akik a hegyeket megindítani képes bizalommal kérik az Úr Jézustól betegeik meggyógyítását.

«Uram, imádunk Téged!
Uram, remélünk Benned!
Uram, szeretünk Téged!
Betegek gyógyítója, könyörögj érettünk!
Üdvözítőnknek Anyja, k. é.
Tisztaságos Anya, k. é.
Lourdesi szent Szűz, k. é.»

Majd felhangzik az ének:

Adoremus in aeternum Sanctissimum Sacramentum.

«Áldott, aki az Úr nevében jő!
Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!

Te vagy az én Uram és Istenem!
Hozsanna, hozsanna Dávid Fiának!
Jézus Krisztus Anyja, könyörögj érettünk!
A malasztok szerzőjének Anyja, k. é.
Szomorúak vigasztalója, k. é.»

Majd a Boldogságos Szűzhöz intézett ének:

Monstra Te esse Matrem.
Sumat per Te preces,
Qui pro nobis natus
Tulit esse tuus.

«Uram, mi hiszünk, de növeld hitünket!
Te vagy a föltámadás és az élet!
Ments meg minket, Jézus, mert elveszünk!
Jézus, szűz Mária Fia, irgalmazz nekünk!
Nagyhatalmú szent Szűz, könyörögj érettünk!
Jóságos szent Szűz, k. é.
Mennyország ajtaja, k. é.»

Majd újból felhangzik a dal, bűnbocsánatért esedezve:

Parce Domine, parce populo tuo,
Ne in aeternum irascaris nobis.

«Isten, jöjj segítségünkre, siess oltalmunkra!
Uram, ha akarod, meggyógyíthatsz engem!
Jézus, ki minket annyira szerettél, irgalmazz nekünk!
Szelíd és alázatos szívű Jézus, irg. nek.
Jézus, a mi menedékünk, irg. nek.
Üdvözítőnknek Anyja, könyörögj érettünk!
Betegek gyógyítója, k. é.»

Ismét:

Monstra Te esse Matrem stb.

«Jézus, Dávid Fia, irgalmazz nekünk!
Jézus, a szegények atyja, irg. nek.
Jézus, a szomorúak vigasztalója, irg. nek.
Jézus, a mi menedékünk, irg. nek.
Szűz Mária, Isten Anyja, könyörögj érettünk!
Bűnösök oltalma, k. é.
Keresztények segítsége, k. é.»

Majd újból:

Parce Domine stb.

És végül a könyörgések utolsó, legmeghatóbb szakasza:

«Uram, akit szeretsz, beteg!
Uram, add, hogy lássak!

Uram, add, hogy halljak!
Uram, add, hogy járjak!
Szentolvasó Királynéja, könyörögj érettünk!
Áldott legyen a Szent és Szeplőtelen Fogantatás!»

A könyörgéseket az

Adoremus in aeternum stb.

ismételt éneklése rekeszti be.

Igen, Lourdesben kifejezésre jut az a nagy igazság, hogy az Oltáriszentség az egyház és a lelkek életében ugyanaz, ami az Úr Jézus imádandó személye az egyházban és a lelkekben. Az Oltáriszentség nem puszta élettelen jel, nem pusztán szent dolog, talán drága ereklyéje az Úr Jézusnak, hanem maga az élő Jézus Krisztus, ki ebben a fölséges szentségben köztünk tartózkodik és folytatja megváltó és megszentelő munkáját a lelkekben a világ végéig.

Hallgassuk meg szent Pál tanítását az Úr Jézusról az egyház életében, melyet a nagy apostol főleg az efezusiakhoz, a kolosszabeliekhez és Filippi hiveihez írt leveleiben fektetett le.

Ez a tanítás szédítő magasságban mutatja nekünk az Úr Jézust, mint Isten fiát, mint az egész teremtett világ Urát — és mégis oly közel hozza Őt hozzánk, hiszen ugyan Ő egyúttal a mi Üdvözítőnk is.

Szent Pál tanításának alapja, hogy Jézus az Isten fia, az Atyával egyenlő Isten, kit mélységes megalázkodásáért és engedelmességéért a mennyei Atya felmagasztalt és olyan nevet adott neki, mely minden név fölött van, mely névnek hallatára minden térd meghajlik mennyben, földön és a föld alatt, mert az Úr Jézus Krisztus az Atya Isten dicsőségében van. (Filipp. 2, 9—11.) Szent Pál nem győzi eléggé hangsúlyozni az Úr Jézus végtelen fölségét, kit föltámadása után az Atya jobbjára helyezett és minden fejedelemség és hatalmasság, minden erő és uraság fölé emelt, kinek mindent alávetett, kit az egész egyház fejévé tett (Ef. 1, 20, 21.), aki a láthatatlan Istennek képmása, akiben az istenség teljessége lakozik és aki szent embersége szerint elsőszülött a teremtmények között (Kol. 1, 15; 2, 9.), ki uralkodója az egész világnak (Kol. 2, 10.), úgy a természet, mint a kegyelem rendjében. Általa alakult minden az égben és a földön (Kol. 1, 16.); Ő van mindenek előtt, mindent betölt és Őbenne áll fenn minden. (Ef. 4, 10. Kol. 1, 17.) Szent Pál csodálja Jézus Krisztus végtelen gazdagságát, melyet emberi értelem nem képes felfogni (Ef. 3, 8.), bölcseségének és tudásának elrejtett kincseit (Ef. 3, 19; Kol. 2, 3.), szeretetének végtelenségét, melynek szélessége és hosszúsága, magassága és mélysége megmérhetetlen (Ef. 3, 18.) és amely őt arra vitte, hogy magát érettünk emberekért áldozatul adja. (Ef. 5, 2.)

Ez a fölséges Istenember az egyház feje (Ef. 1, 22; 4, 15; Kol. 1, 18, 24.), az egyház testének Üdvözítője (Ef. 5, 23.) és belőle árad a természetfölötti élet az egyház egyes tagjaiba. (Ef. 2, 10.) Nélküle nem lehet szó kegyelmi életről az egyház tagjaiban; Ő tartja össze az egyházat (Ef. 1, 10, a görög szöveg szerint.), melynek Ő az isteni jegyese. (Ef. 5, 32.) Az Ő szeretete alkotta meg az egyházat, mint szeplőtelen, tiszta, dicsőséges jegyesét (Ef. 5, 27.) és Ő hív bennünket a kegyelemnek országába, a természetfölötti élet világába (Ef. 1, 11.), miután szenvedésével és halálával az üdvösség útját megnyitotta.

Megrázó hitigazság, hogy minden kegyelemnek, mely lelkünkre árad, az Úr Jézus megváltó halála, az Ő szentséges vérének hullása volt drága ára. Szent János igen kemény, de találó szóval él, midőn az emberiség állapotát festi a megváltás előtt: «massa dammata», kárhozatra szánt tömeg. «Vendere se potuerunt homines, redimere non potuerunt», az emberek eladhatták volna magukat, de magukat megváltani nem lettek volna képesek. A bűn váltságdíját egyedül az Istenember fizethette meg méltóképen. Szent Pál számtalanszor hangoztatja leveleiben, hogy az Úr Jézus vére által van megváltásunk és bűnbocsánatunk (Ef. 1, 7; Kol. 1, 14.), Ő tette jóvá a bűn átkát (Kol. 1, 20.) és Ő szerzett békességet szent keresztjének vére által mindazokra nézve, mik a földön és mik a mennyekben vannak. (Kol. 1, 20.)

(Folyt. köv.)

GYÓNÁS ELŐTT

Puszta fájnak árva fája,
Sötét varjak szállnak rája:
Zörgő ágán megpihennek,
De nem örül senki ennek.

Se virága, se gyümölcse,
Élte célját mely betöltse.
Levele a sárba szórva...
Eszi már a sárga-kórja...

Nincsen benne erő, élet!
Bús világa éjbe mélyed...
Villan már a fejsze messze,
Hogy az árva fát kimesse!

Jaj! Te lelkem: szegény bús fa,
Hová lett a mennyed jussa?!
Hová lett a tiszta béke,
Boldog multad régi éke!

Krisztus az út — és elhagytam,
Tüzes szivét — majd megfagytam,
Ő volt a fény — éjben jártam,
Messze üzött, Kainná váltam.

Szegény lelkem árva kertje
Tövis, bojtorján felverte.
Futó szélnek siralmára,
Recseg, ropog minden ága.

Ó Jézusom, nem birom már,
Összedőlve, mint egy romvár,
Oda hullok szent öledbe,
Belkem sötét terhét vedd le!

Tisztítson meg szent kegyelmed,
Legyek vidám, újra gyermek
S nyiladozni fog még a fa
S virágokkal tér meg Haza.

Valkony Ferenc.

«A szent év» — «L'anno santo».

XI. Pius pápa f. évi május 31-én kelt: «Infinita Dei misericordia» kezdetű enciklikájában a legnagyobb szeretet hangján hívja meg híveit, összes keresztény gyermekeit, a szent vagy jubileumi év méltó megülésére.

Jubileumi vagy szent évnek hívják azt az évet, amelyben a Szentatya teljes bűnbocsánatot, vagyis teljes búcsút engedélyez (non solum plenum et largiorem, imo plenissimam omnium veniam peccatorum).

A hívek a rendes feltételek mellett — t. i. a szentgyónás és szentáldozáson kívül — meglátogatják a rómaiak húsz napon át, a zarándokok tíz napon keresztül naponként a szent Péter és szent Pál apostolok templomait, a lateráni (szent János) és a Maria Maggiore templomokat.

Minden teljes búcsúnál a feltételek között van a pápa szándékára való imádkozás. A Szentatyának ismert általános szándékain kívül az Enciklika szerint azért kell különösen is imádkoznunk, hogy a teljes béke uralkodjék Európában, de nemcsak papiron, hanem a lelkekben és hogy az a szomorú helyzet, amely még folyton tart, megszűnjék; hogy minden eretnek és szakadár (nemkatholikus) visszatérjen az Egyház kebelébe és végül, hogy Palesztina sorsa a katholikusok szent érdeke szerint alakuljon.

* * *

Azt hiszem, nem érdektelen a szent év eredetéről beszélni. Ennek keletkezése a XIII. század végére esik. Rómába többször nagyszámú zarándok jött és hivatkoztak nagyon öreg emberekre, akik azt állították, hogy Rómában — időnként — nagy, vagyis teljes búcsúkat engedélyeztek.

A század vége felé oly nagy tömegekben jöttek a zarándokok, hogy VIII. Bonifác végre is átnézette a Vatikán irattárát, hogy ennek nyomára akadjon, de hiába.

Ekkor a pápa látva a hívők nagy vágyát és buzgóságát, maga rendelte el a jubileumi évet, amelyet minden századik évben rendelt megtartatni.

A hívők a rendes feltételek mellett — a rómaiak harminc napon át, a vidékiek tizenöt napon át — meglátogatják a szent Péter és Pál templomokat.

Az első ilyen hivatalosan engedélyezett jubileumi év 1300 volt, amikor is a zarándokok olyan tömege jött Rómába, hogy nagyon sok ember az utcán, a tömegben lelte halálát. Fejedelmeket, püspököket, apátokat s megszámlálhatlan népet láttak ott. Giovanni Villani olasz történetíró, mint szemtanu, azt mondja, hogy Róma utcáin állandóan legalább 200.000 ember mozgott. Az úton levő zarándokokat nem számítja ezekhez. Gazdag ajándékokat hagytak mindkét templomban s mindannyian jól el voltak látva.

VI. Kelemen ötven évre szállította a jubileumi év megtartását s így

Elmélkedjünk!

a másodikat már 1350. évben tartották meg. A feltételek ugyanazok maradtak, csak hozzájött még a lateráni templom látogatása is. Dacára a pestisnek, a borzasztó hidegnek, a rossz utaknak és ezernyi akadálynak, még több ember jött Rómába és az előbb említett Villani történetíró fivére, Matthias Villani szerint, éjjel-nappal jártak a zarándokok.

Minden kellemetlenséget, fáradságot, jámborsággal, alázattal viseltek el s miután sem elegendő szálloda, sem elegendő lakás nem volt, a magyarok és németek nagy csoportokba összeverődve, tűz körül ülve vagy a szabad ég alatt fekve pihentek. A korcsmákban az emberek maguk szolgálták ki magukat s a zarándokok letették a pénzt az asztalra s úgy mentek el. Senki a korcsmárost meg nem csalta. Ugyanezen Villani szerint, Róma utcáin állandóan 1,000.000 ember járt. A zarándokok közül sok már nem látta viszont hazáját, mert az úton pestisben halt meg.

VI. Orbán pápa 1389-ben minden harmincharmadik évre szállította le a jubileumi év megtartását; 1470-ben II. Pál pápa minden huszonötödik évben állapította meg a jubileumi vagy szent év megtartását, melyet Rómában azóta is nagy ünnepélyességgel tartanak meg állandóan. VI. Sándor pápa kezdette meg a jubileumi kapu feltörését. VIII. Kelemen 1600-ban nyitotta meg a jubileumi évet s az oly fenséges és csodás volt, a zarándokok oly óriási tömegben vonultak fel, hogy e látványra sok protestáns, sőt török is megkeresztelkedett.

II. Pál pápa állapította meg a nyilvános szertartásokat is, amelyek ma is használatosak. Mindig az előző év, így most 1924 karácsony vesperáján kezdődik és tart 1925 karácsony vesperájáig.

Legelőször is a Szentatya a Szent Péter-templomban, ugyanekkor egy-egy bíboros vagy legatus a laterc, a Szent Pál, a lateráni templomban és Maria Maggiore-templomban kitöri a jubileumi kaput, amelyet a jubileumi év utolsó napján újra befalaznak.

A jubileumi év alatt minden rendesen elnyerhető *teljes* búcsú (pl. az Úr angyala naponkénti imája stb. által nyerhető) szünetel, kivéve a halálóráján nyerhető teljes búcsú.

A szent év után a Szentatyák — rendesen — engedélyeznek minden egyházmegyében ilyen jubileumi búcsút, mely fél évig szokott tartani, mely idő alatt a megállapított feltételek szigorú megtartása mellett nyerhető teljes búcsú. Itt a templomlátogatáson kívül még böjt és alamizsna is jár a feltételekhez.

Napjainkban, miután a középkor nagy hite és buzgósága — sajnos — hiányzik, alig hiszem, hogy a hívek közül sok elmenne Rómába, ha nem történne kényelméről gondoskodás. De már hosszabb idő előtt, amerikai vállalkozók külön e célra és csak ez időre felállítandó barakvárosrészek felállítására vállalkoztak és a mi kényelmünkről is bizonyára gondoskodnak. Hiszen épen ez év folyamán több — minden tekintetben — nagysikerű zarándoklat ment Rómába.

Krisztus helytartója hív, siessünk minél nagyobb tömegekben az ő hivó szavára.

Reiner Irma.

A gyóntatószéknél.

Ott szorongtunk a gyóntatószék körül és bizony sokan voltunk s azok közül én a legutolsó. A másik gyóntatószék körül is ugyanaz a tolongás. Bevallom, az a tudat, hogy még olyan nagyon, nagyon soká kell várnom, kissé felszabadította gondolataimat és kicsit elkalandoztam. Nem nagyon messzire:, csak a gyóntatószék körül és csupa épületes dolog körül.

Örültem, hogy ennyien vagyunk, örültem az imába merült arcoknak, a csörgő rózsafüzéreknek, a sokat használt imakönyveknek, a buzgó térdeléseknek.

Egyszerre gyors léptekkel tipegett felénk valaki. Valami cifrán öltözött kisasszony. Hegyes kis kalap a fején, mélyen a szemére húzva, feltünően fehér és rózsaszín arc, divatosan összefogott prémes kabátka, világos harisnya, prémes hócipő...

— No ez ugyan nem való közénk — gondoltam, végignézve a mi szolidruhás, imádkozó csoportunkon. Aztán hirtelen eszembe jutott, hogy még itt, a gyóntatószék mellett is a mások gyarlóságaira gondolok és nem a saját bűneimre és megszégyenülten hajtva le fejemet, imába fogtam.

Izgatott beszélgetés zavart meg. Közvetlenül a gyóntatószék mellett állt az én cifra kisasszonyom, vele szemben igen elutasító arccal a sorban legelső gyónó. Szavaiból csak annyit hallottam már: «... és én különben is heti gyónó vagyok, én úgy sem maradok soká. Aki korán akar gyónni, az keljen fel korán. Én is korán keltem.»

A kisasszony zavart arccal nézett a második nénire, az pedig kérés nélkül átvette a szót:

— Hogyisne, akkor mindenki jöhetne. Csak tessék beállni a sorba.

A kisasszony egy merész fél lépést tett és be akart illeszkedni a harmadik és negyedik gyónó között levő kis hézagba. Erre azonban szinte vezényszóra, szorosan egymás mellé illeszkedtek a gyónok.

— Kérem, ne tessék tolakodni!

A kisasszony számára nem volt hely.

Erre átjött a második sorba. Én a harmadikban állván, most már megértettem szavait:

— Nagyon kérném, ha olyan szívesek volnának, nekem hivatalba kell mennem, ha megengednének, ha én előbb...

— Nagyon sajnálom; én se lustálkodásból élek!

— Nekem majd leszakad a lábam, én bizony nem tudok soká állni. Én nem engedek senkit előre.

— Tetszett volna kevesebb időt fordítani az öltözködésre, akkor már benn állna a sorban!

A cifra kisasszony segélykérőn nézett körül. Nem tudom hogyan, de valami nagy riadtság volt ezen a különben kellemetlen arcon és gyanúsan piros ajka idegesen rángatódzott.

— Tessék ide; szívesen átadom a helyemet — mondtam szégyenkezve, mert tudtam, hogy nem használok neki, hiszen utolsó voltam úgyis.

— Köszönöm — mondta kicsit dacosan és átsietett a másik gyóntatószékhez.

— No persze — szóltak az előttem állók —, hogyne, azonnal helyet adnak neki.

— Hogy ki van festve!

— És milyen parfümös!

— Ilyen páva!

A szegény páva pedig — láttam — próbálkozott egyiknél is, másiknál is, aztán hirtelen felszegte fejét és kevélyen és dacosan kiment a templomból.

Ezalatt pedig az első gyónó elvégezte már heti gyónását, a második nénit most váltotta fel a harmadik, a negyedik mellét verve végzi a gyónás előtti utolsó imáit.

Én — Isten bocsássa meg! — egyre arra a szegény teremtésre gondoltam, aki talán utolsó kísérletét tette, hogy megkapaszkodjék az Egyház hajójában.

A lelkemen pedig átreszketnek szent Pál szavai: «Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén... legyen hitem oly erős, hogy hegyeket mozdíthatok meg vele... adjam át testemet úgy, hogy égjek: *ha szeretetem nincs, semmi vagyok.* *Stadler Frieda.*

◆◆◆

megvetőleg kivetni a fejéből e kellemetlen emléket, de nem birta. Sőt, mintha mindjobban érezte volna, hogy Miskának igaza van. Mintha elvesztette volna a talajt lába alól. Olvasmányai, tanulmányai közben, nem úgy, mint kezdetben, kínos hatással volt rá, ha ellenmondással találkozott. Néha már nem tudott vagy nem mert biztos ítéletet mondani fölöttük. Vitatható tételeknek már a lényegét kezdte lehetetlenségnek minősíteni. Elolvasott mindent az Oltáriszentségről, akár ellenségei, akár szentek írták. Néha-néha meghökkent amazok állításaitól, teoriáitól, de minél jobban meghökkent, annál kevésbbé tudta őket elfelejteni; lelkét annál jobban foglalkoztatták. S minél többet olvasott ilyeneket, annál erősebb, annál hangosabb lett lelkében a kínzó, a szörnyű kérdés: Lehetséges, hogy ennyi okos ember sok véleményében ne legyen valami igazság?

Eleinte meg szokta beszélni nehézségeit dr. Jávory teológiai tanárral, aki a kispapokat tanította a dogmatikában s aki Géza után hamarosan legkedvesebb barátja lett. Ez a mindig jókedvű tudós könnyűszerrel vágta ketté legnehezebb problémáit, mint Nagy Sándor a gordiusi csomót kardjával, sőt incselkedve rendszerint még maga is előhozakodott másokkal és furcsábakkal, rendesen ilyenféle átmenettel: Ez még semmi; ez egészen egyszerű! Ahhoz mit szólsz, hogy... És persze nevetett jóizűen, mikor látta, hogy ezek hallatára hogyan hüledezik Tamás. Tamást bántotta, hogy Jávory tanár nevetve, mosolyogva teszi túl magát olyan problémákon, amikbe ő beleszédül s amik neki gyötrelmet okoznak. Elhatározta, hogy egyáltalán nem fog neki többé ilyesmivel kedveskedni. Önmagában bízva olvasott és jegyzett tovább, fanatizmussal, roppant akaraterővel, de megingott lelki egyensúllyal. Mint mikor a vitorlásbárkát a nyilt tengerre hajtja a szél s arra viszi, amerre ő akarja és nem a bizonytalankezű gazdája, olyasvalami történt Tamással. Tudta ezt Tamás, de segíteni nem bírt helyzetén. Könyvéről egyremásra jelentek meg magasztaló kritikák, mint annak idején Géza szobrairól. Munkáját hamarosan el is kapkodták. Sokan épültek rajta. Ő maga azonban szenvedett. (Folyt. köv.)

Az 1924-ik év folyamán elhunyt O. E.-i tagok: Özv. Hullay Sándorné, Nagytétényen; Dobra Erzsébet, Dobruska Katalin, Reitinger Anna, Tierczel Ágnes, Tenczer Ilona, Vámosmikolán; Dornenich Mária, Cseh Mária, Budapesten; Schnätter József, Zalaegerszegen; Poser Mária, Volf Mária, Hubert Katalin, Suller Borbála, J. Hubert Magdolna, Bodnár Mária, Koder Gizella, Mitruska Terézia, Rakamazon; Soósné, Hédervároon; Kalin Margit, Szőllősi Mária, Domoszlón; Bacher Ferencné, báró Mannsdorf Károlyné, Kisfaludy Guidóné, Soproni Géza, Sárai Irma, Hollósi Imréné Gizella, Springer Gizella, Bögebold Janka, özv. Lakner Ferencné, Gál Marcella, Budapesten.

Választmányi gyűlésünk december 15-én volt, országos főigazgatónk akadályoztatása és ügyvezető-igazgatónk gyengélkedése miatt dr. Madarász István pápai kamarás, érseki főtitkár vezetésével. Dr. Madarász megnyitóbeszédében Lagerlöf Zelma által elbeszélt Augusztus-legenda köré csoportosítja gondolatait a Krisztus-várás idejének megújító erejéről, a mélységes hitről és szeretetről, amellyel a hit útján járnunk kell. Azután a kegyelmes elnökasszonyt köszönti fel névnapja alkalmából. Üdvözli báró Benz Ottóné, Csáky Ilona grófnőt abból az alkalomból, hogy mint a komité tagja, először vesz részt a választmányi gyűlésen.

A tabáni Oltáregyesület működéséről nagy gonddal megírt beszámolót ismerteti ezután. Tabánban minden hó harmadik vasárnapján volt gyűlés, imaóra, közös szentáldozás, amelyen a tagok épületes buzgósággal vettek részt. Terjesztőnői gyűléseiket az elnöknő lakásán tartották. Gyűjtöttek 496.000 K-t az Oltáregylet céljaira. Egész éven át díszítették az oltárokat. Schmidtbauerné őnagysága gyönyörű fátyolt adományozott a szentségtartóra. Körmeneteken a tagok saját zászlójuk alatt jelentek meg. A zászlót az elmult évben szerezték; a zászlóanya tisztét Gabriella főhercegnő töltötte be. Részt vettek a templomharangok beszerzésére indított gyűjtésen, elősegítették az ugyanezen célt szolgáló templomi hangverseny sikerét is. A tagok száma 237. A gyönyörű képet nyujtó jelentést a választmány tagjai n gy megilletődéssel hallgatták és külön köszönetet szavaztak a tabáni Oltáregylet nagyszerű működéseért,

Engesztelő kilencnapi ájtatosság, mint minden évben, az idén is lesz az Örökimádás-templomban. Ideje január 17—25-ig. A szentbeszéd minden este negyedhat órakor lesz. Szónok *P. Böle Kornél* dominikánus atya lesz, egyszer pedig vagy a megnyitáson, vagy a befejezésen *dr. Csernoch János* bíbornok hercegprímás őeminenciája. Kívánatos volna, hogy legalább a budapesti fiókoltáregyletek tagjai minél számosabban vennének részt ez engesztelő ájtatosságon.

A **„szent év"-ről**, amely karácsony vigiliáján kezdődik, ismertető cikket közöl lapunk. Itt csak egy-más apróságot akarunk még közölni.

Az olasz vasutak igazgatósága nagy gonddal fogott hozzá a vasútak új organizálásához, hogy az utazást minél könnyebbé és kényelmesebbé tegye.

Vasúti kedvezményt ad: a külön utazóknak 30%, a legalább negyven személyből álló csoportoknak 40% és az egész vonatot betöltő (legalább 400 zarándoknak) 50%-os engedménnyel. Ugyanilyen kedvezmények lesznek a tengeri úton is. A biboros hercegprimás óhaja, hogy inkább impozáns nagy csapatban, mint kis csapatokban jelenjünk meg Rómában. Az organizációt Magyarországban a Katholikus Szövetség végzi, hozzá (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.) kell minden felvilágosításért fordulni.

Lakások átengedésére Rómában minden katholikus családot fölkértek. S mint halljuk, a legelőkelőbb családok is szükösen összehuzódnak, hogy a zarándokoknak helyet adjanak. Kályhát rakatnak s központi fűtést rendeztetnek be palotáikban, hogy a zarándokok annál jobban érezzék magukat Rómában.

A missziókiállítás lesz a zarándokok számára az egyik legnagyszerűbb látványosság. A kiállításról külön folyóirat jelenik meg decembertől kezdve Mgr. Gramaticanak, az Ambrosiana exdirectorának szerkesztésében.

* * *

Uj alapító tagjaink: *Kahuja Antal Jászberény és Danzinger Franciska* 200—200 ezer K-ás adományaikkal beléptek az Oltáregyesület alapító tagjai közé. Isten fizesse meg!

* * *

XXV. évfolyamunkat a Gondviselésbe vetett bizalommal kezdtük el. Lapunk legfőbb törekvése a szentségi Jézus dicsőségének szolgálata. Amennyire tehetségünk engedi s kedves olvasói megértő pártfogása és lapunk terjesztésében kifejtendő buzgalma hozzásegít, azon leszünk, hogy — mint Granito di Belmonte kardinális mondotta két hónapja Palermóban — előkészítsük a szentségi Jézus diadalát, először a lelkekben s azután az önként adódó fényes eucharisztikus kongresszuson át, esetleg az egész világ előtt is megmutassuk, hogy mi Krisztusért — Krisztussal — és krisztusi módon élünk.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXV. ÉVF. 1925. FEBRUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Farsang. — *Eőri János:* Üdvösségünk Anyja. — *Dr. Pataky Arnold:* Az Eucharisztia és a lelki élet. — *Dr. Tóth Kálmán:* Eucharisztikus élet Hollandiában. — *Krónika.* — Tárca: *Eőri János:* Fölkel a Nap.

Sz. ü. *Mélyen tisztelt munkatársainkat* szeretettel kérjük, hogy minél rövidebb cikkeket (féltől—másfél lapnyi) szíveskedjenek ezután írni.

Pécs. Sz. P.-né. Nagyságod kedves apostolkodását igen hálásan köszönöm és továbbra is nagyon kérem. Igen, még nagyon sok előfizetőre van szükség, hogy az «Örökimádás» kiadása ne okozzon súlyos gondot az Oltáregyesületnek.

* * *

Az Athenaeum új imakönyvet adott ki **dr. Halász Pál** tollából, *Mária gyermeke* címen. Amire P. Bangha imakönyvével törekedett, ugyanazt célozza ezzel az imakönyvvel is. Igen tetszetős kiállításban és — el kell ismernünk — nagyszerű tartalommal jelent meg a «Mária gyermeke». Dr. Halász Pál, mint a Regnum Marianum leányifjúságának lelkipásztora, különösen hivatott volt arra, hogy a «magyar katholikus leányok» számára imakönyvet írjon. A «Mária gyermeke»-ben megvan minden, amit a művelt katholikus leány lelke igényel. Kilenc fejezetre oszlik. Az első négy az anyaszentegyház általánosan használt imádságait adja, az ötödik a szentmise állandó imaszövegét hozza kitűnő magyarázatokkal, jól sikerült fordításban; a hatodik rész ügyes oktatás a szentségekről s mindegyiknél egy pár, az illető szentség kiszolgáltatásánál használatos imádság; a hetedik különféle (litániák, rózsafűzér, keresztút, alkalmi imák) ájtatosságokat tartalmaz; a nyolcadik részről azt mondhatnók, hogy a lelkiélet vezérkönyve 29 frappáns elmélkedéssel; a kilencedik rész pedig 48 éneket tartalmaz. A «Mária gyermeke» a legmodernebb leányimakönyv. Meglátszik rajta, hogy olyan ember írta, aki a mostani katholikus életnek irányító munkása. Különösen meg kell dicsérnünk benne a liturgikus szellemet és a liturgikus tartalmat. A szerző, ahol csak tehette, a liturgia gyönyörűséges forrásából merített. Szívből kívánjuk, hogy kedves imakönyve minél több leány kezébe eljusson. Ára vászonutánzatú kötésben 56.000 K, vászonkötésben pedig 63.000 K. A legegyszerűbb formában is elsőrangú nyomdai kivitelben, minden lapon színes keretnyomással jelent meg. Kaphatók finom bőrkötésű példányok is, amelyek a magyar iparművészetnek valóságos remekei. (Megrendelési cím: Athenaeum, VII. ker., Erzsébet-körút 7.)

* * *

Az angyalföldi Oltáregyesület beszámolójáról, adományokról és több apróságról a jövő számban!

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (régi évfolyamok) példányonként 600 K.

Örökimádás folyóirat (1923. évfolyam) példányonként 3000 K, előfizetés 1925-re 30.000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 5000 K, **Vezérkönyve** 4000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 20.000 K, **Érme** (aluminiumból, szalaggal) 20.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 400 K.

Jézusom Örömöm folyóirat régi teljes évfolyam 10.000 K, régi egyes példányok 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség Indulója 500 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 10.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** (gyermekszövetségi) ívenként 500 K, darabonként 50 K.

Farsang

Hajdan a kedélyes szórakozás, ártatlan tréfák és tisztességes mulatságok ideje volt a farsang. A régi keresztények tudtak vigadni, jókedvűek lenni anélkül, hogy vétkeztek volna. Krisztustól — aki a kánai menyegzőn nemcsak megjelent, de a vígság fenntartásáért csodát is művelt — tanulták ők, hogy a tiszta szív vidámsága, ártatlan megnyilatkozásaival szintén összeegyeztethető az Ő tanításával. Olyan emberek, akiknek hite nem a körülmények futó homokjára, hanem a meggyőződés szilárd sziklájára volt alapozva, nem tántorodtak el a katholikus erkölcsi felfogás mellől soha. Akiknek a vallásossága nem alkalmi öltözet volt csupán, hanem nélkülözhetlen életirányjelző, nem kellett azokat félteni a mulatságban sem. És a régi katholikusok csakugyan tudtak «vigadni az Úrban». A tiszta lelkiismeret boldog örömei kedves harmóniában csendültek össze az Ő vigasságaikban.

Nem így van *mostan.* A mostani farsangra az érzékiesség mérges köde borul. A mulatozók ruházatára, táncaira, viselkedésére, egész modorára rárakja az erkölcsiséget megdermesztő zuzmaráit. Alig van olyan mulatság, ahol nem a legszemérmetlenebb decoltage-okban jelennének meg a «szépre»-festett hölgyek, hogy ott érzékies, «belépéses» modern táncokat lejtsenek. Társalgási modoruk, viselkedésük a legledérebb, úgy hogy a gondos mamák félnek tisztalelkű leányaik farsangoltatásától. Mert a rosszak példája mindig olaj a tűzre; a jókban is lappangó rossz hajlamok számára könnyen ad érvényesülési igazolványt. Különösen nagy a veszedelem azért, mert az érzékiesség fellépése olyan általános és oly határozottan imperativ, hogy szinte nem is mernek vele szembeszállani. Inkább egy kicsit pirulva behódolnak neki. Ha meg is mozdul odabent a lelkiismeret, addig ismételgetik neki — hogy ez most a divat — míg lassan el nem hallgat.

Pedig annak, akiben katholikus meggyőződés lakik, nem így kell tennie. Elveit nem szabad soha cserben hagynia; lelkiismeretét nem szabad elaltatnia. Megalkuvás nélkül, egész határozottsággal kell színt vallania

mindenben. Nem tudom, miért ne lehetne a divatban visszautasítani azt, ami tisztességtelen? Miért kell a tisztességes katholikus leányoknak rövidre nyírt hajjal mindenáron a ledérség látszatát kelteniök? Miért ne lehetne a divat szemérmetlenségeit keresztény mérsékléssel (kisebb decoltage, legalább könyökig érő ujj, ha könnyű is, de nem teljesen áttört harisnya) eltüntetni. Hisz a divat még senkit sem tesz széppé és *komoly, értékes* embert senki sem fog ezekkel meghódítani. Vagy mikor az erkölcstelen, modern táncokra kérik föl a tisztességes hölgyeket, miért ne mondhatnák meg: «Én ilyen táncot nem táncolok». Bizonyos, hogy ha egy pár rendreutasító kosarat kapnak a fiatalemberek, gondoskodni fognak arról, hogy a rendezőség az emelkedettebb erkölcsi felfogásokkal is számoljon.

A katholikus erkölcsnek uralmát a divatban, táncban és modorban a tiszta katholikus elveket valló hölgyek vannak hivatva helyreállítani. A katholikusok a bálokban is legyenek katholikusok. Ezt senki sem veheti tőlük rossz néven, aminthogy nem vette pl. rossz néven senki a római arisztokrácia határozatát: «a szentévben nem rendezünk bált, hogy a Szentatya kívánsága szerint annál inkább tudjunk hasznosan törődni a lelkiekkel». Ha már tartunk bált, akkor meg bűn nélkül mulassunk és a farsangolásunk a farsanggal érjen véget. A nagyböjtben pedig semmiféle mulatságba ne menjünk.

Farsangi szentségimádásaink alkalmával buzgón könyörögjünk kegyelemért a fiatalok számára, hogy tudjanak mulatságaikban is katholikusok lenni.

Dr. Mátrai Gyula.

ÜDVÖSSÉGÜNK ANYJA.

(O gloriosa virginum.)

Dicső szüzeknek szent Szüze,
Legszebb a csillagok közöttt:
Te vagy a nagy királykapu
S a fény tündöklő udvara.

Teremtődet, mint kisdedet
Emlőd tejével táplálod.
Hogy égbe jussunk, kik sírunk:
Kitárod annak ajtaját.

Mi Éva által elveszett,
Fiadban visszaadtad azt.
E Szűzzel jött élet fölött
Megváltottak, örvendjetek.

Ford.: *Eőri János.*

Az Eucharisztia és a lelkiélet.

(Folytatás és vége.)

Mi EMBEREK a bűn által Isten szemében halottak voltunk (Ef. 2, 5.), de az Úr Jézus új, természetfölötti életet adott nekünk; a bűn által Isten ellenségei voltunk, de Jézus Krisztus halála létrehozta a békét a megbántott Isten és a lázadó ember között, sőt a bűnöst szentté, szeplőtelenné és feddhetetlenné tette. (Kol. 1, 22.) Az Úr Jézus megváltó halála helyreállította a szeretetet Isten és az emberiség között és minket Isten barátságába helyezett vissza (Kol. 2, 16.); bennünket Isten fogadott gyermekeivé tett (Ef. 1, 5.) és megadta a jogot, hogy a gyermek mélységes bizalmával közeledjünk a mennyei Atyához. (Ef. 2, 18.) Az egykor bűnös ember immár szentté lehet (Kol. 1, 22.), valósággal belegyökerezhetik és bele is kell gyökereznie az Úr Jézusba (Ef. 3, 17; Kol. 2, 6.), hogy belőle szívjon minden éltető erőt; reá kell épülnie (Ef. 2, 20; 3, 17.), mert csak az Úr Jézus lehet alapja úgy az egyháznak, mint az egyes emberek lelki életének. Ily módon az Úr Jézus számunkra minden áldásnak (Ef. 1, 3.), minden kegyelemnek (Ef. 1, 7, 8; 4, 16; Kol. 1, 19.,) minden lelki békének (Ef. 2, 14.) bőséges forrása lesz. Mi mindnyájan, kik az egyháznak tagjai vagyunk, az Úr Jézus titokzatos szent testének vagyunk tagjai (Ef. 1, 23; 4, 12, 15; 5, 30.), mintegy az Ő húsából és csontjaiból valók (Ef. 5, 30.), kiket a keresztség szentsége vele együtt eltemetett — mert általa meghaltunk a bűnnek — de Jézusban új, természetfölötti életre ébredtünk. Általa *benső emberré* lettünk (Ef. 3, 16.), szívünkben a Jézus él a hit által (Ef. 3, 17.), ki által levetjük a régi embert, a bűn emberét, és lélekben megújulunk, igazságban és szentségben Isten szerint való új teremtményekké leszünk. (Ef. 4, 22—24.) Meghalunk a bűnnek és új, az Úr Jézussal egyesült életre támadunk fel Istenben. (Kol. 3, 3.) Ily módon önnön testünkben megdicsőítjük Istent (Filipp. 1, 20.), már itt a földön az Ő dicsőségének állandó, élő dícsérete leszünk (Ef. 1, 6, 12.) addig is, míg az Úr Jézus az örök dicsőségben fel fogja magasztalni romlandó testünket és hasonlóvá tenni az Ő megdicsőült testéhez.

Ime, m. t. Hallgatóim, rövid összefoglalása annak a tanításnak, melyet szent Pál az Úr Jézus legszentebb személyéről nyujt. És mindez a fölséges tanítás a maga teljes egészében áll a legméltóságosabb Oltáriszentségről, hiszen ennek a szentségnek színei alatt ugyanaz az Úr Jézus él közöttünk. A szentségi színek alatt is ugyanazt az Istenfiát imádjuk, aki az egész teremtett világnak ura, a szentségi színek igénytelensége alatt mérhetetlen erő, bölcseség, gazdagság és jóság lakozik, az Eucha-

risztiából árad az egyházba és annak minden egyes tagjába az isteni kegyelemélet. Az Oltáriszentség elénk tárja és mintegy folytatja az Úr Jézus földi életének egyes mozzanatait, Bethlehem és Názáreth titkait, nyilvános működését: gyógyításait, vigasztalásait, szeretetét a lelkek iránt, de főleg kínszenvedését és halálát, melynek ez a szentség élő emléke, és dicsőséges feltámadását. «Nálam nélkül semmit sem tudtok tenni», mondotta az Örök Igazság apostolainak az utolsó vacsora után; de «mindenre képes vagyok abban, aki engem megerősít», mondja ugyancsak szent Pál. Az a titokzatos és mindent átalakító erő az egyházba az Eucharisztia által árad. Az újszövetség szentjei az Oltáriszentségből táplálkoztak, hiszen maga az Úr Jézus mondotta ezt a szentséget «az élet kenyerének» és hasonlította az ószövetség csodálatos eledeléhez, a mannához. A szentáldozás latin neve: *communio*, egyesülés. A név rendkívül találó, hiszen ez a szentség a legbensőségesebb egyesülést hozza létre Jézus és az áldozó lélek között. De ez a boldog egyesülés nemcsak addig tart, míg a szentségi színek fennmaradnak; miután már meg is szünt a szentségi jelenlét, az Úr Jézus, sőt Vele a teljes Szentháromság továbbra is ott lakik az áldozónak lelkében, hogy azt kegyelmeivel gazdagítsa és egyre jobban átalakítsa a saját lelkének hasonlóságára. A szentek élete csodálatos lelki átalakulásokról tud beszélni. Találunk köztük olyanokat, kik valamikor mélységesen el voltak merülve a bűn fertőjében, de az Úr Jézus kegyelme megérintette szívüket, bűnbánatra vezette, majd az Oltáriszentség erejével fokról-fokra feljebb, szédítő magasságokba vezérelte. És találunk a szentek sorában szent Alajosokat, szent Margitokat, szent Teréziákat, kiknek mindegyike az isteni jóságnak és szeretetnek csodálatos remekműve. Mi tette őket ilyenekké? Mi tette a bűnösöket szentekké és a szenteket még szentebbekké? Egyhangulag azt felelik: az Oltáriszentség!

Ó, ha az ember úgy teljesen átadná magát az Eucharisztia hatásainak, mily könnyen és mily gyorsan szentté lehetne! Hiszen a szentségnek lényege a szeretet, a szeretet Isten és az emberek iránt, és az Eucharisztia épen a szeretetnek csodálatos szentsége! Az a kedves lélek, akit az egyház csalhatatlan szava a közelmultban a boldogok sorába emelt, akinek neve ma már az egész világon ismeretes, a lisieux-i kis Terézia nővér egész életével és minden szavával arra tanít, hogy a szentség nem rendkívüli dolgok végzésében áll, hanem rendkívüli szeretetben, melyet az élet legapróbb mozzanataiban is megadunk a jó Istennek. Szívünk szeretetre van teremtve és ennek a szeretetnek nincs méltóbb tárgya Istennél. Szent Jeromos mondja egyik homiliájában: «Mondhatod, hogy nem tudsz bőjtölni, mert beteg vagy; de nem mondhatod, hogy nem tudsz szeretni. Mondhatod, hogy nem tudsz alamizsnálkodni, mert szegény vagy; de nem mondhatod, hogy nem tudsz szeretni. Mondhatod, hogy nem tudsz messzire elzarándokolni, mert gyönge vagy; de nem mondhatod, hogy nem tudsz szeretni». És ez az isteni szeretet a szentségre vezeti a lelket!

Az Oltáriszentség megóv a halálos bűntől, erőt ad a léleknek a küzdelemre, csökkenti a bűnre való hajlandóságot, eltörli a bocsánatos bűnöket és így egyre jobban megsemmisíti bennünk a régi embert, a bűn emberét és új embert hoz létre bennünk. Isten szerint való tökéletes, bensőséges életre segít. Az Eucharisztiával való szoros kapcsolat szükségszerűen létrehozza bennünk a mélységes *bensőséget*, a határtalan *bizalmat* és szeretetet Jézus iránt. Ó, bánjunk az Eucharisztiával, mint *élő személlyel*, mint legjobb, leghívebb barátunkkal, vigyünk eléje *mindent*.

Az Oltáriszentség lelki édességet ad és ezzel is fenntartja kedvünket a jóhoz. (Panem de caelis praestitisti eis, omne delectamentum in se habentem. A manna.) Az Oltáriszentség megtanít minket természetfölötti módon gondolkozni, érdemszerzően szenvedni.

Végül az Eucharisztia megszenteli testünket is, boldog halálra és dicsőséges feltámadásra segít. Itélőbíránk az lesz egykor, akit itt az Oltáriszentségben teljes lelkünkből szeretünk.

A szép Svájcnak talán egyik legvadregényesebb vidéke a Gemmi Pass. Ha az ember Kanderstegből a Rhone völgyébe akar átgyalogolni, útja a Gemmi-hágón vezeti keresztül, hol is egy 600 méter magasságú sziklafalon kell leereszkednie. A sziklába mintegy másfélméter szélességű szerpentin-út van vágva. Az útnak egyik kanyarulatánál fehér márványkereszt áll, kétszónyi felírással: «Spes unica» — egyetlen reménységünk.

Mélyen tisztelt Hallgatóim! A mi életünk útja is nem egyszer igen zord és meredek helyeken vonul végig; néha már talán azt hisszük, hogy mindennek vége, hogy számunkra már nincsen többé segítség. De a mi életünk útján is ott áll — nem is a puszta kereszt, mint biztató jel, hanem aki a keresztet hordozta és azt a diadal jelképévé tette: az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ő számunkra a «spes unica», a mi egyetlen reménységünk, akiben mindenkor sziklaszilárdan bízhatunk és akiben soha, sohasem fogunk csalódni!...

Dr. Pataky Arnold.

◆◆◆

Eucharisztikus élet Hollandiában.[1]

Irta: *dr. Tóth Kálmán.* (Folytatás és vége.)

Úgy látszik, ezen 300 éves protestáns nyomásnak nagy szerepe van a reakcióként jelentkező katholikus öntudat kialakulásában. Hollandiában is igazolva látjuk azon latinba ojtott arabs közmondást: Palma sub onere crescit.[2] A holland katholikusok áldozatos lelkülete a szenvedések, üldözések nyomasztó súlya alatt fejlődött ki és acélozódott meg, olyan, az egész világtól megcsodált fokban, hogy már nem az a jelszó járja a vallásosság terén: Germania docet,[3] hanem: Hollandia docet.

Ezt a jelszót hangoztatta az idei nyáron a július 23—27. közt Amsterdamban lefolyt XXVII. nemzetközi eucharisztikus kongresszuson maga a pápa követe, Van Rossum bíboros is, akit vagy 60—70 hajóból álló díszflotilla kisért be az Északi-tenger partján fekvő Ujmuiden kikötővárosból Amsterdamba a Noordsee-Kanalon át. A csatorna partjain a közeli községek katholikus lakói zászlóerdővel álltak sorfalat s a körülbelül négy óráig tartó úton olyan leírhatatlan lelkesedéssel és örömmámorral ünnepelték a pápa bíboros követét, hogy a kardinális hajójának, az óceánjáró Batavier II.-nek kapitánya kijelentette: Láttam már császárok, királyok, fejedelmek bevonulását, de ilyet még nem láttam. A hatalmas amsterdami öböl partjain százezrek köszöntötték a kardinálist, az utcákon pedig a bevonuláskor hasonlóképen tízezrek álltak sorfalat. Az északhollandiai *Volandam* város katholikusai 150 óriási halászhajón egy szálig eljöttek Amsterdamba a bíboros ünneplésére és három csoportban díszes keretet alkottak fellobogózott hajóikon a megérkezéskor. Az eucharisztikus Jézusnak és az ő földi helytartójának szólt ez a tüntetés.

Az egész város, melynek 700.000-nyi népéből csak kb. 120.000 a katholikus, ünnepi pompában és örömmámorban úszott e feledhetetlen nagy napok alatt. Pár napra egészen kivetkőzött túlnyomóan protestáns jellegéből.

Pedig nem volt semmiféle állami, városi, hatósági előkészítés vagy közreműködés. Sőt a rengeteg számban levő szocialisták és kommunisták minden áron meg akarták akadályozni az ünnepi örömhangulatot. A protestánsok «engesztelő ájtatosságot» tartottak a katholikus «borzalmakért».

Minden utcatorkolatnál és térségen óriási betükkel a járókelők

[1] A cikk első része a decemberi számban.
[2] Súly alatt nő a pálma.
[3] Németország tanít.

lábai elé pingálták a kövezetre e feliratokat: *Jesus ging barfuß.*[1] (Tüntetés a négyesfogaton bevonuló kardinális és a díszfogatokon és autókon bevonuló püspökök ellen). A *Los von der Kerk*[2] feliratok szintén e célt szolgálták. De hasztalanul! A katholikusok csak nevettek e

naiv erőlködéseken és annál lelkesebb örömmel díszítették házaikat, lakásaik erkélyét pápai és holland nemzeti (piros-fehér-kék) zászlókkal, drapériákkal, képekkel, szobrokkal, tömérdek virággal. Templomaik díszítése pedig mesébe illő volt egyik-másik városrészben. Boldog volt,

[1] Jézus mezítláb ment.
[2] Elszakadni az egyháztól.

aki egy-két kongresszistát, kivált püspököt és papot kaphatott vendégül lakásába. A nagy világváros minden részében örömtől és katholikus öntudattól sugárzó arcú kongresszistákkal találkozott az ember. A templomokban minden nap pontifikális nagymise volt: kardinálisok és püspökök celebrálták. A nagymise órájáig pedig szentségimádás és általános szentáldozás.

De nemcsak magában Amsterdamban, hanem az egész országban. Kivált a kongresszust befejező körmenet napján, vasárnapon egész Hollandiában mindenütt szentségimádást és általános szentáldozást rendeztek a katholikusok.

Sőt, hogy a nagy napok hangulata még emelkedettebb és emlékük még feledhetetlenebb legyen, megelőzőleg itt-ott vidéki kongresszusokat is tartottak.

Ilyen vidéki kongresszust tartottak, teszem azt, az én nyaralásom' színhelyén, Noordwyck tengeri fürdőhelyen (Haarlem és Leyden között) is. Az egész vidék katholikus népe templomi zászlók alatt tömött sorokban gyülekezett a községen kívül fekvő, gyönyörűen feldiszített *Sportparkba*, ahol a beszédek elhangzása után fényes körmenetet tartottunk a templomból *autón* kihozott Oltáriszentséggel.

E hatalmas arányú és nagyszerűen berendezett sportparkot azért létesítette a község katholikus népe, hogy a katholikus ifjúság még a sportpályán se keveredjék össze a másvallású fiatalsággal s még ott se legyen kitéve hite veszedelemnek. Hollandiában még ilyenre is gondolnak és ilyen szempontokkal is törődnek, ha a hit dolgáról van szó. Vasár- és ünnepnap délután egyik káplán felügyelete alatt és vezetése mellett szórakozik az egész serdülő ifjúság. Utána bevonulnak a templomba, egy kis exhortációt kapnak és istentiszteletet tartanak s estefelé a szentségi Jézus áldásával oszlanak szét. Igazán az Úr Jézussal kezdték és Jézus áldásával végzik a napot.

Az a bizonyos esti ájtatosság, melyet egész Hollandiában *Soof*-nak (Laudes) neveznek, nem a mi litániáinknak felel meg, litániát nem is imádkoznak, hanem igazában az Oltáriszentség tiszteletére tartott ájtatosság. Többnyire Aquinói szent Tamás eucharisztikus énekeit (Adoro te devote, Sacris sollemniis, Lauda Sion, Pange lingua etc.) énekelik, természetesen latinul és közben többnyire a rózsafüzért imádkozzák, vagy a keresztutat végzik, még nyáron is. Némely helyen (pl. Zwolleban, Kempis Tamás pihenőhelyén) szokás, hogy egy káplán felmegy a szószékre és onnét veri a taktust az énekekhez. Ezért van az, hogy ott nem húzzák-nyúzzák az énekeket jámbor önkénnyel jobbra-balra és lelkes nekibődüléssel nem rendítik meg a templom falait, hanem igazi arkangyali szendeséggel dicsérik az Istent.

Szóval, ott papokra és világiakra egyaránt áll, hogy *Zelus domus tuae comedit me*,[1] égnek az Isten házának dicsőségéért. Mindenki azon van, hogy minden vallási dolog szépen és épületesen menjen.

Oltáraikon minden elsőrangú. Nemcsak a miseruhákban és kelyhekben van a legnagyobb változatosság az ünnepek és misék rangja szerint, hanem még a kánontáblákban, misekönyvekben, sőt könyvtartó pultokban is. Még a requiemeknél is háromféle fokozatban díszítik az oltárt.

Hogy mindenki mehessen szentmisére, minden plébános köteles vasárnaponként kétszer misézni és prédikálni, ha nincs káplánja.

A hit dolgaival való kapcsolatban általában azt tapasztalja az ember a holland katholikusoknál, hogy nem kritizálnak, nem kételkednek, nem kishitűsködnek, hanem gyermeki alázattal elfogadják és átélik, amit Isten kinyilatkoztatott és az Egyház, hogy higyjük, elénk ad. S e gyermeki hitükben boldogok. Mint a Duna partján énekelve végig repdeső madárka, olyan vigan, örvendező hangulatban élik le hitük birtokában a rövid emberi életet.

Minek is kelljen elemeire boncolgatni a kenyeret és kételkedni, hogy jó-e? Egyszerűen meg kell enni: akkor táplál. Minek vegyelemezni a vizet vagy bort s kishitűsködni: nem tartalmaz-e mérget is? Egyszerűen meg kell inni: akkor frissít és színesít? Minek részeire szedni az ékes virágot? Elveszti szépségét, illatát és ehelyett szagot áraszt. A maga egészében kell feltűzni és élvezni színét, illatát, bájos alakját: akkor nyujt igazi örömet az embernek.

Így van a dolog az Oltáriszentséggel, így van hitünk egyéb titkaival és tanaival is. Egyszerűen élvezni kell őket, gyermeki alázattal átélni: akkor boldogítanak.

A hollandok nemcsak gépiesen mondják, hanem át is élik, át is élvezik, meg is valósítják, amit a pap a szentmise lépcsőimájában a zsoltáros szavaival kifejez: Introibo ad altare Dei, ad Deum, qui laetificat iuventutem meam: Istenhez megyek, hogy örök ifjú maradhassak.

[1] A te házadért való buzgóság emészt engem.

A Mária Reparatrix-zárda szívesen elfogad ostyamegrendeléseket, vidéki templomok számára is. A nagy ostya ára 200 K, a kicsinyé 80 K darabonkint. Az ostyákért személyesen jelentkezők a plébánia pecsétjével ellátott, pár soros írást hozzanak. Postán a rendelő óhaja szerinti időközökben szállít a zárda. (Budapest, IX., Üllői-út 75.)

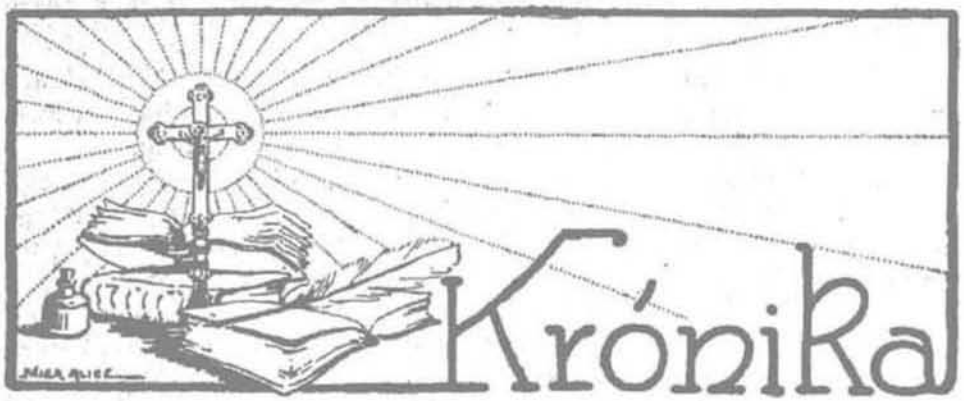

Rövid kimutatás a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület működéséről az 1924-ik évben.

A lefolyt évről szóló kimutatásunk még mindig a súlyos viszonyok nyomait viseli magán és távol áll attól, amit tenni szerettünk volna; mégis, ha ezt egyrészt fájó szívvel állapítjuk meg, épen a mindenfelől jövő nehézségekre való tekintettel nagy hálát kell adnunk a jó Istennek, aki szerény törekvéseinket megáldva, azokat az Eucharisztia dicsőségére gyümölcsözővé tette.

Nagy örömünkre szolgál, hogy Budapesten ismét kettővel gyarapodott a fiókoltáregyesületek száma; az egyik a városmajori plébániatemplomban alakult meg, a másik pedig a Tomori-úti kisegítő kápolnában. Mindössze 24 plébánia és lelkészség területén működik az Oltáregyesület a fővárosban; kevés kivétellel megtartják mindenütt a havi szentségimádást közös szentáldozással. Az egyes megalakulások vezetőik révén tartják fönn az összeköttetést a központtal; ők terjesztik föl az új tagok névsorát a központi törzskönyvbe való beiktatás céljából a bucsúk elnyerésére és ugyancsak ők szolgáltatják be a tagok adományait.

Az év folyamán 971 budapesti új tagot könyveltünk el, az ország többi részeiből pedig 2401-et.

Az összes fiókokból befolyt 10,661.385 korona, egyes tagoktól irodánkban 12,040.850, Esztergom főegyházmegye területéről 1,149.246, Veszprém egyházmegyéből 1,788.844, Szombathely egyházmegyéből 494.370, Eger érseki egyházmegyéből 1,769.251, Vác egyházmegyéből 250.250, Csanád egyházmegyéből 503.250, Székesfehérvár egyházmegyéből 120.000, Nagyvárad egyházmegye magyar területéről 164.000, Hajdudorog gk. egyházmegyéből 178.250, Eperjes gk. egyházmegyéből 90.000 korona, Kalocsa érseki egyházmegye pedig egy öröklámpát küldött.

A beérkezett kérvényeket az első félévben még esetről-esetre intéztük el és pedig: Budapestről kilencet, összesen 20,841.000 K értékben, Esztergom egyházmegyéből egyet 1,500.000 K értékben, Veszprém

egyházmegyéből hármat 2,805.000 K értékben, Szombathely egyházmegyéből egyet 905.000 K értékben, Eger érseki egyházmegyéből kettőt 2,653.000 K értékben, Vác egyházmegyéből hatot 11,605.000 K értékben, Kassa egyházmegyéből egyet 1,405.000 K értékben, Székesfehérvár egyházmegyéből hármat 3,290.000 K értékben, Hajdudorog gk. egyházmegyéből pedig egyet 1,265.000 K értékben.

Júliustól kezdve már visszatartottuk és összegyűjtöttük a kérvényeket, hogy azokat, régi szokás szerint, a januárban tartandó kérvényitélő-bizottsági gyűlés elbirálja és így a húsvét táján tervbe vett szerény kiállításunkon, vagyis annak bevégeztével lehetőségszerinti elintézést nyerjenek.

Az Oltáregyesület és a kongregációk tagjai hetenkint kétszer gyűlekeztek kézimunkára a szegény templomok javára, a pénteki munkaóra alatt az ügyvezetőigazgató, dr. Babura László tartott konferenciát. Ezenkívül kedden dr. Kmoskó Mihály egyetemi tanár sorozatos hittudományi előadásait hallgatták nagy érdeklődéssel a buzgó hölgyek.

Minden nehézségnek dacára, folyóirataink, hála Istennek, fönntartották magukat. Az «Örökimádás»-ból 1300 példány kelt el havonkint, ebből 150 Amerikába ment és pedig 90 Pittsburgba, ahol az «Isteni Megváltó Leányai»-nak nev. apácák lelkes buzgósággal terjesztik lapjainkat; az ottani magyarok buzgó plébánosa megalakította az Oltáregyesületet és 47 tagot jelentett be hozzánk, kiknek névsorát és tagdíjait is beküldte, ami nagy örömünkre szolgált. 37 példány pedig Chicagóba indult, ott az «Isteni Szeretet»-ről nev. szerzetesnők nagy szeretettel vették kezükbe lapjaink érdekét.

A «Jézusom Örömöm» 10.000 példányban hagyta el a nyomdát és az utolsó számig elfogyott, annyira, hogy már márciusban kénytelenek voltunk a jelentkező új előfizetőket elutasítani az első félévi számok hiányában. Ebből is a pittsburgi kedves nővérek címére ment 120 minden alkalommal; azonkívül egyes előfizetői is voltak Amerikában a kedves lapnak. A Hollandiában üdülő magyar gyermekek szintén 400 kis ujságot kaptak minden hónapban a buzgó magyar hitoktatónők szorgalmazásából és jószívűségéből, kik fáradságot nem ismerő odaadással szolgálják az egyetlen magyarnyelvű eucharisztikus gyermeklap ügyét.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség, hála a jó Istennek, folyton terjed, nemcsak a fővárosban, de az országban is. Öt új helyi igazgató kapott a közelmultban kinevezési okmányt. Budapesten 319-cel szaporodott a gyermekek eucharisztikus tábora, vidéken 671-gyel. A szövetség fejlesztésére júniusban igazgatói értekezlet volt, amelyen résztvett 21 szövetség képviselője. Szó volt a szövetségek lelkivezetéséről, az elért eredmények és tapasztalatokról. Dr. Mátrai Gyula szövetségi ügyv.-igazgató

előterjesztésére elfogadták a jelenvoltak egy kiadandó vezérkönyvnek tervezetét, melynek költségeit az összes szövetségesek részvételével ünnepélyek jövedelméből kell előteremteni, hogy az országban levő összes szövetséges és oltáregyesületi igazgatóknak megküldhető legyen.

Központi házunkban az általános lelkigyakorlatok száma az elmult évben nyolcra emelkedett, ezeken összesen 1123-an vettek részt, 91-en pedig külön szentgyakorlatot végeztek. Az Oltáregyesület kongregációjának három csoportja az egész éven keresztül havi magányt tartott, 12-en pedig külön-külön. Munkásnők részére hét zárt lelkigyakorlat volt, a résztvevők száma összesen 136. Ezen zárt lelkigyakorlatok költségeit, mint rendesen, a bazár jövedelmének egy része fedezte. Ezenkívül január 10-től 19-ig missziószerű szentbeszédsorozat csoportosította a buzgó hallgatóságot Somogyi kármelitaatya szószéke köré.

Az az 50 szegény, aki mindennap ingyenebédet kap a házban, szintén lelki gondozásban részesült és az Úrnak angyalai itt sok megható jelenetnek voltak szemtanui.

A minden évben tartatni szokott karácsonyi jótékonycélú bazár december 13-án nyilt meg, a pápai nuncius, a kormányzóné, a főherceg-nők és más előkelőségek jelenlétében; a tiszta jövedelem, mint rendesen, a szegény templomok javára és a munkásnők zárt lelkigyakorlatai költségének fedezésére szolgál.

A zárdában egész éven át 2,039.620 ostya készült a templomok számára.

Öt plébánia nálunk mosatta a templomruháját.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eőrl János.* (Folytatás.)

XV.

Jó FÉLÉV mulva jutott csak eszébe Tamásnak, hogy munkájának első kötetét elküldje Gézának. Mellékelt hozzá levelet is, de abban semmiféle említést sem tett a könyvre vonatkozólag. Talán azért, hogy a dicsekvésnek még a látszatát is kerülje; talán azért, mert nem akart szerénytelenebb lenni, mint jóbarátja, aki annak idején, mikor odahaza első sikerét aratta, oly csendben tudott hallgatni önmagáról és szobairól; vagy talán azért, hogy esetleges megjegyzéseivel elébe ne vágjon Géza birálatának, amelyet már előre is nagyrabecsült. Nem tudni: miért, de csak annyit írt meg neki, hogy szorgalmasan dolgozik a következő köteteken is. No, meg aztán, hogy mi ujság idehaza, különösen otthon, édesanyáéknál, Tárnokéknál, meg a többi ismerősöknél. Levele végén megemlítette még azt is, hogy a jövő nyáron Jávory tanár úrral — igéretéhez képest — szándékszik őt meglátogatni, ha nincs ellene kifogása. «Csak dolgozz addig is szorgalmasan — írta neki befejezésül — készíts számunkra minél több meglepetést: A címed, ha változik, erről azonnal értesíts.»

Tamás maga vitte el a könyvet a postára. Legjobban szeretett volna maga is útrakelni, akkor legalább nem kellett volna látnia, mily mérhetetlen közömbösséggel dobta a postáskisasszony a többi csomagok közé az ő könyvét, az ő féltett kincsét, mintha csak egyenesen el akarta volna sülyeszteni. Hogy csendes keserűségén enyhítsen s aggodalmát némikép eloszlassa, udvariasan megkérdezte még: «Nagysád, kérem, hány nap mulva kapják meg?»

— München? München? Négy nap.

Tamás elköszönt, de meg sem fordult egészen, a postáskisasszony rámosolyodott a szomszéd asztalnál ülő kollegájára, nyilvánvalóan azért, mert észrevették Tamásnak aggodalmaskodását. Tamás megfogadta, hogy soha többet nem megy a postára.

Alig tudta kivárni azt a néhány napot, míg a válasz megérkezett Gézától. Azonban, amily örömmel bontotta föl Géza levelét, akkora volt a megdöbbenése, mikor elolvasta.

«Drága barátom — írta Géza többek között — még élsz? Csoda, hogy még én is élek. De nem csoda, hogy félig-meddig megőrültem. Mióta nem láttuk egymást, azóta bebarangoltam Európának majd minden valamire való városát, megnéztem majd minden szobrot, amit megnézni érdemes; szinte Röntgen-sugarakkal elemeztem rajtuk minden emberi arcvonást, de mind valamennyi más, akkor is, ha ugyanazt akarják kifejezni, akkor is, ha ugyanazon mélységből valók. Elolvastam Shakespeare, Balzac, Zola minden munkáját, kerestem bennük az ezernyi jellem között az örök embert és eddig nem tudtam megtalálni. Mint fényképlemezeket raktam őket egymásra, hogy közös eredőként ugyan miféle képet adnának. De minél többet fogok össze, annál homályosabb a kép; ha valamennyit: teljesen sötét. Sötét, mint az az örvény, amelyből a földre került maga az ember. Itt a levegőn bomlott szét millió színárnyalatra. Hol van vajjon az a lángész, aki egy képre tudná redukálni ezt a démoni sziporkázást? Hol van, aki a jót és a gonoszat, az igazat és hamisat, a szépet és rútat, elmét és akaratot, örömet és fájdalmat, életet és halált, letörtséget és lendületet, ifjúságot és öregséget úgy tudná egy kehelybe önteni, hogy aki iszik belőle, valamennyit érezze a maga íze szerint? Hol van, ki az, aki a férfi és nő örök szembenállását, más mivoltát, más arcát egynek látni tudná, hogy csak ezt említ-

sem még. Én megpróbáltam; sőt megpróbáltam szoborba önteni, amit láttam, igaz, hogy zavarosan. Emberfejeim, amik itt a műtermemben százszámra heverésznek mellettem, vagy mint szfinxek bámulnak rám, szintén zavarosak. Én vagyok ők. Mindegyikből hiányzik az, amiért tulajdonképen megmintáztam őket. Egy se különb a másiknál. Mintha valamennyi rajtam nevetne. Úgy néz rám mindahány, mintha mélységesen sajnálnának. Mindegyik a tehetetlenségemet ordítja felém.

Nappal dolgozom, mint korbáccsal hajszolt rabszolga — ó, én rabszolgája a gondolatomnak Éjjel pedig a késő hajnali órákig olvasok bölcseleti és művészeti könyveket. De többet most sem tudok, világosabban most sem látok, mint mikor az emberfejek formálásában az ötödiknél tartottam. Vágyam, amely sodor és visz magával, és a nehézség, a lehetetlenség, amely nem enged tovább, előbbre, szinte kétfelé szakítanak, megőrlik agyvelőmet.

Tamás, a hajam már ősz a halántékomon. A fejem fáj és zúg. Sokszor ráütök az öklömmel. És akkor elalszom. De reggel felébredek, ha undorral is. Mikor, mikor kapok olyan ütést, amelytől örökre elalszom?

Gyere el, látogass meg. De nem nagyon tanácsolom. Ne lásd, mivé lett jóbarátod. Maradj otthon és folytasd a munkádat. Le ne tedd a tollat, míg ki nem ütik a kezedből. Lassú, de nagy lépésekkel, látom, szépen haladsz célod felé. Én egyszerre akartam elérni s ime nem bírom. Munkád oly szép és alapos, hogy bírálni nem, csak dicsérni lehet. Az enyém oly kétségbeesett, hogy dicsérni nem, csak sajnálni lehet.»

Tamás riadtan olvasta Gézának e szokatlan hangú, fájdalmas levelét. Több pontjában találva érezte magát. Hiszen az ő világa is egyre sötétebb lesz. Hiszen ő sem érzi magát közelebb a kitűzött céljához. Az ő vállalkozása is, úgy látszik, hiábavaló lesz. Meg is jegyezte ezt Jávory tanár úr, mikor e levelet megmutatta neki. Tamás napokon át nagyon lehangolt volt. Csak mikor elhatározták, hogy a nyáron, az iskolai vizsgák után azonnal meglátogatják Gézát s utazásuk részleteit apróra megbeszélték, lett egy kicsit jobb kedve. Kettőzött szorgalommal folytatta munkáját, hogy második kötetét személyesen vihesse el Gézának.

(Folyt. köv.)

Február közepén megjelenik B. lisieuxi Teréz szelleme című, lelkiolvasmánynak kiválóan alkalmas könyvecske. Róla a jövő számunkban írunk.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXV. ÉVF. 1925. MÁRCIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Zarándokoljunk el Rómába! — *Valkony Ferenc:* Fájdalomban. — *Kozma Ferenc:* Előkészület a szentséglátogatásra. — *Hergerth Szeréna:* Názáreth. — *Benz-Csáky Ilona:* Menjetek Józsefhez! — *Mary.* Igaz példa: Egy munkásról. — *Krónika.*

Katholikus Világmisszió. Képes missziós folyóirat, megjelenik évnegyedenkint. Szerkeszti: *Dr. Pál Mátyás,* hittanár Kalocsán. Előfizetési ára 20.000 K. Az Örökimádásban mindig szeretettel emlékeztünk meg dr. Pál Mátyás missziós röpiratairól, annál nagyobb örömmel üdvözöljük most a K. Vm. címen megindított missziós folyóiratát. Tartalma: «Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek», «Dél-Amerika indiánjai között», «Ellene mondok» (egy hőslelkű négerleány története), «Az új áramlat Kinában», «Hősiesen szenvedett és hősiesen szeretett», «Beszédes számok», «Vidám esetek», «Hazai missziós mozgalmaink», «Az első (magyar) missziós ház», «Tudnivalók». Ebből a tartalomjegyzékből is látjuk, hogy sokoldalú és igazán minden katholikus érdeklődését felkeltő folyóiratról van szó. Megrendelhető a szerkesztő címén. A hitterjesztés egyesületének tagjai az egyházmegyei igazgató közvetítésével, tizes csoportonkint, ingyen kapják a folyóiratot egyleti tagdíjuk fejében.

A Szív Kis Könyvtára első számaként jelent meg *P. Fiedler Lipót* S. J. atyának *«Jézus Szíve igéretei»* című műve. Mint maga a cím is megmondja, a Szent Szívnek Alacoque szent Margit által ismert kilenc igéretéről szól. Megmagyarázza, kifejti értelmüket és megmutatja velük szemben kötelességünk teljesítésének a módját. Szívből kívánjuk, hogy e füzet sok katholikus kezébe eljusson, hogy a «Szent Szív igéretei»-t megismerjék, illetve azok kapcsán a Jézus Szíve szerinti életet megtanulják.

Megindult az **«A Szív» ifjúsági könyvtára című sorozat is.** Első példánya P. Laczika F. S. J. atya, «A királyok szikláján» című franciából átdolgozott műve. Nagyszerű, érdekfeszítő elbeszélés, amely nem szűkölködik erkölcsi tanulságokban. Kellemes rövid mondatokban, gördülékeny stílusban tartva mindvégig. Ifjúsági irodalmunk terén minden jó irányú művet örömmel üdvözlünk, de az előttünk fekvőt különösen. Ez kell a fiúknak. Szívesen ajánljuk az illetékes körök figyelmébe. Megrendelhető a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (régi évfolyamok) példányonként 600 K.

Örökimádás folyóirat (1923. évfolyam) példányonként 3000 K, előfizetés 1925-re 30.000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 5000 K, **Vezérkönyve** 4000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 20.000 K, **Érme** (aluminiumból, szalaggal) 20.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 400 K.

Jézusom Örömöm folyóirat régi teljes évfolyam 10.000 K, régi egyes példányok 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség Indulója 500 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 10.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** (gyermekszövetségi) ívenként 500 K, darabonként 50 K.

Különfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 10.000 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K, **Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban** 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emlékképek** 500 K.

Zarándokoljunk el Rómába!

Napjaink társadalmi betegsége a földi jólét túlzott vágya: A gazdagság utáni törtetés, megengedett és tilos utakon. Sokszor a legnagyobb erőfeszítésre készek földi boldogságuk érdekében; s nem ritkán vagyonuk utolsó maradványát fektetik olyan papirba vagy vállalkozásba, amelyik nekik szerencsét hozhat.

A beteg társadalom törtető erőlködésébe és földi boldogságot kereső lármájába szeliden cseng belé az egész világon Krisztus helytartójának szava: Jöjjetek Rómába közös atyátokhoz; hogy az ő atyai szeretetében egymásra találjatok és kibéküljetek; hogy lelketeket a legértékesebb gazdagsághoz juttassátok abban a jubileumi nagy búcsúban, amelyet szent Péter utóda a legkegyesebb teljességgel nyit meg számotokra. Szférák zenéje e hívó szó a mai anyagias világban. Hallgatni, figyelni kell akkordjaira és gyönyörűséges lelkitávlatokat tár elénk.

Nézzünk csak a szívünkkel, a lelkünkkel Róma felé! Fölötte a vértanuk győzelmének dicsősége ragyog s e dicsfényben ott áll Krisztus s fehértaláros helytartójára mutat «Te Péter vagy?» Ez az én földi helytartóm s a ti közös atyátok! Itt, a sok drága mártirvérrel megszentelt földön fogjátok igazán megérezni, mit jelent katholikusnak lenni. Itt fog fölébredni bennetek a hitvallók hősiessége, a katakombák keresztényeinek kitartó jámborsága. Itt fogjátok megérezni majd, mikor a «szent kapun» általmentek, hogy «Én vagyok az Út, Igazság, Élet» az egyetlen ajtó, amely a mennyországba vezet s «aki nem az ajtón keresztül megy be az akolba, az rabló és tolvaj».

Itt fogtok meggyőződni arról, hogy «az örök élet forrásai» csakugyan csak a katholikus anyaszentegyházban buzognak krisztusi bőséggel és tisztaságban. Itt fogjátok tapasztalni önmagatokon, hogy a legnagyobb boldogság, a legigazibb gazdagság a Krisztus kegyelme a megigazult lélekben.

Az oltáregyesületek buzgó tagjai bizonyára föl fogják használni az «Úr előtt kedves időt» s akiknek anyagi körülményei — még ha áldo-

zatok árán is, — megengedik, bizonyára szívesen el fognak zarándokolni Rómába. Mint a Szentatya mondja a nagy jubileumot hirdető bullájában: Igazán szomorú dolog volna, ha hanyagok és közömbösek maradnánk a lelki előnyök szerzésére kínálkozó kedvező alkalommal szemben.

Az otthonmaradottak pedig imádkozzanak alázatosan és bizalomteljesen a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, hogy a szentév s a római zarándoklatok, a szentvárosból az égbe szálló imádságok elérjék céljukat, szentséges Atyánk hő vágyának teljesülését, «Krisztus országában, Krisztus békéjét». *Dr. Mátrai Gyula.*

FÁJDALOMBAN

Az éj után, mikor a hajnal eljő,
Szívem az ébredő határban jár.
Eloszlik lelkemről a bú, a felhő
S vidáman röpdös, mint a kis madár.
A harmatgyöngyös réten andalog,
Köröttem szállnak égi angyalok.

A rét felett lebeg a kis pacsirta,
Úgy felvidítja fájó lelkemet,
Amely az éjben könnyeit kisírta —
A szép öröm most színig eltemet.
— Nem örök a bánat, egyszer vége van,
Reggel a bús éj is lopva elsuhan.

Krisztusom, te is a kínos éjszaka
Megittad élted keserű borát,
S mikor feltört a húsvét hajnala,
Megláttad az ég dicső táborát.
Ha sír a szív s a szemből foly a könny,
Tudom, utána hogy örömfény jön. *Valkony Ferenc.*

Előkészület a szentséglátogatásra.

Nagy urak fogadónapján az előszobákban igen sok készülődés, fecsegés, ruhaigazítás, torokköszörülés megy végbe. Előkerülnek ilyenkor a kis tükrök. Az urak megigazítják nyakkendőiket, megbodorítják hajukat s minden pihét, ami véletlenül a ruhára tévedt, gondosan letisztogatnak. Mindez pedig csak azért történik, mert így kívánja ezt a fogadónak a méltósága és az iránta érzett tisztelet.

Lám, milyen figyelmesek, tiszteletteljesek tudnak lenni az emberek a földi nagysággal szemben. Gondoltunk-e már arra, hogy akkor, amikor az Oltáriszentség látogatására megyünk, legalább hasonló gonddal rendbeszedjük lelkünket? Pedig méltányos és szükséges lenne! Annál is inkább, mivel részben a szentséglátogatásból merítendő lelki hasznunk is ettől a lelki rendezkedéstől függ. Ne ijedjünk meg, ez az előkészület nem kíván félórát, hanem csak pár pillanatot, legfeljebb pár percet.

Legyen pedig ennek az előkészületnek az első pontja az, hogy *mentesítsük magunkat minden gondtól* és figyelmünket csak az Úr Jézusra fordítsuk. Történhetik ez vagy úgy, hogy egyszerűen *iparkodunk elfeledkezni minden gondunkról*, bajunkról és akaratunk kategorikusan csendet mond, vagy pedig úgy, hogy *minden ügyünket oda visszük az Úr elé* és mint barát a baráttal, gyerek az édesapjával megbeszéljük vele. Gyerekkorban azért esik oly jól az adoráció (= szentséglátogatás), mert közvetlenek vagyunk a Jézuskával szemben. Mindent elmondunk Neki és várjuk, hogy mit felel. Mint a gyermek legyünk gyermekdedek!

Igen ám, csakhogy sokszor ez még mindig nem elég. Azt vesszük esetleg észre, hogy térdepelünk, térdepelünk, nem gondolunk ügyes-bajos dolgainkra, de bizony nincs szavunk az Úr Jézussal szemben sem, mert egyetlenegy gondolatunk sem támad. Fásultnak, hidegnek érezzük magunkat. Ráillik ilyenkor lelkiállapotunkra e két sor:

«Lelkünk óhajt fénylőt, mozgalmast, hangzatost,
De homály, dermedés, némultság bántja most.»
(*Tompa:* Téli reggelen.)

Ha mi ilyen száraz lelkiállapotban is kitartunk, föltétlenül nagyon érdemszerző lesz számunkra az a negyed- vagy félóra. Ám emberi természetünknek sajátsága az, hogyha valamit tesz, szereti azt jókedvvel, örömmel csinálni Mi is jobban szeretünk tehát odaadással, lelkesedéssel, kiváló buzgósággal, a hitnek s szeretetnek átérzésével elbeszélgetni az Oltáriszentségben rejlő Úr Jézussal. Ez sokszor önmagától adódik. Viszont nagyon sokszor, mint a jelen esetben is, hiányát érezzük s kedv és vallásos áhitat nélkül térdeplünk az oltár előtt. Azt akarjuk, hogy ez elő ne forduljon gyakran. Az önmegtagadást is inkább másutt szeretnők gyakorolni. Mit csináljunk tehát ilyenkor? A megoldás nagyon egyszerű. *Disponáljuk* — készítsük rá — *lelkünket* az Úr Jézussal való beszélgetésre. Legyen ez az előkészületnek a második pontja. Hangulatot teremteni a lélekben. Ha értünk a zenéhez (bármihez: legyen az zongora, harmónium, cimbalom, citera, hegedű, stb.) eljátsszunk, vagy eléneklünk (akár eldünnyögünk) egy-két szép vallásos éneket. Bizonyára van kedvenc énekünk, ezt előnyben részesítjük és leszünk «jeles énekesek Izraelben!» (II. kir. 23. 1.) Ha nem értünk a zenéhez, vagy nincs kedvünk az énekléshez, hát elővesszünk akár jámbor, akár világi kedvenc íróinktól egy-egy olvasmányt és abból olvasunk el pár sort. Okvetlenül változtatni fog a lelkiállapotunkon! Tehát az az olvasmány akár komoly, akár víg

és gyerekes — nem számít — a fő az, hogy kizökkentsen előbbi egyhangú lelkiállapotunkból. Mondjuk, valaki nagyon szereti Montgomery «A gyermekszív rejtelmei» című elbeszélését. Ezért biztos, hogy jól teszi, ha ezt veszi elő ilyen alkalommal. Élvezettel fogja olvasni, abból a hangulatból már azután, amit az előidéz benne, könnyű lesz átmennie az adorációs hangulatba. Vagy használjunk adorációs könyveket! Jó ám ilyen hangulatra szert tenni! Mondta valaki, hogy hasonlítsuk csak a mi mennyország felé való törtetésünket egy úthoz, amit meg kell tennünk X-től Y-ig. Gyalog megyünk az úton (a lelkiélet útja), de jön véletlenül egy kocsi, amely szintén a célunk felé tart, természetes, hogy felülünk rá (jön egy hangulat, természetes, hogy engedjük magunkat általa ragadtatni, ha Isten felé visz minket). Sőt! ha ügyesek vagyunk s van rá pénzünk még az út elején rendelünk kocsit (ha van komoly elhatározásunk és jóakaratunk Isten felé haladni, megszerezzük magunknak mindig pár percnyi előkészület által ezt a jó hangulatot!). A hangulat azután hátára kap bennünket és visz Isten felé! Így csinálunk tehát szentséglátogatáskor is. Csak hadd vigyen, soha se féljünk tőle!

E tekintetben valósággal szerencsésnek mondom azt, aki sokat szenved. Bizony annak nem kell az előkészületben egy pillanatot sem fordítania hangulatkeltésre. Annak a könnyei, vagy a két bús szeme elárulják, hogy a lelke nem száraz, gondoskodott a jó Isten arról, hogy erős, túlerős és fájdalmas érzelmei legyenek. No, ha gondoskodott arról, hogy fájjon a léleknek valami, akkor gondoskodott arról is, hogy mint lehessen ezt a fájdalmat megszüntetni. Egy pillanatot se fordítson tehát ilyenkor a lélek semmiféle néven nevezendő előkészületre, hanem menjen az Úr Jézus elé, boruljon le előtte és öntse ki előtte bánatát. Látni fogja, hogy ép a betegnek kell az orvosság s hogy akinek fáj valamije, annak kell a simogató, meleg kéz, akinek nyilt sebe van, annak a gyógyító kenőcs és a puha kötöző gaze és akinek sok keresztje van, annak az édes Jézus!

Talán az előkészület harmadik pontjául felhozhatom még azt, hogy már akkor, amikor mi az Oltáriszentség elé megyünk legyen meg bennünk *a vágy: egyesülni Jézussal.* Hívjuk már akkor őt egészen közel magunkhoz. Invitáljuk Őt, hogy a szentségházból jöjjön a mi szívünkbe.

Egy ilyesfajta előkészület után a szentségimádás a kegyelemnek bőségével fogja elárasztani lelkünket. S hogyha a bevezetésben említett várakozó vendégek arcát megfigyeljük, amint kijönnek, azt találjuk, hogy csillog és ragyog a boldogságtól, mert a nagy úr fogadta őket, úgy mi százszor boldogabban, sugárzóbb arccal jöhetünk ki a templomból! Közben odaszoríthatjuk kezünket a szívünkhöz és elmondogathatjuk magunkban: «Ő nemcsak fogadott, hanem velem maradt». Hála legyen érte!

Kozma Ferenc.

Názáreth

A MODERN emberek oly sokat foglalkoznak az üdülés gondolatával, hogy szinte kimerítik agyukat a legraffináltabb eszközök utáni vágyakozással, melyekkel megkereshetni vélik maguknak a felfrissülést. Mindenféle sóvárgás s a modern élvezetek útvesztőjében elmerülnek anélkül, hogy az óhajtott üdülést megtalálták volna. Ezek megfeledkeztek arról, hogy lelkük van; ők elfelejtették a befelé nézést, lelküket szinte félredobták, mint valami alkalmatlan ballasztot, mely az életsajkájukat csak terhelte. De vannak lelki üdülések s mi oda kívánkozunk. Ott már éltet a balzsamos levegő; melengető ragyogó napsugár mosolyog felénk; lelkünkbe is csupa fény ragyog. A hely Názáreth, ahová érkeztünk.

Szent földre léptünk. Bennünk szent borzongás, hogy a szentírásos mesgyéken járunk. Távoli évezredeknek magasztos hullámverése öntudatunk révpartjához ért. Mint a vándorfecske úgy sietnek vágyaink s gondolataink előre, míg végre magunk előtt látjuk könnyes szemmel s nevető szívvel vágyainknak mostani célját.

Ép fölötte kél fel a hajnali csillag, nálunk soha nem látott ragyogásában. Názáreth kicsinyke kis város; mintha a jó Istennek különös kegye odaröpítette volna a különben sziklaszirtes, kietlen galileai domboldalra. Mielőtt még közel érünk Názárethhez az Esdrelon síkságon keresztül emelkedett s hullámos lesz útunk. Messziről látjuk már a názárethi magaslatokat, távolban a Táborhegyet, mely körül a naptól átizzott fellegek ragyogó dicsfényt vontak; úgy áll előttünk, mint Urunk színeváltozásának viziója. Nemsokára előtünik az Annuntiatio[1]-templom tornya. Lelkünk emelkedik az ihletettségtől, leborulunk lelki kényszer alatt a barlang előtt, mely a főoltár alatt van s reácsókoljuk egész életünk odaadását azokra a betükre: «Hic verbum caro factum est», itt lett testté az Ige! Öt kis szó s milyen világokat mozgató erő rejlik bennük. Mennyi elmélkedni való. De itt erre nincs idő, itt a lélek *gyüjt, szinte szívja* föl a bensőséget, mely arra indítja, hogy szüz Mária szent fogadalmát újítsa meg «ecce Ancilla Domini», ime az Úr szolgálója. Tüneményes egymásutánban, a valóságban vonulnak el a képek, csupa lelkiség minden, a szívünk szüntelen ujjong. Itt lakott a szent család Egyiptomból való visszajövetele után, itt töltötte be a kedves szent József nevelőatyai hivatását, itt volt az Isten fia neki alárendelve. Keresztény családok, ez a legmagasztosabb eszményképetek! Lelkünk tovább imádkozik. Látjuk szent József műhelyét, melyre most reá van építve a szép Szent

[1] Az Ige megtestesülésének hiradása.

József-templom. Látjuk a «mensa Christi»-t, egy asztalformájú követ, amelyen az édes Üdvözítő apostolaival étkezett. Tovább a zsinagógát, melyben prédikált, a szent Szűz-kútját, melyből vizet merített szűz Mária. Ezen víz most is csodálatosképen időszakonkénti emelkedőben van.

Szinte túlgyors egymásutánban vonulnak el lelki szemünk előtt a nagyszerű bibliai emlékek s fülünkbe zeng a zsoltáros éneke.

Az éjnek keleti varázsa száll le reánk, de tudunk-e aludni, midőn szívünk s fantáziánk fürdik a fenséges érzeményekben?

Másnap a feledhetetlen kedves Názárethot elhagyjuk, útunk magasan emelkedik, még egy szívet indító utolsó pillantással köszöntjük Galilea gyöngyét, de lelkünkbe vésődik utolsó leheletünkig. Még egy pillantás a Táborra, melynél lelkünkből kisír a vágy, «de jó lenne itt maradnunk». Kaleidoskopszerűen vonulnak el lelki szemünk előtt a nagyszerű bibliai emlékek. Útközben oázisok, rajtuk pálmák nyúlnak ég felé. Ez királyi látvány! Az utakat thymian s rozmarin szegélyezi, itt-ott sötétzöld fügelomb s közben gránátalma virul a sűrűségben, néha kristálytiszta forrás; ezek adnak a keleti tájnak különös bájt. Sajnos, az élet vásárja még ide is eltolakszik. Utunkban nagy sereg asszony s gyermek. Igazi orientális mozdulatokkal s kiabálással kinálják a mindenféle emléktárgyat, közben alamizsnáért koldulnak teljes fegyelmezetlenséggel, úgy hogy erőszakosan utat kellett törni magunknak. Romok mellett, régi cisternákat elhagyva, lepihenünk egy terebélyes Sycomorus árnyékában, hol gyönyörű fellach gyermekek kíváncsiskodnak; ó de szeretnénk a krisztusi fényt visszatükröződve látni szemük bársonyos zománcában a mohamedán fanatikus sötétsége helyett. Végre igézve megállunk egy tündöklő fehér kupolaépítménynél. Gyönyörű zöld árnyékfáktól szegélyezve áll. Hagyomány szerint — ez szent József sírja. Mintha liliomos illatot éreznénk itt felszállni, melybe a lelkünk fürdik, oly édesen drága itt a hangulat. A jövőbe révedez lelkünk s elrebegjük szegény szívünk esdeklő fohászát: «Úgy-e drágalátos, kedves szent József, halálos óránkban számíthatunk reád!»

Lelki kirándulásunkról hazatértünk s a tabernakulum misztikus csendjében befelé néző lelkünk feltalálja Názárethot. Az isteni Üdvözítő is a földi Názárethon csak átment, de a Szentségház maradandó hajléka lett az elrejtett dicsőségének.

Hergerth Szeréna.

A Katholikus Szemle *tudományos* kérdéseket tárgyal nivós értekezésekben és nagyszerű kritikát hoz az irodalom legújabb termékeiről s kitűnő tartalmi ismertetést a külföldi folyóiratokról. Havi folyóirat. Kiadja a Szent-István-Társulat. Előfizetési ára 100.000 K. Kiadóhivatala Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. Nagyon ajánljuk minden intelligens katholikusnak.

Menjetek Józsefhez!

(Nem mese, de valóság.)

A HÁBORÚ előtt oly fényesen viruló X-i oltáregyesület nehéz gondokkal küzdött. Ami készlete templomi ruhákban, edényekben volt, rég kiosztotta már; tagdíjakból, kegyes adományokból épen csak

A Szent Család asztali áldása.

hogy életét tengette, tagjait fenntarthatta — s az irodában napról-napra nőtt a vidéki szegény plébániák, szükségkápolnák vezetőitől küldött kérvények halmaza. Mindenfelé szegénység, a létért való elkeseredett küzdelem! mindenfelől segélykiáltások — s a központ mindenéből kivetkőzve tehetetlenül állt ott...

Ezt a szomorú helyzetet ecsetelte az igazgató s az összegyűlt vezetőség s a tanácstagok lehorgasztott fővel vették tudomásul: ha a jó Isten hamarosan nem segít, bezárjuk az irodát. Ahol semmi sincs, ott senki se keressen támaszt!...

A hosszú zöld asztal végén azonban felállt valaki. «Ha megengedik» szólt szerényen, «volna egy indítványom! Életemben többször tapasztaltam már szent József pártfogásának hatalmát. Hogy volna, ha egyletünk siralmas helyzetében mi is őhozzá fordulnánk? Tartsunk tiszteletére szent kilencedet és kérjük segítségét. Én bízom benne: megsegít.»

***

... A szent kilenced utolsó napjának alkonyatán kopott, szürke, öreg szerzetes kopogott be az oltáregylet titkárának ajtaján.

— Messziről jövök, uram; bocsássa meg, hogy ily későn zavarom, de utam sürgős: nem várhatok reggelig s amit reám bíztak, el kell végeznem... Van-e szükségük templomi szerelvényekre, misekelyhekre, szentségtartókra?

— Már hogyne volna! Szegények vagyunk, mint a templom egere, két hónapja utaltuk ki az utolsó adományt s ha a jó Isten hamarosan meg nem segít, kénytelenek leszünk működésünket beszüntetni. De szabad kérdeznem?...

— Nem, uram! Ne kérdezzen semmit, csak adjon hálát a jó Istennek!... Háború, forradalmak idején sok minden történt..., sok kincs tűnt el, sok érték ment veszendőbe... és én ma azért állok itt, hogy sok gyarló embernek sok rég elfelejtett bűnét tegyem jóvá... Többet nem mondhatok, hiába faggatna. De ha akarja s ha egylete a szállítási költséget vállalja, Y. vasúti állomásról két héten belül hat láda egyházi szerelvény áll rendelkezésükre. Nos, uram, beleegyezik?...

A titkár azt hitte, álmodik. Az összehívott választmány pedig hitetlen mosollyal hallgatta jelentését. Mesebeszéd! Ilyesmi ma már nem történik. Ki tudja, micsoda szemfényvesztő csalónak ült fel?...

És íme tíz nap sem telt el, megérkeztek a gondosan csomagolt nagy ládák, melyekből tucatszámra kerültek elő a kissé elkopott, de teljesen ép aranyozott kelyhek, ciboriumok, szentségtartók, ki tudja, mily távol országok hány összedőlt szent oltárának kincse? hány szegény elvadult ember jogos vagy jogtalan zsákmánya? mily késő bánatok nyomán kelt nagylelkű elhatározások végső jóvátétele?...

***

Az X-i oltáregylet most már boldog sietséggel intézi el a feltorlódott folyamodványok garmadáját s a jövőbe is bízó reménnyel tekint. Szent József, ki szükségében ily fényes csodával jött segítségére, máskor sem hagyja el

A titkár pedig szentül meg van győződve, hogy ama szürke alkonyatkor a titokzatos vándor szerzetes alakjában maga a «szükölködők vigasztalója» kopogott be szobája ajtaján.

Benz-Csáky Ilona

Egy munkásról

Szorgalmas munkás volt Kiss Péter, csak néha-néha szombatonként nézett igen mélyen a pohár fenekére s akkor másnap — vasárnap — délig aludt. Eléggé fiatal volt, mikor feleségül vette az ő Sára asszonyát.

Jámbor, istenfélő lány volt Sára. Jó ideig, majdnem egy évig járt utána Péter, míg komolyan szóba állott vele a lány s akkor is megkötötte magát, hogy az ilyen templomkerülőhöz nem megy feleségül. De végre is megegyeztek abban, hogy hozzámegy, ha az eljegyzés ideje alatt elvégzi vele a Jézus szentséges Szíve tiszteletére a szent kilencedet.

Azt gondolta, ez idő alatt majd megtanítja őt templomba járni, imádkozni s a szentségekhez járulni, mert — mint Péter mondotta — soha, vagy legalább is kevesett hallot az Istenről; persze, hiszen édesanyját nem is ismerte.

Úgy látszott, sikerül is Sára asszonynak, amit célul kitűzött magának. Házasságuk első ideje alatt pontosan ment is az ura övele — vasárnaponként — a szent misére.

De úgy lassanként a régi jó barátok megint hatalmukba kerítették. Egyik szombaton egy névnap, másikon valami találkozó. Ha ennek nem volt meg a kívánt hatása, akkor meg gúnyolták, csúfolták, hogy a felesége szoknyáján ül; papucshős s tudjuk, hogy nagyobb csúfság ennél már nem is kell.

No megmutatja, csak azért is elmegy. Hogy ő félne a feleségétől? Soha ilyet! Ő volt a leglármásabb (talán lelkiismerete nyugtalanította kissé, ha a jó, kis asszonyára gondolt) s azt kellett elcsendesítenie, mert mikor hazament olyan állapotban volt, hogy meg is verte feleségét, amikor az szokott szelidséggel megkérdezte, miért maradt olyan soká.

Azután ez sokszor ismétlődött. Minél szelidebb, annál dühösebb a férje. A gyermekek már reszketve bújtak anyjuk szoknyája mögé, ha hallották apjuk döcögő csetlő-botló lépteit, vagy szepegve, sírva összebújtak a sarokban.

Megesett, — ha nagyon kellett a lelkiismeretet elhallgattatni —, hogy hétköznap sem jött haza rendesen. Egy ilyen nap után, délfelé

nagy zajra ijedt fel Sára a varrása mellől. Az ajtó előtt nehéz léptek, idegen hangok hallatszottak és behozták Kis Pétert véresen, elalélva...

Hat hétig feküdt élet-halál között és mikor hű, gondos felesége önfeláldozó ápolása után, először ment karjára támaszkodva az ablakhoz, csöndesen szólt: «Te visszaimádkoztál a haláltól. Sokat kell jóvátennem».

Már betegsége alatt is sokat gondolkozott; bámulta felesége jóságát, aki így megfeledkezik az őt ért sértésekről.

Sokszor követte szemével felesége tekintetét, mikor az erőt esdve nézett a Jézus szentséges Szíve szobrára. Igen, igen innen merítette állandó szelídségét, jóságát, szeretetét, önfeláldozását...

Újra munkába járt Kis Péter s mikor felesége szombat estefelé belépett a templomba rendes helyén ott térdelt már az ura. Sára asszony melléje térdelt, mosolyogva biccentette meg fejét üdvözlésére, a szíve örömében nyugtalanul vert. Halkan súgta Péter: «Most gyóntam meg s reggel együtt megyünk a szent áldozáshoz. S ezentul mindig így lesz.»

Mary.

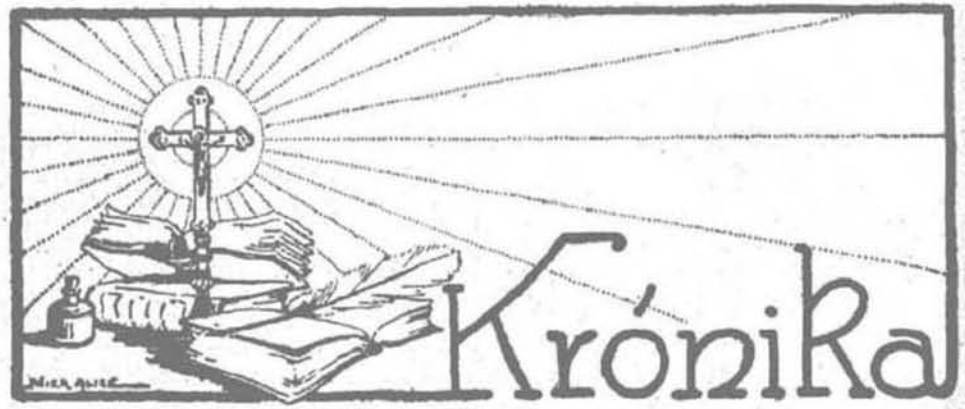

Választmányi gyűlést febr. 9-én tartott a Központ dr. Mészáros János praelátus-kanonok, országos főigazgató vezetésével. Megnyitó beszédjének gondolatai a következők: Az Oltáregyesület közvetlenül a legméltóságosabb Oltáriszentség dicsőségét tűzi ki céljául. Amikor a híveket a legméltóságosabb Oltáriszentség körül összegyűjti, egyúttal jó katholikussá teszi. A katholikus egyház középpontja a legfelségesebb Oltáriszentség után kétségtelenül Róma a Szentatyával. Bár a jubileumi búcsút a következő évben itthon is el lehet nyerni, mégis nagy jelentősége van a szentévi zarándoklatnak.

Róma elénk tárja azt a hatalmas országot, amelyet a pogányok alkottak, amelyben kulturát teremtettek. Az ő hatalmukkal szemben

milyen kicsinyek voltak a keresztények és mégis ők lettek a győztesek a cézárok hatalmán. Rómának minden röge szent. Benne van a kétezer-éves kereszténység lelkülete és szelleme és ezzel akarja a Szentatya telíteni a zarándokokat. A pápa előtt nincs győző és legyőzött, ő egyforma szeretettel fogad mindenkit. Ott a Szentatya előtt lehullanak a válaszfalak, amelyek elválasztották a népeket egymástól. Nekünk, magyaroknak meg különös kegyelet is sugalmazza a zarándoklatot, mert eszünkbe jut ott minden jótétemény, ami kétezer éven át Rómából nemzetünkre áradt. Az Oltáregylet bár nem testületileg vesz részt a zarándoklásban, mindent elkövet, hogy tagjai minél többen vegyenek részt benne és másokat is buzdítsanak a részvételre. A zarándoklatokra nézve Öeminenciája óhaja, hogy impozáns tömegben, egységes szervezetben menjenek a Szentatya elé.

***

A választmány új tagja. Kolosváry Miklósné őméltóságát, aki mindig nagy érdeklődést tanusított az Oltáregyesület ügyei iránt, a választmány tagjai közé hívta meg a Központ. Isten áldja további működését.

***

A koronázó főtemplom oltáregyesületének tagjai közül terjesztőnői megbizatást kaptak *Vladár Róbertné, Suchy Mária* és *Veverka Andrásné* úrnők és terjesztő lett *Bugyács János* úr.

***

Lapterjesztés. Az «Örökimádás» terjesztésének előmozdítására azt az újítást hozza a kiadóhivatal, hogy ezután az előfizetés helyett csoportos megrendelésnél a havi utólagos fizetést is elfogadja a következőképen: Minden Oltáregyesület tart havonta gyűléseket. Az elnöknő vagy annak megbizottja összeírja, hogy kik óhajtják az «Örökimádás»-t havonta megvenni. (Így mindenki — és reméljük, hogy úgy lesz — megveheti.) Havi háromezer koronája csak lesz minden tagnak. Az összeíró jelzi a Központban, hogy hány példányban küldjék az ő címére a lapot. A gyűlésen azután szétosztja, az árát beszedi és a hó utolsó napjáig a Központba befizeti. Erre a célra a megrendeléskor csekklapot kérhet. Itt említjük meg buzdításul, hogy *Pécsett Szmida Pálné úrnő, Debrecenben* pedig *Kovács Béla úr* 20—20 előfizetőt szereztek lapunknak. Lám, a buzgóságot, hogy megáldja az Úr Jézus. Mindent tegyünk meg az Ő dicsőségére.

***

Vezérkönyvet akar kiadni az eucharisztikus gyermekszövetség. Már egy éve huzódik az ügy anyagi eszközök híján. Most *Gronier Janka úrhölgy* mutatott követésreméltó példát két és félmilliós adományával, amelyért e helyen is hálás köszönetet mondunk s nemes szívére a szent-

ségi Jézus bő áldását kérjük. A gyermekszövetség ügye az Oltáregyleté is, mert hisz a gyermekszövetség *céljául* tűzte ki eucharisztikus lelkeket nevelni az Oltáregyesület számára. Adományokat a Központi Oltáregyesület irodájába (Budapest, IX., Üllői-út 77.) kérünk.

* * *

Alapító tagok lettek 200.000—200.000 koronás adománnyal *Parts Ferencné* és *Kolosváry Miklósné* úrnők. Isten fizesse meg!

* * *

Az angyalföldi fiókoltáregyesület 1924. évi jelentése. Oltáregyesületünk 1924 február havában szerveződött újjá, amikor tagjaink száma örvendetes módon 137-re emelkedett. Az újonnan megválasztott tisztikar a főtisztelendő helyiigazgató úr vezetésével a legnagyobb buzgósággal fogott hozzá, hogy a tagokat az újjászervezéssel kapcsolatban az Eucharistia fokozottabb szeretete és imádása mellett tevékenységre is buzdítsák.

A tagok megértő szeretettel fogadták ezt a törekvést és együtt-érzésüknek elsősorban azzal adtak kifejezést, hogy a havi közös szentáldozáson és szentségimádáson tömegesen vettek részt és példás áhitattal végezték adorációjukat; másrészt pedig szivesen hoztak anyagi áldozatot is, ha a szükség úgy hozta magával. Hogy a nagyon is hiányos egyházi ruhák és felszereléseket pótoljuk, elsősorban is gyűjtést indítottunk és a tagok agilitása az év folyamán 2½ milliót hozott össze. Ez összegből a legszükségesebbet: 4 új karingnek az anyagát vásároltuk meg; az ingek varrását, hímzését, csipkéjét áldott kezek önzetlen szeretettel készítették. Vásároltunk azután vázákat, a téli hónapokra művirágot, porcellán cserépaljakat és hasonló apróságokat. Adományképen 1 antipendium, 2 hozzávaló terítő, 9 drb stólavédő, 1 monstrantiát borító kézimunka csipkefátyol szaporította az egyházi felszerelést. Legújabb vállalkozásunk, hogy 2 dalmaticát szerezzünk, mivel egyáltalában semilyen sincs; az előjelekből ítélve, husvétra az eucharisztikus Úr Jézus segítségével az is meglesz. A meglevő hibás ruhák javítását a munkaórán végeztük el, amelyre szintén a legnagyobb készséggel jöttek a tagok. Oltárunk mindig virágdíszes volt, de külön fel kell említenünk március 16-dikát, amikor főtisztelendő plébános úrnak beiktatási ünnepére szívünk örömteljes szeretete is ékesítette az oltárt; azután a rendes keretek közül kiemelkedett husvétkor a virággal borított szentsír, nemkülönben most legutóbb karácsonykor a díszes oltár és betlehem. S ezt mind a hű szivek áldozatos szeretete teremtette elő.

Az elért eredmény azért tölt el különös örömmel és büszkeséggel mindannyiunkat, mivel tudvalevő, hogy egyházközségünk Angyalföld legszélsőbb, legelhagyatottabb, legszegényebb negyedében van; tagjaink nagyrésze innen kerül ki és csekélyke keresetükből koronáikat igazi

áldozatként adják; épen ezért hisszük, hogy az édes Jézus szentséges Szívének százszoros örömöt és vigaszt hoztak. Legyen szent Szívének áldása minden egyes adakozón!

Az elmult év szeptemberében az Oltáregyesület Máriaremetére zarándokolt, ahol főtisztelendő P. Hárs Ágoston karmelita atya szentbeszéde keretében tartottuk meg szentségimádásunkat; októberben pedig a nagy eucharisztikus körmeneten vettünk részt. 1924-ben tagsági díjak és adományok címén az Országos Központi Oltáregyesületnek 407.860 koronát szolgáltattunk be; az «Örökimádás» folyóirat is szép számmal jár. (50 előfizető.) Mikor mindezeket az Orsz. Közp. Oltáregyesületnek gyermeki kötelességgel és egyben bizalommal jelentjük, tesszük ezt azzal a meggyőződéssel, hogy iparkodásunkat, törekvéseinket anyai szeretettel és hathatós imájukkal fogják támogatni.

Budapest, 1925. január. *Berta Jánosné* egyesületi elnöknő, *Zelky Emilia* egyesületi titkárnő.

* * *

A Budavári Koronázó Főtemplomi Oltáregyesület 1924. évi működéséről szóló jelentés. E fiókegyesület minden hónap 3. vasárnapján közös szentáldozással egybekötött szentségimádást tart a koronázó főtemplomban, minden hónap 3. péntekjén ülésre jönnek össze a tagok a várbeli barakiskolában; a hónap 2. és 4 péntekjén pedig 5-től 7-ig munkaóra van, amikor az oltáregyleti tagok a koronázó főtemplom miseruháit javítják s ennek végeztével a központból szerzett anyagból a szegény templomok részére dolgoznak.

Miként az előző években, úgy az elmult böjtben is több napon át lelkigyakorlatokat tartott az Oltáregyesület dr. Cziklay Aladár hittanár úr konferenciáival, utána közös szentáldozás volt.

A föltámadási körmeneten, valamint az Országos Katholikus Nagygyűlés alkalmával tartott eucharisztikus körmeneten zászlójával s elnökének, gróf Apponyi Albertné őnagyméltóságának vezetésével vett részt az Oltáregyesület s ugyancsak a nagyméltóságú elnöknő vezetésével jelent meg az egyesület több tagja az eucharisztikus díszgyűlésen az Örökimádás-templomban.

Pünkösdhétfőjén az egyesület egy nagyobb szabású vallásos tárgyú előadást rendezett, melyen a díszbeszédet Csiszárik János címzetes püspök úr tartotta, utána vallásos vonatkozású ének- és zeneszámok, valamint élőképek (Tarsicius megkövezetése és Szűz Mária, az eucharisztia királynője) következtek. Az előadáson Gabriella királyi hercegnő is megjelent. Az előadás szép jövedelmének egy részét a központba szolgáltattuk be.

Egy Amerikában élő oltáregyesületi tag (nő), ki mult évben zászlószentelésünkön jelen volt, a zászlóhoz szalagot küldött, melyet egy szentségimádás alkalmával főtisztelendő dr. Tille Gyula helyiigazgató megszentelt.

Ugyanez az oltáregyesületi tag az ottani oltáregylet gyűjtését, egy nagyobb dolláradományt juttatott nekünk, melyhez járult fiókoltáregyletünk védnöknőinek, Izabella és Gabriella királyi hercegnőknek adománya, kik egy alkalommal jelenlétükkel tüntették ki havi ülésünket.

A bíboros hercegprimás őfőmagassága jubileuma alkalmából hódoló ívvel üdvözöltük a főpásztort, melyet nagyméltóságú elnöknőnk, az alelnökök és főtisztelendő igazgató nyujtottak át s e jubileum emlékére 500.000 koronát a központnak adtunk át.

A koronázó főtemplom oltárát egész éven át a tagok adományaiból díszítettük.

Könyvtárunk vallásos tárgyú könyvei közkedveltségnek örvendenek.

Ha a jó Isten segítségével továbbra is ilyen buzgók lesznek Oltáregyesületünk tagjai, akkor reménnyel nézhetünk az egyesület további működése elé. Budapest, 1925 február 12-én. *Szuchy Mária* titkár, *báró Skerlecz Karolina* alelnök.

* * *

Új Oltáregyesületek alakulását jelentik *Törökbálintról* és *Óföldeákról*. Róluk a jövő számunkban.

* * *

Nagyböjti lelkigyakorlatok ezúttal is lesznek a központi és *egyúttal lelkigyakorlatos* házban. (Budapest IX., Üllői-út 77.) Március 2-tól 7-ig, az O. E. választmány, terjesztőnők és keresztény anyák számára.

Március 11-től 15-ig a Szent Anna-kongregáció számára.

Március 18-tól 22-ig a V. R. II. és III. csoportja számára.

Március 25-től 29-ig francia nyelvűek részére.

Március 29-től április 5-ig nyilvános lelkigyakorlat az Örökimádástemplomban naponkint este fél 7 órakor szentbeszéddel.

Ezen utóbbin mindenki, férfiak nők egyaránt résztvehetnek, az előbbiekre jegy váltandó. *Az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatára szeretettel meghívunk nemcsak minden tagot, de általuk minden érdeklődő hivőt is.*

* * *

A «Fölkel a Nap» folytatását technikai okokból a jövő számban.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

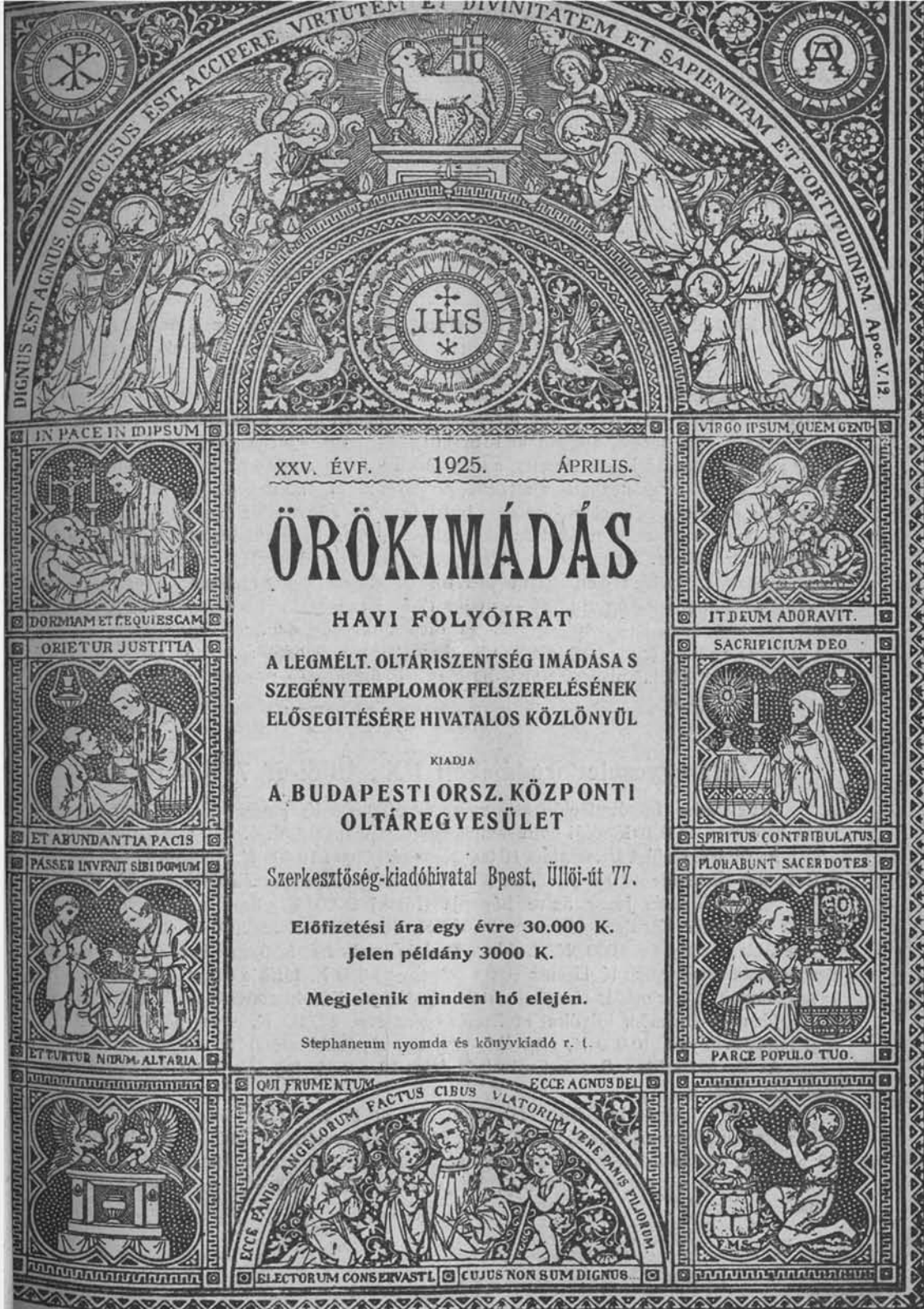

XXV. ÉVF. 1925. ÁPRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Örömünk. — *Dr. Tiefenthaler József:* Húsz esztendő. — *Eöri János:* A győzelmes Bárány. — *Mary:* Példák. — *Oltáregyleti élet.* — Tárca: *Eöri János:* Fölkel a Nap.

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak kegyelmekben és lelki örömökben gazdag husvétot kívánunk.

Az «Örökimádás»
szerkesztője és kiadóhivatala.

* * *

A kisded Jézusról nevezett Boldog Terézia nővér szelleme. Franciából fordította a Mária Reparatrix-zárda. Kiadta a Szent-István-Társulat. Korunk legkedvesebb szentjének, a Boldog kis Teréznek szelleme, az Isten iránti gyermeki szeretet állandó gyakorlása. Ebben a kis könyvben mintegy rendszerbe vannak foglalva az ő életének irányelvei. A saját szavaival a tőle megszokott, vonzóan bájos közvetlenséggel beszéli el, mi volt az ő világnézete, hogyan kell praktikusan Isten gyermekének lenni. Lelki életének jellemvonása az isteni szeretet, amely hősies fokra emelkedik e gyermekded lélek, egyszerű, könnyen utánozható életében. A bayeuxi és lisieuxi püspök ezt írta e kis könyvről: «A világ bölcsei és okosai is imádkozva és elmélkedve haszonnal olvashatják ezt a könyvet és vezetése mellett az ideigvaló dolgokon keresztül fognak eljutni a béke királyának trónjához. Az egyszerű lelkek pedig, távol minden más emberi tudománytól, megtanulhatják, miként kell Istent szeretni és ebben a szeretetben előre haladni». E kedves Boldogot — úgy tudjuk — május 17-én iktatja szentei sorába az Egyház, épen azért nemcsak eddigi tisztelői, de összes olvasóink előtt különös érdeklődésre tarthat számot. Meleg szeretettel ajánljuk mindenkinek. Megrendelhető a kiadóhivatalban. Postával együtt 41.000, ajánlva 42.500 K-ba kerül. E műre még visszatérünk.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, **Vezérkönyve** 10.000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 40.000 K, **Érme** 30.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 1000 K.

Különfélék: **Jézus Szíve** hónapja (füzve) 3500 K, **Havi magány** (Nádasdy) 10.000 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Boldog Terézia szelleme** 5.50 ar. kor. 38.500 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emlékképek** 500 K.

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12,000 K, **Indulója** 1000 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** 50 K, **Örökimádás imakönyv** (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, **Menjetek Józsefhez** 2000 K, **Szent József imakönyv** 48.000 K.

Örömünk

A LEGSZOMORÚBB téli napoknak is megvannak a maguk örömei. A melegházakban télen is nyílnak a virágok. A küzdelmes, fáradságos munkának, ha mégoly nehéz is volt, keserű reminiszcenciák nélkül való és édes a gyümölcse.

A Központi Oltáregyesületnek is sok esztendős téli hónapjai voltak, amelyek nem akartak elmulni. Vigasztalása az Oltáriszentség imádása nyujtotta egyetlen, de igaz öröm volt. Gyéren fűtött melegház módjára, szűk keretek közé szorított kis munkakörében azonban dolgozott a bizakodó szeretet és szent József pártfogása alatt kivirágzott abban a jelen viszonyok között igazán nagyszerűnek mondható kiállításban, amelyet március 19-én délután nyitott meg őeminenciája, a bíboros hercegprimás. Azok, akik az Oltáregyesület érdekében buzgólkodtak és sokszor könnyes szemmel álltak meg a kis eredmények mellett, most örülhetnek az eredmény láttán. «Ime, mégsem fáradnak hiába az én választottaim» szól most a szentségi Jézus a kiállítás fölött örvendező oltáregyesületi tagokhoz. Bármily nehéz is a várakozás, bármennyire fáj is az, hogy az elszakított oltáregyesületek tagjait nem ölelheti kebelére az Anya, mégis nagy öröm ez az eredmény nekünk. Most bebizonyítottuk, hogy a központi élet nem a tétlenség csendje, hanem a föltünés nélküli, kitartó, imádságos munka áldott csendje volt. Szerettük volna itt látni a csonka ország azon egyházmegyéinek igazgatóit, akik nincsenek egyesülve a Központtal. Itt meggyőződhettek volna arról, hogy a Központot egyesegyedül a szentségi Jézus dicsőségének munkálása vezeti és hű sáfára a reá bizott talentumoknak, mert nemcsak el nem veszít belőle, hanem Istentől megáldott munkával valósággal csodálatosan kamatoztatva adja vissza azokban a gyönyörű egyházi szerelvényekben, amelyeket a szegény templomoknak juttat. Jöjjön el minél előbb az az idő, mikor az ország összes oltáregyesületei, akikre szintén idézhető az Üdvözítő imája: «Atyám, hogy egyek legyenek», *egyesült erővel* még nagyobb eredményeket, külső-

leg még fényesebb, terjedelmében és hasznában még fontosabb kiállítást tudjanak rendezni.

A Központ a kiállításért hálatelt szívvel mond «Te Deumot» a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt s a föltámadott Üdvözítő örömköszöntését visszhangozza lelke, «mert megerősödött az Ő irgalmassága, alleluja!» Valóban az Úrnak kell köszönnünk, hogy nem fáradtunk hiába és neki kell köszönnünk azt az új akkordot, amely az Ő áldása nyomán lelkünkben az öröm hangjával csendült meg, az új munkához lelkünknek husvéti lendületet adott.

Ez az öröm lesz éltünk szekerének kenőcse, hogy ne csikorogjon, hanem állandó husvéti örömmel haladjon előre. Alleluja!

Dr. Mátrai Gyula.

Húsz esztendő

Ezen szent jubileumi esztendőben, december 20-án lesz húsz éve, hogy a szentéletű X. Pius pápa 1905-ben kiadta a «Sacra Tridentina Synodus» kezdetű, az egyház belső vallási életében korszakot jelentő dekretumot a gyakori szentáldozás érdekében. A pápa többet akart, mint egy magánájtatosságot ajánlani és megkedveltetni. Ő nagy jelszavához: «Mindent megújítani Krisztusban!» — keresett egy átfogó, az egyes és a tömeglélekbe markoló segédeszközt.

A modern katholicizmus számára XIII. Leo diplomáciája és páratlan zsenije szerzett külső tekintélyt és súlyt, mely utódai alatt állandóan növekedett, de a belső hitbuzgóság és a hit szerint való gyakorlati élés fogyóban volt az egész vonalon. Az intelligenciát hallatlan indolencia és vallási műveletlenség, a népet a kereszt ellenes szociáldemokrácia, mindkettőt még a pogányság után lihelő fajmozgalom verte bilincsbe. Ez az óriási lökés, melyet az egyház belső regenerációjának negative a reformáció, pozitive a tridenti egyetemes szent zsinat adott, nem képes már a modern lelkeket vezetni és vallási belső életüknek rugójává lenni. De épen a tridenti szent zsinat sejtette meg, hogy minő erő rejlik a gyakori szentáldozásban, bár azt csak mint gyenge óhajt merte leszegezni: «A szent zsinat óhaja lenne, hogy a hívők, ha résztvesznek a szentmiseáldozaton, ne csupán lelki, hanem egyúttal szentségi, tényleges szentáldozásban részesüljenek».*

X. Pius lelkében testet öltött ez az óhaj, kigyúlt ez a vágy. Ő, aki hosszú kilenc évnek káplánkodásától kezdve végigjárta a lelkipásztorkodás minden állomását, jól tudja, hogy minő lelkiinség epeszti az embereket és hogy minő vallási Szahara sorvasztja őket, míg az Élet forrása ott van elzárva, kiaknázatlanul a tabernakulumban. Ki kell hát nyitni őket, meg kell értetni az emberekkel, hogy az eucharisztikus Krisztus nemcsak husvétkor, hanem naponkint várja őket terített asztallal, mihez hogy hozzáüljön az elcsigázott modern ember, nem kell egyéb, mint

lelkes, tiszta szándék és a bűnbánatban megtisztult szívnek menyegzős ruhája.

A dekretum hatása óriási volt. Valóságos belső vallási forrongást idézett elő. A buzgóbb papok teljes erővel vetették rá magukat és sokan — mint a boldog emlékű Kánter Károly — megérezték s megjósolták, hogy nem remélt belső vallási felbuzdulás korszaka fog következni: üres templomok megtelnek s szentségházaink áldozatos szeretet szíveitől fognak körülvétetni. Ez a dekretum ihlette meg gróf Somssich

* 22. ülés 6. f.

Bélát, mikor az 1912-iki wieni euch. világkongresszuson «Die heil. Eucharistie und die Zukunft der Kirche» címen tartott beszédében az Oltáriszentséget s annak gyakori vételét, mint a hitbuzgóságnak, alázatos hívőségnek, keresztény szeretetnek és vallási belső fellendülésnek forrását ünnepelte.

A világháború szörnyű éveiben kimondhatatlan kincs volt e Szentség a fronton küzdőnek s otthon imádkozónak egyaránt. S hogy a világháborút követő szabadkőművesség és a katholicizmus ellenes tényezők diadala egyházunkat össze nem roppantotta, annak okát az oknyomozó történetnek az Oltáriszentség hatásában kell keresnie.

A dekretum karácsonyi ajándék volt, de örök karácsonyt akar teremteni a lelkekben, mikor karácsonyi jászollyá varázsolja őket, hogy bennük a mi Urunk megpihenjen és kiárassza szentséges Szívének minden jóságát és gazdagságát.

XV. Benedek pápának az eucharisztikus dekretumhoz teljesen méltó korszakos alkotása, az 1917 pünkösdjén kiadott egyházi egyetemes törvénykönyve (a «Codex») is magáévá teszi X. Pius rendelkezéseit a gyakori szentáldozást illetőleg, törvénybe iktatja az Eucharisztia gyakori vételét, mint az Úr Jézusnak és az egyháznak forró óhaját és az életben küzködő lelkeknek nagy szükségletét.

A jubileumi évben újult erővel kell az eucharisztikus dekretum végrehajtásának nekilátni. Hogy a jubileumi év a Szentatya szándéka szerint szent év legyen, a szentség forrásához, az eucharisztikus Krisztushoz kell gyakran járulni. Róma, az örök város, szimboluma Krisztus állandó jelenlétének az Oltáriszentségben. Ez a szentségházi örök város, ez az isteni erőknek fellegvára és megerősített helye — a tabernakulum — azon embernek is megközelíthető, ki nem jut el Rómába. Milyen öröm és felemelő tudat, hogy Krisztus földi helytartója, a pápa elé járulhat a római zarándok! Gondold azonban el, hogy az Úr Krisztus elé mindennap járulhatsz és mindennap egybeforrhatsz vele a szentáldozásnak miszteriumában. Minél nagyobb csoportok indulnak Rómába, annál nagyobb tömegeknek kell a nagy Szentség elé járulni.

Legyenek ebben a jubileumi szent évben a lelkipásztorok, egyletek, főleg oltáregyletek és eucharisztikus ligák fáradhatatlanok a szentségi Jézus szándékának megértésében és terjesztésében, mert vele a legnagyobb művön dolgoznak: mindent megújítani Krisztusban, hogy XI. Pius remek jeligéje szerint: «Krisztus országában Krisztus békéje uralkodjék».

Wien, Pazmaneum. *Dr. Tiefenthaler József.*

A GYŐZELMES BÁRÁNY.

(Ad regias Agni dapes.)

Bárány, királyi ételünk!
Fehér ruhába öltözünk;
Átkeltünk már a tengeren . . .
Vezér, neked szól énekünk!

Szerelmed volt, az isteni,
Amely kiontá véredet . . .
S szerelmed volt a pap, amely
Áldott tested' föláldozá.

E vért ha látja, megborzad
Az öldöklésnek angyala . . .
A szétvált tenger összecsap
S bőszült ellenséget temet.

A Húsvét most már Krisztus lett,
Ő a húsvéti áldozat
S tiszta kovásztalan kenyér —
Őszinte, tiszta lelkeké.

Valóban égi áldozat:
Legyőzve már a kárhozat.
Nincs már halál hatalma rajt'!
Jutalmat élte így arat.

Pokol fölött győzelmesen
Kibontja Krisztus zászlaját;
Megnyílt az ég — ellenségét
Sötét helyére kergeti.

Jézus, hogy lelkünknek örök
Húsvéti öröme lehess:
A bűnnek zord halálából
Ments meg, újjászülvén minket.

Fórd.: *Eőri János.*

Példák

Egy elzüllöttről.

Vas Gerő előkelő pénzember volt pazarolva élt kis családjával. Két kis gyermekét tejbe, vajba fürösztötte. Nem volt kiejtett kívánságuk, amely rögtön nem teljesült volna és mikor a kisebbik a 10 éves Marika meghűlt s rövid három nap alatt meghalt, a szülők fájdalma leírhatatlan volt.

Minden szeretetüket a 12 éves Józsikára pazarolták. Kényeztették, folyton kedvében jártak. A kis fiú hamar észrevette, hogy édesanyja mindent megtesz őérette, hát folyton követelőbb lett. Csak a legfinomabb ruha kellett neki, csak a legjobb falatok izlettek neki. Iskolába sem járt rendesen, hol a feje fájt, hol nem tudott felébredni és szegény édesanyja annak dacára, hogy jámbor, istenfélő, kötelességtudó asszony volt, fiával nem tudott szigorú lenni. Korholta is magát miatta, de hiába. Mindig mentegette, még önmaga előtt is.

Egy reggel halva találták szobájában Vas Gerőt. Szívszélhűdés ölte őt meg. Mikor az özvegy, első ijedt fájdalmából magához tért, meg-

hallotta, hogy tönkrementek. Nagyon kevés készpénze maradt és miután — kivéve a legszükségesebbet — minden bútort eladott, kiköltözött fiával egy egyszobás kis lakásba, valahol a város végén.

Kis időre megváltozott a 13 éves Józsi; édesanyja addig beszélt lelkére «az ő jó kis fiának», ahogy ő nevezte, hogy a gyermek szorgalmasan tanult és nagy örömmel végezte el édesanyjával a Jézus szentséges Szíve tiszteletére a szent kilencedet.

De mintha csak ez lett volna a szegény anya életcélja; a kilencedik hónap első péntekén már alig vánszorgott — mikor a templomból hazajött — és másnap már fel sem kelt... Néhány napig kínlódott betegágyán, mert nemcsak a kór fájdalma és szenvedése kínozták, hanem a gondolat, hogy fiát egyedül kell itthagynia.

És nem hiába gondolt rémülettel erre a szegény anya. Mintha eleve látta volna a bekövetkezendőket.

A fiú miután kisírta magát és látta, hogy úgyszólván semmije sincs mint a kis lakása, bűnak adta magát. Tanulni nem tanulhatott tovább, iparosnak — mint ő mondotta — nem született. Hol itt, hol ott végzett valami megbizást; kis dolgokat biztak reá, de ez nem volt foglalkozásnak mondható.

Atyjának, anyjának egy-egy jó barátja igyekezett rávenni őt arra, hogy valami állandó foglalkozást vállaljon vagy tanuljon; de nem lehetett semmire sem reávenni.

Ha kellett egy kis pénz, hogy lakását kifizesse, vagy evésre s ivásra legyen, akkor valami kis munkát vállalt, de ha pár napra valója volt, nem dolgozott.

Nyáron az erdőben, mezőn barangolt, lopta a napot; télen a korcsmában volt sokat. Nem tűrt maga felett senkit, ő neki ne parancsoljon senkifia.

Sajnálták s juttattak neki itt is, ott is valamit. Korán megvénült. Az ilyen élet mellett nem csoda. Az sem volt csoda, hogy egyszer halálos betegen találták ágyában. Két napig nem látta senki, tehát rátörték az ajtót. Súlyos lázban fetrengett ágyán, sírt és édesanyját hívta, ne hagyja el, ne hagyja egyedül.

Kórházba vitték. Csöndesebb, nyugodtabb lett. Tűdőgyulladása volt s a legyöngült szervezet nem tudott a gyilkos kórnak ellentállani.

* * *

Az orvos szólt a kedves nővérnek, hogy a beteg a végét járja.

A nővér kezeit összekulcsolva imádkozott s kérte a jó Isten segítségét, hogy ennek az elzüllött, öregembernek — még nem volt 30 éves — adja meg a megtérés kegyelmét. Kérte a Szentlélek segítségét, hogy úgy beszéljen, hogy megindítsa ezt az embert, aki a jó Istenről

talán sohasem hallott. Egyszer csak a beteg kinyitotta szemeit és halk hangon papot kért.

Amíg eljött a kórház lelkésze, elmondotta a nővérnek élettörténetét és vádolta magát elhibázott, tönkrement életeért.

A pap még idejekorán érkezett. Sírva vallotta meg a jó Isten helyettesének bűneit és miután szívébe fogadta az Urat, bámulatosan megnyugodott.

— Mégis jól imádkozott érettem az édesanyám! — és nem hiába tartottam meg a Jézus szentséges Szíve tiszteletére a szent kilencedet, szólt elhaló hangon. Megcsókolta a feszületet és elaludt...

Mary.

Választmányi gyűlést március 9-én tartott a Központ dr. Mészáros János prelátus, érseki helytartó, országos főigazgatónk vezetésével. Bevezető szavai a lelkigyakorlatok nagy fontosságára mutattak rá. Az Egyház a nagyböjtben különösen a lelkigyakorlatok által iparkodik a lelkeket közelebb vinni az Úr Jézushoz. Mivel ez a célja a lelkigyakorlatoknak, az Oltáregyesület is szívesen engedi át házát szentgyakorlatok tartására. A lelkigyakorlatok nevelik az öntudatos katholikusokat és azért biztosak lehetünk róla, hogy a lelkigyakorlatoknak társadalmi szempontból igen nagy hatásuk lesz. Az Oltáregyesület háza a hölgyvilágnak nyujt alkalmat. Amin most a Jézustársaságiak a férfiak számára fáradoznak, az a nők számára 18 éve készen áll az Oltáregyesület központi házában.

A megnyitóbeszéd után a Kegyelmes Elnökasszony megbizásából dr. Mátrai Gyula szerkesztő köszöntötte *az országos főigazgatót névnapja alkalmából.* Az Oltáregyesület tegnapi miseintenciójában igaz szívből fakadt könyörgést vitt — úgymond — az Úr oltárához Méltóságod

nevenapján. Könyörögtünk áldásért, erőért Méltóságod sokoldalú munkásságához, kivántuk azt, hogy a Gondviselés terjessze ki ezt a munkakört még nagyobbra és adjon benne minél több örömet, érleljen Méltóságod számára minél több gyümölcsöt és érje meg ama egyesületnek fölvirágozását is, amelynek élén névnapja alkalmával üdvözölni szerencsénk van.

Jelentések. Bemutatta ezután a *veszprémi* egyházmegyei oltáregyesületek évi jelentését és a *keszthelyi* önálló Oltáregyesület ismertetését.

Fontos irányelv a keszthelyi Oltáregyesület jelentése kapcsán — amely az anyagbeszerzés nehézségeiről szól, — hangsúlyozni kivánja, hogy a vidéki fiókoltáregyletekben ne legyen a kicsinyes munka a főcél. Az oltáregyleti munkához nem érthet mindenki. Igazi értékes dolgot úgy sem produkálhatnak. Inkább küldjék be az adományokat a központnak és kérjék tőle, amire szükségük van. *A munka helyett pedig vessék a fősúlyt a szentségimádásra.* Az Oltáregyesület szabályzata szerint sem szabad fiókoknak a befolyt adományokat vagy úgynevezett tagsági díjakat tetszésszerint fölhasználniok, mert az oltáregyleteknek nem a saját templom fölcicomázása a céljuk, hanem a szegény templomok fölszerelése. Ha szegény is a saját templomuk, akkor is jobban járnak, ha csekély összeget kitevő adományukat beküldik s helyette a Központtól kérik amire szükségük van.

Kérvények elintézésére nézve a választmány úgy határozott, hogy csak az évi kiállítások után küldi szét a kérelmezett tárgyakat. A kiállításnak ugyanis az a célja, hogy bemutassa mit küld szét évente a Központ.

Nem plébániák, pl. szükségkápolnák felszerelésére adott tárgyaknál a Központ fenntartja a tulajdonjogot és a kápolnák megszűnése esetén az illető tárgyakat visszaköveteli.

Nagyheti szertartások rendje az Örökimádásban ugyanaz, mint más években.

Beszámolók, évi jelentések (illetve számadások) szíves beküldését sürgősen kéri a Központ az elmult 1924-es évről. Tisztán szeretnénk látni a fiókoltáregyesületek életét, mert igen nagy aránytalanság látszik a központi tagok adományai és a fiókoltáregyesületek ilynemű, teljesítménye között.

Perselyfelállítás. Az oltáregyleti vasárnapon az oltáregyesületeknek mindenütt joga van külön feltűnő jelzéssel ellátott perselyt felállítania. Kérjük a fiókegyleteket, hogy éljenek ezen jogukkal.

Adómentességért folyamodott a Központ a központi házát illetőleg, mert tudomásunkra jutott, hogy a templomokon kívül «más ájtatoskodást szolgáló helyiségek is részesíthetők adómentességben».

Háztatarozás. Az Oltáregylet tulajdonát képező Viola-utcai bérház annyira megrongálódott, hogy annak javítása elkerülhetetlenné vált. Bár nagy áldozatot jelent ez most az Oltáregyesületre, a lakbérek felhasználásával mégis végrehajthatja a legszükségesebb javításokat.

Szentévi zarándoklat. Tagtársainkra nézve, özv. báró Benz Ottóné, Csáky Ilona grófnő indítványára úgy határozott a választmány, hogy az egyes zarándoklatokon résztvevő oltáregyleti tagokat egy megbizottja köré összegyűjti és az ő vezetése alatt egy külön kis csoportban, de a többi zarándokokkal egyszerre fognak megjelenni a Szentatya előtt. Kérjük tehát a zarándoklaton résztvevőket, hogy a központi irodában jelentkezzenek és szerezzék be az oltáregyesületi jelvényt. Az áprilisi (21—23-án induló) zarándoklatban az Oltáregylet megbizottja özv. báró Benz Ottóné, Csáky Ilona grófnő választmányi tag.

Lelkigyakorlatainkat a kongregációk részére *P. Somogyi S. J.* és *P. Till S. J.* atyák, a francia nyelvűekét *dr. Pataky Arnold* c. apát, egyetemi tanár, az Oltáregylet nyilvános lelkigyakorlatát pedig *dr. Mátrai Gyula* lelkész vezette.

Lelkigyakorlatos házunk hölgyek részére mindenkor nyitva áll. Állandóan lehet 3—8—10—30 napos magánlelkigyakorlatot tartani bentlakással és teljes — az igényekhez mért ellátással. Jelentkezés a központi irodában, IX., Üllői-út 77. történik.

Azonkívül minden hónapban vannak csoportos zárt lelkigyakorlatok, különösen a munkásnők számára.

Most, mikor a Jézustársaságiak annyit fáradoznak, hogy a lelkigyakorlatos házat férfiak számára is megépítsék, ne feledkezzünk meg arról, hogy az Oltáregyesület lelkigyakorlatos háza (már 18 éve) állandóan nyitva áll a lelkigyakorlat után vágyó katholikus nők előtt.

A biboros hercegprimás őeminenciája meleghangú levélben köszönte meg a Központ évi jelentését. Őfőmagassága levelét az Oltáregylet tagjainak örömére és buzdítására változatlanul ideiktatjuk:

231/1925. szám.

Özv. őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Kegyelmes Asszonynak!

Budapest.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1924. évi működéséről szóló jelentését köszönettel fogadtam és nagy örömmel olvastam. Főpásztori szivem melegével kérem a Szentségi Jézust, hogy bőségesen áldja meg a Központi Oltáregyesület buzgó és lelkes tagjait, akik az oltár zsámolyánál az ima szárnyain emelkednek fel hozzá s örömmel időznek közelében és a munka-órákban az Ő szent hajlékainak díszeért áhítatos lelkülettel munkálkodnak.

A jelentést különben be fogom mutatni a legközelebbi püspöki

konferencián s ajánlani fogom a püspök uraknak az egyesületet hathatósabb terjesztésre és támogatásra.

Fogadja kegyelmes asszony kiváló tiszteletem nyilvánítását.

Esztergom, 1925. január hó 30-án.

Csernoch János,
bíbornok hercegprímás, esztergomi érsek.

Csatlakozás a Központhoz. Örömmel látjuk a vidéki oltáregyletek közeledését a Központhoz. Legutóbb a törökbálinti plébános úr őméltósága, *dr. Prohászka Ottokár* őexcellenciájának kegyes engedélye folytán csatlakozott a Központhoz. Ugyancsak elrendelte a csatlakozást egyházmegyéje területén *dr. Glattfelder Gyula*, csanádi püspök úr őméltósága is. Az ő egyházmegyéje területén Óföldeákon alakult meg legújabban az az Oltáregyesület.

A Veszprémi Egyházmegyei Oltáregyesület beszámolójáról a jövő számunkban.

Kiállításunkat március 19-én d. u. 4 órakor nyitotta meg őeminenciája, a bíboros hercegprímás. A kiállításról a napilapok is megemlékeztek, ami különös örömünkre szolgál. Álljon itt a «Nemzeti Ujság» recensiója:

A világháború előtt minden esztendőben megnyiltak az Ullői-úti Örökimádás-zárdában a Budapesti Központi Oltáregyesület helyiségei pár napra a katholikus nagyközönség előtt, hogy örömmel és büszkeséggel mutassák be egyévi hangyaszorgalmú munkának és lelkes gyüjtésnek az eredményeit: a különféle miseruhákat, oltári és templomi felszereléseket, melyek szegényebb templomoknak voltak szánva. A legszebb kézimunkákat láthatta itt az ember a legtisztább egyházi ízlésben, a lelkes oltáregyesületi hölgyek buzgalmából, az egyszerűbb és hétköznapi szükségleti egyházi cikkek nagy tömege mellett. Akkor a nagy helyiségek falai és a felállított asztalok roskadoztak a kiállított egyházi paramentamok súlya alatt és az ország legtávolabbi vidékein kis templomok áldották a Központi Oltáregyesület buzgó működését. Jött a háború és az Oltáregyesület is munkásságának egy részét a háborús nyomorúság enyhítésére fordította. Majd a háború és forradalmak elmultával újból megkezdte régi működését, de csak kisebb arányokban és csak most juthatott el odáig, hogy ismét a régi keretekre emlékeztető módon mutassa be működésének az eredményét.

A nagyközönség számára március 20-án nyílt meg az oltáregyesületi kiállítás, melynek megnyitása március 19-én délután négy órakor volt. A kiállítási tárgyak száma természetesen kisebb, mint régen, de a régi buzgalmat, a régi áldozatkészséget és a régi ízlést ma is megtaláljuk. A szorgalmas kezek egyszerűbb munkái vannak a leghagyobb tömegben, melyek ott készültek az oltáregyesületi munkaórákon. Azután ott van egy csomó dolog, melyen felirat jelzi, hogy nemeslelkű adakozók áldozatkészségéből került az adományozandó tárgyak közé. Ott látjuk Glattfelder, Mikes, Rott püspökök neveit. Hohenlohe Klodvig hercegnőét, aki valódi díszdarabot, remek monstranciát adott. Nagyon megkapó a felirata egy remek point-lace csipke antipendiumnak: «Liliomok Szent Józsefnek».

A megnyitásra előkelő közönség gyült össze, melynek sorában volt Anna főhercegasszony, az Oltáregyesület új fővédőasszonya is, akit, valamint a megjelent előkelőségeket a buzgó elnökasszony, özv. Pallavicini Edéné őrgrófné fogadott. A megjelentek soraiban voltak: Mikes János gróf, Rott Nándor, Hanauer A. István megyéspüspökök, Hohenlohe Klodvigné hercegné, Cziráky Erzsébet grófnő, özv. Skerlecz Ivánné báróné, Skerlecz Sarolta bárónő, özv. Návay Kálmánné, Zichy Gabriella grófnő, Kiss Aladárné, Szegedy-Maszák Aladárné, Reiner Irma, Lingauer Erzsébet, Vladár Róbertné, Szilágyi Lajosné, Szemző Angela, Kállay Benőné, Babura László lelkiigazgató, Pogány ezredes stb.

Csernoch János dr. bíboros hercegprímást, aki Lepold Antal prelátus és Madarász István érseki titkár kíséretében érkezett, Mészáros János prelátus, érseki helynök és dr. Töttössy Miklós kerületi plébános vezetésével a papság kisérte fel a kiállítási helyiségbe, ahol a főpásztor felöltötte az egyházi ruhákat. Ezután Mészáros János prelátus hosszabb beszédben mutatott reá ennek a kiállításnak a nagy fontosságára és azokra a törekvésekre, melyek az Oltáregyesület buzgó tagjait működésükben irányítják. A hercegprímás meleg szavakban mutatott reá ezeknek a törekvéseknek a fontosságára és különösen kiemelte az elnökasszony nagy érdemeit. Szavai után az előírt szertartások között megáldotta a kiállított miseruhákat és egyéb felszereléseket, majd Mikes János gróf, szombathelyi megyéspüspök a kelyheket, ciboriumokat és monstranciákat szentelte meg.

A hercegprímás azután hosszasan elbeszélgetett az Oltáregyesület hölgyeivel és a vezetőséggel.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eőri János.* (Folytatás.)

XVI.

TAMÁS még sohasem volt hosszabb úton. Azért már maga a készülődés is valóságos élményt jelentett számára. Útrakelésük előtt napokon át valóságos haditanácsokat tartottak Jávory tanárral. Még álmaiban is legtöbbször Gézával foglalkozott, pedig magának is volt miről gondolkodnia, volt mi miatt aggódnia. A lelke mélyén úgy sarjadtak a makacs

kérdések, mint akár a legtisztább tó vizében is, azt sem tudni: hogyan, miért, megfogan és terjed a hinár s oly nehéz azt onnét kiirtani. S mint az a hinár egybeszövődik, úgy tapadnak ezek a kérdések egymáshoz, egyik a másiknak következményekép. Elvágni, szétbogozni — talán épen ezért — oly nehéz volt már. A fenékre kellett volna Tamásnak leszállnia az alázat buvárruhájában s e kínzó kérdések gyökereit kellett volna onnan kikaparnia, egy mindennel leszámolt, mindenre kész «hiszek» szóval elfojtani. Tamás azonban egyelőre nem gondolt erre. Vagy mint a rozsda, ha egyszer belemarta magát a vasba, el nem tűnik arról, sőt tovaterjed, míg ki nem égetik tűzben, úgy marta a lelkét Tamásnak egyre mélyebben az emésztő kérdések mérge. És egyelőre nem tudta még elég mélyre beledobni a lelkét a szeretet kohójába, hogy a rozsda alaposan kiéghetett volna nemes lelke acéljából. Nem kételkedett azokban a vallási igazságokban, amikben kételkedni nem lehet, csak szeretet volna tudni olyasmiket is, amiket tudni nem lehet. Tanulmányai közben, amit abból a roppant anyagból magába szívott, nem mindent tudott lelke szűrőjén átbocsátani és e maradék nélkül meg nem oldott kérdések és nehézségek, mint a szűrő szitáját ellepi az aljadék, úgy lepték el gondolkodását és homályosították el tisztánlátását.

A másik dolog pedig, ami Tamás lelkét gyötörte, az volt: hogyan fogja munkáját elvégezni, befejezni tudni. Már-már világosan látta, hogy lehetetlenségre vállalkozott akkor, amikor mindazt, amit az Oltáriszentségről valaha írtak, összegezni, rendszeresíteni akarta, úgy hogy egyetlen érdemes gondolat abból ki ne maradjon. Mint az egyre duzzadó áradat, úgy hömpölygött feléje egyre félelmetesebb tömegekben a rengeteg irodalmi emlék és irodalmi adat s már érezte, hogy e tömeget mederbe fogni nem, legfeljebb elmerülni lehet benne.

Szóval egy csepet sem volt irigylésreméltó Tamás lelkivilága. Mégis, annak dacára, hogy szenvedett, ő maga is úgy tett, mint a jó szomszéd, aki tűzvész idején, mikor a saját háza leégett már, siet a szomszédjáét menteni. Fölkészült alaposan, összeszedett minden érvet, hogy barátjának, Gézának segítségére és vigasztalására siessen.

Az egyik szép, júniusvégi napon vonatra is ült ő, meg a Jávory tanár úr. Figyelemreméltó társaságuk az egész úton nem akadt, mégis oly gyorsan mult az idő s oly hamar megérkeztek Münchenbe, hiszen annyi mindenféle látnivaló érdekesség hajszolta egymást utazásuk alatt.

Késő este érkeztek meg a gyönyörű szép, tündöklően kivilágított müncheni pályaudvarra. Mikor kissé már kicsudálkozták magukat, egy elegáns, kis kétüléses autóba ültek, amely pillanatok alatt suhant velük Géza lakására. Őt azonban épen nem találták odahaza. Háziasszonya lekötelező barátsággal fogadta őket. Különösen mikor megtudta, hogy

a művész úrnak legjobb barátjával beszél, aki messze Magyarországból jött őt meglátogatni, akkor lett csak igazán szívélyes és bőbeszédű. Elkezdett nekik beszélni, persze bajoros németséggel: a «Herr von Tarrnach» ó, az egy nagyszerű ember! Borzasztó az, amennyit ez az ember dolgozik és olvas meg tanulmányoz. Áldott jó szíve van. Jöjjenek csak az urak, nézzék meg mekkora műterme van s hogy zsúfolva van szobrokkal! S már meg is csörrent az elkövéredett bajor asszonykának kezében a kulcsköteg. Négy vagy öt lépcsőn ment Tamás meg Jávory tanár az asszony után, akkor egy erős tölgyfaajtó elé értek. Amikor kitárult és kigyulladtak a villanykörték, káprázatos látvány tárult eléjük. Csupa fehér márvány meg bronzszobor az asztalon, a polcokon, az állványokon, a padlón szerte-szanaszét. És csupa emberfej mind valamennyi.

«Hát kérem — mondotta az asszonyka — ez a művész úrnak a világa, mindene. Képes egy ilyen szobrot, mint például ez itt, két nap alatt kifaragni. Legtöbbször éjjel is dolgozik s ilyenkor a nagy csöndességben kisértetiesen zuhognak kalapácsütései. Az ember azt hinné, hogy a ház falait bontják. Néha elutazik egy-két hétre Itáliába, vagy Belgiumba, vagy Párisba vagy én nem is tudom hová. S ilyenkor, mikor hazajön, oly ideges! Istenem, valami nagy baja, vagy bánatja lehet. Pedig megvan mindene és senki sem bántja őt, sőt elhalmozzák mindenféle kedveskedéssel még igen nagy urak is, még miniszterek is. Majd meg fogom mutatni, milyen szép diplomákat, meg érmeket kapott már! De úgy látom, nem nagyon törődik ezekkel. Csak azt tudnám mi baja lehet neki? Oly nagyon ritkán beszél, akkor is keveset. Annyiszor kérdezem s némán hallgat mindig. S ha még csak hallgatna! Istenem, nem is merem elmondani.»

Most könnyes lett az asszony szeme. Látszott rajta, hogy őszintén sajnálja Gézát, akinek titáni fájdalmán nincs módjában segíteni. Tamás meg Jávory tanár szinte megdöbbenve hallgatták az asszony információját. Majd szótlan bámulattal nézegették Géza szobrait sorban egymásután. Az asszony majdnem valamennyinek a dátumát tudta, hogy mikor készült.

Miután megnéztek mindent a műteremben, amennyire az első meglepetésben ez lehetséges volt, Géza szobájába mentek, amelyikben fróasztala volt. Azonkívül nem is volt neki több csak kettő. Ott várakoztak még egy negyedórát s mivel Géza még akkor sem érkezett haza, vacsorázni mentek az egyik közeli vendéglőbe. Vacsora közben Jávory azt indítványozta, hogy ő éjjeli szállásra a nem messze levő kapucinus kolostorba megy. Minden bizonnyal szívesen fogják látni, mert a kapucinus gvárdián még Bécsből, a Pázmáneumból jó ismerőse, sőt barátja. Együtt végezték ott theologiai tanulmányaikat.

Jávory tanár, úgylátszik, hamarosan észrevette finom érzékkel, hogy

a két szenvedő jóbarátnak első találkozását nem szabad jelenlétével zavarnia vagy feszélyeznie. Hadd öntsék ki egymásnak szívük keserűségét négyszemközt, hadd vigasztalják egymást, úgy ahogy a szívük diktálja.

Megbeszélték még a reggeli találkozást, természetesen olyan értelemben, hogy a Géza lakásán 10 órakor délelőtt fog történni. Aztán jó éjt kivántak egymásnak, elváltak.

Mikor Tamás a portán becsöngetett, a háziasszony, mikor a kaput kinyitotta, csöndben odasugta:

— A művész úr itthon van már. Nem szóltam neki semmit arról, hogy Ön itt van; hadd legyen számára minél kellemesebb a meglepetés.

És most jelentőségteljesen összecsapta a kezeit:

— Istenem, megint nem tudom, mi van vele. Hangosan beszél a szobájában, pedig senki sincs nála. Épen jókor tetszik jönni. Tessék csak odafáradni hozzá.

Tamás lábujjhegyen szinte odalopózkodott Géza ajtaja alá; és nem tudta megállni, hogy a kulcslukon be ne nézzen. A hideg futott végig tagjain attól, amit e szűk nyiláson át látott, meg amit hallott. Géza hátul összefont kezekkel ott állt a hatalmas tükör előtt, mozdulatlanul merev arcával egész közel a tükör lapjához; átható tekintettel saját magának arcába nézve hangosan beszélt.

— Te őrült! Te majom! Te ember! Te izomrostok szövedéke! Mikor ismerlek meg? Mikor fogok már keresztüllátni e szövedéken? Oly egyszerű vagy, de amit takarsz, oly titokzatos. Látom, hogy ez állatból valami messzi tűz tör elő a szemein meg a vonásainak rajzán keresztül, de megrögzíteni e lobogást nem birom . . .

S tompa nyögéssel most homlokát egészen az üveghez érintette, még mindig saját szemébe nézve.

Tamás nem tudta tovább figyelni a jelenetet. Bekopogtatott megriadt barátjához. Egy pillanatig nézték egymást, majd egymás nyakába borultak.

Zokogtak mindaketten.

(Folyt. köv.)

A Katholikus Szemle *tudományos* kérdéseket tárgyal nivós értekezésekben és nagyszerű kritikát hoz az irodalom legújabb termékeiről s kitünő tartalmi ismertetést a külföldi folyóiratokról. Havi folyóirat. Kiadja a Szent-István-Társulat. Előfizetési ára 100.000 K. Kiadóhivatala Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. Nagyon ajánljuk minden intelligens katholikusnak.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXV. ÉVF. 1925. MÁJUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

— KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mészáros János:* Az Országos Központi Oltáregyesület működéséről. — A harcból hazatérő vezér. Ford.: *Eöri János.* — *Dr. Tiefenthaler József:* Bibliai Mária-tisztelők. — *Bleszl Margit:* Bimbófakadás. — *Krónika.* — Tárca: *Eöri János:* Fölkel a Nap.

A Szent-István-Társulat legújabb könyvkiadványai:

Dr. Tiefenthaler József: **Hit és élet.** Kis miniaturforma 204 lap. Külsőleg csinos, tetszetős formájával, belsőleg mélységes tartalommal és lebilincselő előadással lep meg dr. Tiefenthaler legújabb műve. Fejezetei címétől: «Misztérium, Dogma, Hit, Lélek, Isten, A Háromság Istenben, Az Ige megtestesülése, Ősbűn, Megváltás, Kegyelem, Természetfölötti rend, A kereszténység egyetemessége, Egyház» megijedünk és nehezen fogunk hozzá, mert azt gondoljuk, hogy fárasztó fejtegetésekkel lesz dolgunk. Ehelyett azonban kellemes csalódással állapítjuk meg, hogy a legérdekesebb regény szinességével vonz a mű tartalma, ügyes, érdekes előadása az olvasás folytatására. Hittételeink szépségeire éles fénnyel világít reá és boldoggá teszi katholikus öntudatunkat. Mint igazán tartalmas, vonzó előadású és mérhetetlen lelki haszonnal kecsegtető olvasmányt ajánljuk a művelt katholikusoknak.

Szinek Sándor: **A mi Urunk Jézus Krisztus élete.** 20 + 13; 235 lap. Az általánosan tisztelt lazarista atya Jézus Krisztus élettörténetét és tanításait adja e műben a négy evangelista szavaival, egységes harmóniában. Jézus Krisztushoz akarja vezetni az embereket az ember Krisztus által Krisztushoz, az Istenhez. Nagyobb formában ugyanaz a mű, mint a tudós szerzőnek a karácsonyi könyvpiacon megjelent könyve. Minden család asztalára szeretnök odatenni.

Kempis: **Krisztus követése.** Platz Bonifác fordításában negyedik kiadásban jelent meg a Szent-István-Társulatnál. Ez a könyv soha el nem muló örök értékű, mindig keresett alkotás marad.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, **Vezérkönyve** 10.000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 40.000 K, **Érme** 30.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 1000 K.

Különféle k: **Jézus Szive** hónapja (fűzve) 3500 K, **Havi magány** (Nádasdy) 10.000 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K. **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Boldog Terézia szelleme** 5.50 ar. kor. 38.500 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emlékképek** 500 K.

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, **Indulója** 1000 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** 50 K, **Örökimádás imakönyv** (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, **Menjetek Józsefhez** 2000 K, **Szent József imakönyv** 84.000 K.

Az Országos Központi Oltáregyesület működéséről.

(Ezt a beszédet dr. Mészáros János budapesti érseki ált. helytartó, az Oltáregyesület országos igazgatója intézte a Biboros Hercegprimáshoz Szent József ünnepén, az Oltáregyesület kiállításának megnyitásakor.)

A MAI NAPON a katholikus sziveknek milliói az egész földkerekségén tisztelettel, hódolattal tekintenek fel arra a férfiúra, aki míg itt a földön járt, imádságos, szerető szívvel övezte körül az Úr Jézust és munkás kezével gondoskodott a szent családról, ma pedig az égből terjeszti ki védő jobbját Krisztus nagy családjára, az anyaszentegyházra. Az Országos Központi Oltáregyesület boldog, hogy a mai napon különös módon veheti ki részét Szent József tiszteletéből. Boldogok vagyunk, hogy épen ezen a mai szép napon nyithatjuk meg a szentségi Úr Jézus dicsőségére és az Ő földi hajlékainak díszére ezt a mi szerény kiállításunkat. Hiszen az Oltáregyesület Szent József szellemében cselekszik akkor, amidőn imádkozó szivek koszorújával övezi körül a köztünk lakozó isteni Üdvözítőt s mikor kegyeletes, munkáskezek gyöngéd alkotásaival diszítheti fel az Ő hajlékait és oltárait.

Hosszú évek teltek el azóta, hogy a Központi Oltáregyesület utolsó kiállítását tartotta. Valamikor ezek az évről-évre megismétlődő kiállítások egyházi életünknek igazi eseményei voltak. Sőt ünnepszámba mentek ezek a gazdag kiállítások sok szegény templom számára széles e hazában, a nagy Magyarországon. Hanem az utóbbi évtizedeknek nagy insége, súlyos megpróbáltatásai ránehezedtek az Országos Központi Oltáregyesület működésére is. Tovább folyt ugyan a munka az Oltáregyesület házában s mentek az adományok a szegény templomok számára s kivált hadbavonult katholikus testvéreink lelki épülésére és vigasztalására, de az általános inség közepette anyagi erőink mindjobban fogytak, gyengültek, de hála Istennek, egészen el nem apadtak. Még mindig nagyon súlyosak a viszonyok, de mi mégsem vesztjük el bizalmunkat az Úr Jézusban s erősen reméljük, hogy a jövőben is ad módot és lehetőséget

arra, hogy az Ő dicsőségére, a szegény templomok díszének emelésére minél többet tehetünk. Ennek bizonyítéka ez a mai szerény kiállításunk s mi hálás szívvel köszönjük meg az isteni Gondviselésnek, hogy országunk mai nehéz anyagi helyzetében ennyit is tehetünk a szegény templomokért.

De nemcsak ezért mondunk hálát a jó Istennek, hanem megköszönjük Urunknak azt a sok áldást és kegyelmet, amelynek kiáradására az Oltáregyesület intézménye alkalmul szolgált a lefolyt esztendőkben és szolgál ma is.

Itt van a mi szépséges templomunk, az Örökimádás-temploma, ahonnan az adorációnak és az engesztelésnek szelleme úgyszólván kiárad a katholikus szivekbe, a fővárosba és az egész országba. Istennek legyen hála azért, hogy a legutóbbi években sikerült az Oltáregyesület és annak kapcsán a havonkénti nyilvános szentségimádásokat a főváros legtöbb plébániáján meghonosítani. Azok a fényes eucharisztikus díszgyűléseink pedig, amelyeket a katholikus nagygyűléseink alkalmával itt az Örökimádás-templomában tartottunk, egész országunk katholikus közönségének évről-évre megújuló hitvallásai voltak.

Templomunk mellett itt áll a mi oltáregyesületi központi házunk, amely a lelkek épülésének és megújhodásának szent ügyét szolgálja az itt végbemenő oltáregyesületi gyűlések, a kongregációk és lelkigyakorlatok által.

Most, amidőn a Jézus-társasági atyák irányítása mellett oly szép lendületet vett az a mozgalom, mely a férfiak számára zárt lelkigyakorlatos ház építését sürgeti, az oltáregyesület, amely ennek a nemes törekvésnek sikeréért imádkozik, egyszersmind hálával gondol azokra a lelkes katholikus férfiakra és nőkre, akik ilyen lelkigyakorlatos házat — nők számára — *az Oltáregyesület központi házában már évtizedekkel ezelőtt létrehoztak.*

Az Oltáregyesület tevékenységét a fáradhatatlan elnöknő irányítja, kinek oldalán a választmány hölgyei és a buzgó terjesztőnők állanak. De lehetetlen itt megfeledkeznünk azokról a hősi lelkekről, akik egész életüket az Eucharisztiának szentelik: a Virgo Reparatrix Társasága tagjairól, akik nemcsak életükkel adnak példát a szentségi Úr Jézus imádására, hanem az Oltáregyesület minden munkájából bőségesen kiveszik részüket, úgy hogy elmondhatjuk róluk, hogy ők az igazi lelke az Oltáregyesületnek.

Fájdalommal váltunk meg a mult év derekán Jeruzsálemi Mária főnöknő anyától, aki a legnehezebb időkben: a világháború, a forradalmak, a kommunizmus napjaiban férfiakat is megszégyenítő bátorsággal és ritka eréllyel intézte — mint mulier fortis — nemcsak a zárdának,

hanem egyszersmind mint társelnöknő az Oltáregyesületnek ügyeit is. Az ő elvesztéseért a Gondviselés az ő utódának Damaszkusi szent Jánosról nevezett Mária anyának megértő szívével, jóságos lényével kárpótolt bennünket.

Ilyen segítő erőkre támaszkodva bizalommal tekintünk a jövőbe.

A mi programmunk egy szent emlékű, férfiúnak, Istenben boldogult Kánter Károlynak neve, aki az Oltáregyesületnek apostola volt, kinek teste ma ott pihen az Örökimádás-temlomában, de szelleme itt lebeg fölöttünk, hogy vezesse a mi munkánkat.

S hogy az Isten áldása továbbra is kisérje az Oltáregyesületet, kérem Eminenciádat: áldja meg ezt a kiállítást és könyörögje le az ég kegyelmét mindazokra, akik akár imádságukkal, akár munkájukkal, akár adományaikkal segítették az Oltáregyesületet a jelen kiállítás létrehozásában.

A HARCBÓL HAZATÉRŐ VEZÉR.

(Salutis humanae Sator.)

Üdvünknek Magvetője Te,
Jézus, szívünknek gyönyöre,
Világnak Üdvteremtője,
Szűz fény szerelmesid előtt:

Ó, mily kegyesség vitt reá,
Hogy bűneink' magadra vedd?
S meghalj értünk ártatlanul,
Haláltól minket menteni!

Betörsz az alvilágba is,
Rabláncokat tördelsz le ott;
S mint győztes égi hadvezér,
Atyád jobbjára ülni térsz.

Irgalmad birjon arra is,
Hogy bünfetésünk' megfizesd
És szent színed elé eressz
S e boldog fénnyel gazdagíts.

Vezér az égbe és útunk,
Szívünknek mindig célja légy
S öröm nekünk, kik most sirunk;
Éltünk édes jutalma légy!

Ford.: *Eöri János.*

Bibliai Mária-tisztelők.

NEM GONDOLOK azon ószövetségi tipusokra, nagy asszonyi alakokra, kik az Istenanyának egy-egy vonását szövik bele az ószövetségnek messiási gondolatába, hanem azon újszövetségi Mária-tisztelőkre, kik még az Istenanyának földi életében fonták homloka köré a hyperduliának, az embernek kijáró legnagyobb tiszteletnek koszorúját. A szent Szűz végtelen alázatossága dacára anyai örömének első ihlettségében maga

jósolja meg és hirdeti az Istentől neki készített dicsőséget a Magnificatban: «Ime mostantól fogva boldognak hirdet engem minden nemzedék». (Luk. 1, 48.) Igen, az a nemzedék is, amely testi szemével élvezhette még a szentséges Szűz erényes, nemes alakját.

Első tisztelője *Isten*, ki angyalának ajkára adta az Istenmegtestesülés titkát hirdető szózatnak naponkint imádkozott gyönyörűséges üdvözlését: «Üdvözlégy, malaszttal teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között». (Luk. 1, 28.) Embert Isten még így nem köszöntött, mióta ez a világ áll. Még a «hívők atyjának», Ábrahámnak is csak száraz parancsokat osztogatott, a nagy Mózesnek, az ő kiválasztottjának pedig azt mondja, mielőtt parancsát osztja, hogy vesse le saruja szíját, mert az a hely, amelyen Isten szavát hallja, szent. És Máriát magasztalva köszönteti angyala útján. Az *angyal* — *Gábor* — szócsöve volt Istennek, küldőjének, de boldognak érezte magát, hogy az isteni szavakba a maga és angyaltársainak hódolatát is beleérezhette, úgy amint azt utólérhetetlen áhitattal és bájjal mutatja Fra Angelico festménye az angyali üdvözletről. Gábor arkangyal hódolata avatja a szent Szűzet az angyalok királynéjává, őt magát pedig Isten az első helyre teszi a Mária-tisztelők hosszú, beláthatatlan sorában.

Még a megtestesült Ige meg se született, máris szűz Mária nagynénje, *Erzsébet*, kinek látogatására és lebetegedési segítségére sietett, imígyen köszönti őt: «Áldott vagy te az asszonyok közt és áldott a te méhednek gyümölcse. S honnét van ez nekem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzám... Boldog vagy te, aki hittél, mert beteljesedik az, amit neked az Úr mondott». (Luk. 1, 42—45.) Gyönyörű visszhang ez a köszöntés. Visszhang ama isteni köszöntéstől, mely soha el nem hallgat, el nem némul, hanem századok szárnyán megnőve és megizmosodva ér el hozzánk.

Az agg *Simeon* is belépett a Mária-tisztelők sorába, mikor a kis Jézust karjaiba vette és nemcsak az isteni gyermek jövője és jelentősége villogott meg előtte, hanem a gyermek anyjának nagysága is. A Mater dolorosát megjósló szavaiból: «a te lelkedet is tőr fogja átjárni» (Luk. 2, 35.) kiérződik, hogy Mária nemcsak a gyermek anyja, hanem a Megváltó és szenvedő Krisztusnak is anyja, ki ott állott az üdvözítő szentkereszt tövében.

És *szent József?* Az emberek közt ő a legnagyobb Mária-tisztelő. Hogyan tudta volna a szűzesség legnehezebb faját, a házasélet szűzességét élni, ha nem tisztelte volna véghetetlenül a szent Szűzben a Megváltó Krisztus anyját, kikért vállalta az egyiptomi menekülést és akiket két kezének kemény munkájával tartott el. Az egyház nem tud ezért elég hálásnak lenni ő iránta és mellőzve korszakos nagy szentjeit, a jámborságnak és észnek nagy heroszait, a názárethi ház és Szűz őrzőjére bízza magát és őt tiszteli pártfogójának.

Nem lehet szó nélkül elmenni azon meleg szeretet és tisztelet mellett, mellyel a *jámbor nők* a mi Urunk szenvedésekor, halálakor és feltámadásakor a szentanya iránt viseltettek. Egy percig sem hagyták

Oltáriszentség Nagyasszonya, könyörögj érettünk!

magára. Husvétvasárnap is kora hajnalban elkisérik szent Fia sírjához. Magdolna szeretné a látottak hírével megörvendeztetni és előre fut a sírhoz, a többiek lassan vele haladnak. Ó, azok a jámbor nők katholikusok voltak a katholikus lelkületnek Mária-tisztelős áhitatával és Krisztus szeretetével.

Mária-tisztelete az *apostolok* révén szétáradt az első hitközségek hiveire. A szeretet apostola, *szent János* testamentumképen kapta a kereszt

tövében a halállal vívódó Jézustól a szentanyát, kit fiatal szivének és az evangéliumából ismert mélységének teljességével tisztelt és szeretett. De az apostolok is anyjuknak tekintették; körükben látjuk pünkösd napján, mikor rájuk szállott a Szentlélek és beszédeikben sem tudták Jézus isten-emberi műveit és nagyságát magasztalni anélkül, hogy édesanyját nem dicsérték volna. Tiszteletük kiáradt az első nyájra is és lángot fogott az első hivekben is, kik mindenáron látni szerették volna a szentanyát, amiért a világot szent Pál oldalán bejáró *szent Lukács* képet festett róla, elejét azon remek Madonna-képeknek, melyek nemcsak a festőművészet remekei, hanem kiáltó bizonyíték amellett, hogy mennyire beteljesedett a Magnificat jóslata: «boldognak hirdet engem minden nemzedék». Fokozattabb mértékben áll ez a szűz Máriának szentelt virágos májushavában.

Wien, Pazmaneum.

Dr. Tiefenthaler József.

◆◆◆

mindig szót kell fogadni, azoknak sohasem szabad verekedni. De most mondok csak nektek valamit. A mamuska nagyon szereti a jó Istent s a mennyországba akar jutni. Hát ti hová akartok menni? «A mamuskával, a mamuskával a mennyországba, oda, ahová a mamuska megy!» Felelték, vagy hogy is mondjam csicseregték a kicsikék kórusban. Jól van gyermekeim, úgy is van az rendjén, de annyit mondottam, akkor nagyon jónak kell ám lennetek. «Jók leszünk, nagyon jók leszünk, csak a mamuskával mehessünk a szép mennyországba!»

A finomlelkű gyémántköszörűs jól végezte munkáját, művészi csiszolásban részesítette kicsi nemes gyémántkáit.

Csodálkozva hallgattam végig a kedves elbeszélést, valóban épültem rajta s csak azt gondoltam hozzá: Adja Isten, hogy valóban így legyen!

Ilyen nevelés mellett nem csoda, hogy az egyik kicsike, aki nehányszor éjszakára az én vendégem s estelenként, amikor jó mamája eszébe jut és keservesen sirdogál utána, csak kis versike imádságán, a Jézuska karjain nyugszik meg. Piheg, piheg amidőn belékezd, piheg egy darabig, de mire bevégzi már nyugodt és szunnyad is menten csendesen.

Az sem csoda, hogy a legnagyobbik fiú, aki darutollas Bocskaysapkában (mert jó hazafi is mellette) már az elemi iskola I. osztályát látogatja, a legelső tanuló a hittanban.

Legjobban azonban a kis leány hatott meg egy ízben. Künn, falun nyaraltunk, a nagymamáéknál. Egyik reggel, amidőn a szomszéd faluba mentem, korai szentmisére, megszólítottam a leánykát: «Irmike, a templomba megyek, mit üzensz a Jézuskának?» A picike — anélkül, hogy valaki betanította volna — ölelésre tárta ki gömbölyű karjait s bájos csevegéssel sejpítve mondotta: «Id sejetem e». (Így szeretem, vagyis tárt karokkal nagyon, nagyon.)

Ideális, minta katholikus anya! Irigylendő boldog gyermekek!

Bleszl Margit.

«A keresztény kis könyvtár» újabb értékes füzetekkel gyarapodott: Müller Lajos S. J.-nak: «A hetedik és tizedik parancs» és «A nyolcadik parancs» című füzetei és *dr. Nyisztor Zoltánnak* «Baptisták és Adventisták» című értekezésével.

Amit P. Müller eddig megjelent füzeteiről már elmondottunk, ugyanazt kell mondanunk most is: korszerű, széleslátókörű, praktikus földolgozása a parancsolatnak és az azokkal összefüggő morális kérdéseknek.

Dr. Nyisztor füzete pedig igazán régi vágy teljesülése, egy égető kérdés megvilágítása. Már nemcsak protestánslakta vidékeken, hanem a fővárosban is óriási agitációval dolgoznak az új szekták, a katholikusok igen hálásak, ha olyan irást adunk kezükbe, amelyből megfelelhetnek a sokszor igen fölvértezett új apostolok támadásaira.

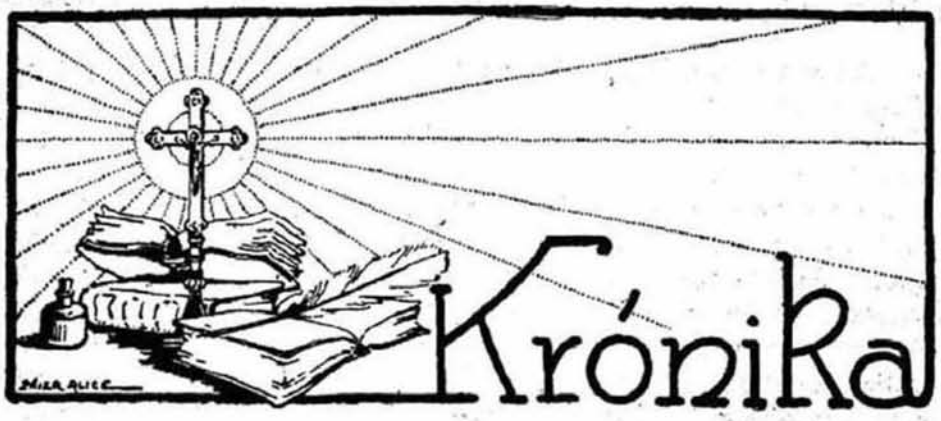

Dr. Tiefenthaler József pápai kamarás. Az «Örökimádás» olvasóinak bizonyára nagy örömet fog okozni az a hír, hogy dr. Tiefenthaler Józsefet, a bécsi Pazmaneum lelkiigazgatóját, Öeminenciája előterjesztésére számfeletti titkos kamarásává nevezte ki Szentséges Atyánk, XI. Pius pápa. Még, mint az Örökimádás lelkésze és lapunk szerkesztője alapította meg az eucharisztikus gyermekszövetséget az «Örökimádás» testvérlapjával, a «Jézusom Örömöm»-mel egyetemben. Ennek a két lapnak és az akkori buzgó eucharisztikus életnek hűséges munkása volt mindig. Azután sem szünt meg írásaival támogatni, mikor a Pazmaneum legfontosabb elüljáróí poziciójába helyezte őt főpásztora bizalma. Irásaiban épúgy, mint működésében *lendület és élet* van. Pazmaneumi spirituálissága alatt immár a negyedik műve jelent meg. Mindegyikben a *régi evangélium új hirdetője* beszél hozzánk. Benne van a legkomolyabb témák fejtegetésében a szíve, a lelke. Ez teszi írásait meleggé és kedvessé. Az ő igazi terepe a lelkipásztorkodás. Eziránti lelkesedésével tölti el növendékeit is. Sokan nem is tudják, hogy az intézet nehéz napjaiban mennyit fáradt dr. Tiefenthaler, hogy ezt a nagymultú szemináriumot a bezárástól megmentse, növendékeinek élelmezését a legkritikusabb időkben biztosítsa. Utazott, kilincselt, gyanusításokat, gúnyos megjegyzéseket viselt el, mert szerette a Pazmaneumot. Főpásztora, akinek éleslátását semmi sem kerüli el, most e kitüntetéssel akarta megjutalmazni buzgó munkásságát. Az «Örökimádás» szívből gratulál neki: «Ad multos annos!»

* * *

Új alapító tagjaink. Örömmel állapítjuk meg, hogy a Központi Oltáregyesület alapító tagjai sorába a legkiválóbb egyéniségek lépnek. Utolsó kimutatásunk óta 200.000 K-ás összeggel alapító taggá lettek: **Özv. Pesthyné Ráday Zsuzsanna grófnő**, a központ buzgó terjesztőnője, **dr. Reiner János**, a Pázmány tudományegyetem illusztris tanára, **Zsilinszky Mihályné**, v. b. t. t. neje, **Császnek Józsefné**, fogorvos neje és **Lányi Mórné** bankigazgatóné. A szentségi Jézus írja szívébe nevüket.

Adományok: *dr. Halász György s. lelkész, Susztyik Terézia, Maróthy Kálmánné ezredesné* 100—100 ezer és *Ádám Hugóné*, az egyetemi templom sekrestyésének neje 50 ezer K-t adományoztak az Oltáregylet céljaira. Isten fizesse meg!

A gyermekszövetség vezérkönyvének kiadásáról már írtunk. Újabb nemesszívű adományaink N. N. 3,019.000 K-t és a jánoshalmai iskolanővérek 500.000 K-t küldtek a vezérkönyv megjelentetésére. Az Oltáregyletnek kiválóan fontos érdeke, hogy a gyermekszövetség eucharisztikus lelkeket nevelve utánpótlásról gondoskodjék, azért különös örömmel írhatjuk ide, hogy az eucharisztikus gyermekszövetség felvirágoztatását célzó vezérkönyv júniusban már biztosan minden szövetség igazgatójához megérkezik. Nem elég ugyan még a beérkezett összeg, de bízunk újabb kegyes adományokban, amelyek a hiányt pótolni fogják.

Lisieuxi B. Teréz (Kis Teréz) **szenttéavatása.** Május 17-re tűzte ki dicsőségesen uralkodó Szentatyánk, XI. Pius pápa, Lisieux kedves apácájának, a rózsaesős Boldognak szenttéavatását. Az «Örökimádás» szerkesztője szerencsés lesz résztvehetni a nagyszerű ünnepségen; a szenttéavatásról az «Örökimádás» július—augusztusi száma fog kimerítő leírást hozni. (Kis Teréz szelleme című könyv kapható a kiadóhivatalban.)

Dr. Madarász István «**Életproblémák**» címen kiadott műve — mivel az esztergomi Oltáregyesület volt a bölcsője — közelebbről érdekel bennünket. Az esztergomi Oltáregyesületnek egy lelkes tagja valósággal átszellemülten nyilatkozott e műről; fennköltt sorait, amelyek **hálanyilatkozatnak** tekinthetők, ideiktatjuk:

«Mily bájos és kedves látvány, amidőn a dallos pacsirta lerázza szárnyairól a föld porát s száll, száll fel a végtelen kékségek honába; fel, szebb, tisztultabb, nemesebb légi körbe; fel az aranyos sugarait bőven ontó ragyogó nap felé s messzi csengő énekszóval, hangos trilláival köszönti az aranyosan fénylő hatalmas égitestet.

Sokkal fönségesebb, hasonlíthatatlanul elragadóbb ennél, amidőn az Úristen fölkentje, a buzgó papi lélek, miként kedves, dallos pacsirta, lerázván saját énjéről a föld porát, felszáll a hit szárnyain a mennyei, illattal terhes tiszta légi atmoszférába; fel a bűnös földről a nemesebb szebb, megszentesített égi azúrba; fel az Isten közelségének pompás honába s messzi csengő énekszóval, lelke húrjainak fönséges akkordjaival köszönti, dicsőíti a mindenek hatalmas, szent Alkotóját.

Ezen bájos és találó hasonlatot juttatta eszembe egy előttem fekvő komolyan is kedves könyv, mely a jelen jubileumi szentévben «*Életproblémák*» címén látott napvilágot.

És valóban úgy van, mert *dr. Madarász István*, pápai kamarás, hercegprimási titkár a jeles könyvecske szerzője, lelke imádatos felbuzdulásában felszáll az istenszeretet szárnyain az égi magasokba s a Fölségest dicsőítő himnuszaival buzdít, lelkesít, oktat bennünket s kifejti, mily fönséges, mily hatalmas, mily végtelenül szent az Úristen s mily nagy érték a halhatatlan lélek.

A kedves könyvecske bennünket, az Oltáregyesület tagjait közelebbről is érdekel. Röviden a következőkben: dr. Madarász nehány év előtt a kommun keservesen kínos napjaiban az «Esztergomi Oltáregyesületnek» volt valóban lelkes és érdemdús igazgatója. A kommun gonosz szándékú bérencei városunkban is, akárcsak másutt, minden nemes eszmét és minden vallásos megnyilatkozást, minden hitbuzgalmi társulatot teljes elgázolással fenyegették. Sajnos, e merész s szemérmetlenül bátor fellépés az egyesületek és jámbor társulatok életét egészben vagy részben megbénították. Oltáregyesületünk volt az egyedüli, mely e rémes napokban működését a teljes arányokban megtartotta. Dr. Madarász, egyesületünk az időszerinti vezetője, bátran szembeszállva az ellenáramlatokkal, erős lélekkel kormányozta egyesületünk kisded hajóját.

Minden társulati ájtatosságot teljes egészében, eredetiségében, nagy fényben megtartott. Hogy bennünket még szorosabban hozzáfűzzön a jó Istenhez, a zárda egyik termében hitvédelmi előadásokat tartott, sőt mi több, Isten szeretetétől hevülő hitvallói lelkülete még ennél is tovább ment. Nyilvános lelkigyakorlatokat hirdetett s zárdatemplomunkban azokat meg is tartotta. Még most is látni vélem fenségesen komoly arcát, amint tanított s oktatott bennünket akkoron. S félelmet nem ismerve buzdított, lelkesített, hogy tartsunk ki a halálig Krisztus keresztje mellett.

Itt egyesületi összejöveteleinken elhangzott eme gyönyörűséges beszédei, sajnos, napjainkig csak kisded körünknek szolgált lelki épülésére. Jelen jubileumi szent esztendőben végre feltárja azokat dr. Madarász a nagyközönség elé is.

A közkincsé lett nagystílű irodalmi mű jeles írói tehetséggel, az apologétikai munkára való rátermettséggel és bájos közvetlenséggel van megalkotva.

A sok értékes idézet, mely nevezett művet fűszerezi, színessé, könnyeddé és értékessé teszik azt s nagy előtanulmányra, főleg rengeteg olvasottságra enged következtetni.

Egyébként a magas theologiai színvonalon álló munka magamagát dicséri. A legmelegebben ajánljuk tehát: «tolle lege, vedd és olvasd» lelked épülésére, nemesítésére és üdvösségére!

Ára 30.000 kor., megrendelhető a szerzőnél Budapest I., Úri-u. 62.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eőri János.* (Folytatás.)

Hosszú percek multak el, míg a két férfiben fölülkerekedett a férfi s a könnyek nyelvét a szó nyelve váltotta föl. Mint a terhes, telített felhő, ha lecsurgatta záporát, megkönnyebbül s szinte kéjesen imbolyog a magasban, úgy csapódott le mindkettőjük lelkének összegyülemlett keserűsége könnyek alakjában s ami nehéz, sőt lehetetlen volt számukra a találkozás pillanatában, most már könnyű lett nekik a szó. Kérdések és feleletek hajszolták egymást rendszertelen változatosságban, mint tépett felhőfoszlányok s e hajsza oly jól esett mindegyiküknek.

Nagy kerülők után, egy alkalmas percben Tamás megállt egy szilárd pont körül.

— Szeretném Géza — mondotta aggódó, de leplezett atyáskodással a jótanácsot, amiért tulajdonképen idejött — kimondhatatlanul szeretném, ha hazajönnél. Még pedig hamarosan. Minél előbb, annál jobb. Annyit láttál már, annyi impressziót gyüjtöttél már itt külföldön, hogy úntig elegendő lesz az egész életedre. Ha még többet akarsz belőlük, csak károdra lehet — úgy értem, hogy önmagadat gyötörnéd velük minden további cél nélkül. Félek, hogy elragad a dicsőség mámora és visszatart az idegen, a nagyvilág és soha nem lész a miénk. Hidd el, a csöppnyi magyarságnak nagyobb szüksége van rád, mint a népek tengerének. Hidd el azt is, hogy a napsugár azért napsugár marad akkor is s mindenki tudja, hogy a napból jön akkor is, ha nem juthat el mindenhová, minden zeg-zúgba; akkor is, ha esetleg megtörik. Sőt csak ott tudják igazán értékelni, ahol kevés van belőle. S ha megtörik, csak annál szebb a ragyogása, enyhe szivárványba töröttsége. Lám Etus nővéred is szegény úgy vár, hogy hazajöjj. Magának kell küzködnie az élettel, jól tudod. Meg van a kenyere, nem mondom, de ez a kenyér nehéz neki és keserű. Jó multkor találkoztam vele a vonaton. Panaszkodott, hogy boldogult édesanyátok sírját gondozni sincs elég ideje. Említette, hogy többször ír neked levelet, de ritkán kap tőled. Nem veszi zokon. Meg van győződve szegény, hogy nagyon jól érzed magadat, megvan a megfelelő víg társaságod, s ha hazajösz, bizonyára valami csinos kis német menyecskét hozol neki sógornőnek.

Mint a megriasztott s messzire tévedt őzike a gyönge szellőből is kiszimatolja az illatot, mely elhagyott tanyája és legelője felől száll feléje s annak a nyomán biztosan visszatalál oda, úgy érezte ki Géza barátjának szavaiból a hazai levegő illatát; elfogta a honvágy. Tamás rögtön észrevette ezt s tovább játszott a megpendített húron. Nem is

került sok fáradságába, hamar rá tudta birni Gézát, hogy véglegesen elhatározza: jó, hazamegyek.

— Asszonyt ugyan nem viszek — mondotta mosolyogva Tamásnak — azt esetleg találnék odahaza is, ha épen akarnám, különbet mint itt. Erről azonban most ne beszéljünk, De a szobraimat hazaviszem mind, még az utolsó torzót is. Azokat nem hagyom itt senkifiának. Most már csak az a kérdés, hová menjek s mikor induljak?

— Hogy hová menj? Egyszerű a megoldás. Haza, de mégsem egészen haza. Házatokban jelenleg lakók vannak. Kár volna őket háborgatni. Etus ugyan két szobát tartott fönn magának, de kettőtöknek — s esetleg majd hármatoknak — s műteremnek is szűk lenne a hely. Meg aztán az a félreeső kis vidéki városka amúgy se való neked. Tudod mit? A püspök úr nagy műbarát; van tudomása rólad is bőven. Biztosra veszem, hogy szivesen átengedi részedre műteremnek azt a két helyiségből álló kis épületet, amelyiket három évvel ezelőtt építtetett a bástyafokon társalkodó s szórakozó helyiségnek. Azóta is üres, nem használja senki. Magad pedig, míg nem találsz megfelelő lakást, ellakhatsz a szállodában is, vagy akár az én szobámban is. Nem is bánnám, ha jóideig nem találnál lakást.

Tamásnak határozott beszédmódja, bátor ajánlata azt a benyomást tette Gézára, hogy a püspök úr nemcsak őróla, de Tamás tervéről is tud s valószinűleg már beleegyezését is adta. Biztonság kedvéért még azt mondta Tamásnak:

— Te, ha biztosítasz afelől, hogy e tervvel kapcsolatban semmiféle kellemetlenségem nem lesz, legyen úgy, amint mondod.

Tamás megnyugtatta afelől barátját.

Késő éjtszaka volt már, mikor a sok tervezgetés után végre eszükbe jutott, hogy le is kellene pihenni. Elvégezték tehát estéli imájukat; majd Géza a pamlagon készített magának nyugvóhelyet, a saját ágyát pedig átengedte Tamásnak. Mikor a lámpát eloltották, legalább is még egy órán át beszélgettek egymással sok mindenféléről, amit a viszontlátás kavargó öröme csak eszükbe juttatott, de leginkább tervük részleteiről s a legközelebbi teendőkről. Végre elnyomta őket az álom, s a szokatlan öröm izgalma.

Jóizű álmukból Géza háziasszonya ébresztette föl őket reggel azzal a hirrel, hogy a Jávory professzor úr már régen itt van, de csak most engedte meg neki, hogy az urakat fölébressze. Nosza volt is sietség az öltözködés körül. Géza már az első toalett részlet után beinvitálta a tanár urat szobájába s csak úgy félig pongyolában sietett neki bemutatkozni. Pár perc mulva olyan fesztelenül társalogtak, mintha már évek óta lettek volna jóbarátságban. Lelkük között Tamás volt az összekötő

kapocs, a közvetítő. Minden feltünés nélkül, egész észrevétlenül hozta őket lépésről-lépésre közelebb, úgy ahogy azt csak az öntudatlan lélekművészek tudják a szemükből sugárzó jósággal, egy-egy alkalmas pillanatban elejtett szóval, egy mosollyal vagy mozdulattal, valami leírhatatlanul közvetlen viselkedéssel. Tamás is azon emberek közé tartozott, akinek puszta jelenléte ellenségeket tud kibékíteni, de akinek jelenlétében hajbakapni teljes lehetetlenség.

Mikor az öltözködéssel elkészültek, Jávory tanár úr csendes komolysággal szólt Gézának:

— Géza, szeretnék misézni. Talán segítségemre tudna lenni. Ha igen, nagyon kérném.

— De mennyire lehetséges! Mehetünk is. Itt lenn a kapucinus atyáknál bármikor lehet.

— Én meg áldozni akarok — szólt Tamás; természetesen ministrálni is a miséhez.

— Én pedig a mai nap örömére gyónni fogok — mondotta Géza szent lelkesedéssel. — Tiszta lélekkel, nyugodtan akarok hazamenni édes hazámba.

És könnycsepp ragyogott a szemében. Jól látták e könnycseppet Jávory is, Tamás is. Kicsi volt e könnycsepp, de mint az óceán hulláma a gályát: úgy emelte a lelküket.

Rövid, néma csönd következett. Nem lehet ilyenkor rögtön tovább beszélni.

Géza szólt ismét:

— Szeretnék én is ministrálni, de azt hiszem, már nem tudok. Különben is időbe telik, míg végzek a gyónással. Tessék, tanár úr, elkezdeni a misét, áldozásra talán készen leszek.

— Akarom Géza, hogy ministráljon. Ne nekem, az Úristennek. Ne aggódjék, hiszen Tamás mellette lesz. Hogy pedig ministrálhasson, semmiesetre sem kezdem meg a misét, míg készen nem lesz a gyónással. Készséges örömmel várakozunk, ha kell, délig is.

Odaértek a templomhoz. Géza a sekrestyében bemutatta Jávoryt és egy klerikust kért, hogy míg ő a gyónását végzi, addig az mutassa meg barátainak a templom és kolostor nevezetességeit.

(Folyt. köv.)

Választmányi gyűlés máj. 11-én, terjesztői ülés pedig máj. 18-án lesz.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXV. ÉVF. 1925. JÚNIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* A Szentszív szelleme. — *Aquinói szent Tamás:* A Bárány lakomáján. — *Eőri János:* Az oltár ünnepén. — *Egy apa levele* apáca nővéréhez, fiának első szentáldozásáról. — *Eőri János:* A Szent Szív. — *Mary:* Példa: Egy magas műveltségűről. — Tárca: *Eőri János:* Fölkel a Nap.

Lapunk — tekintettel a vakációra — július elsején 32 oldal terjedelemben, összevontan (július—augusztusi szám) jelenik meg. Részletes leírást fog közölni lisieuxi szent Teréz szenttéavatásáról.

* * *

A Központi Oltáregyesület úrnapi körmenete június 14-én délután 1/46 órakor indul az Örökimádás-templomból; a szokott módon és útvonalon.

* * *

Herder cég új nagyszerű kiadványnyal gazdagította a lelkiélet irodalmát, mikor megjelentette **Huonder Antal** elmélkedéseinek: «**Zu Füssen des Meisters**»-nek II. kötetét, alcíme: **Die Leidensnacht.** A cím megmondja a tartalmat is. 125 rövid elmélkedés, a nagyon elfoglalt papok életkörülményeihez alkalmazva. *Huonder* elmélkedései egészen új úton haladnak rövidségükben, de tartalmukban is modernek, praktikusak. Megfelelőbbet ezidőszerint nem ismerünk. Első kötete eddig 12 kiadást ért el és 12 nyelvre, köztük magyarra is lefordították. A második kötet egyelőre csak német nyelven áll rendelkezésünkre, de a legtöbb papnak így is hozzáférhető. Melegen ajánljuk az oltáregyletek főtisztelendő igazgatóinak és a lelkiéletet élő m. t. olvasóinknak. Ára szép vászonkötésben 5·20 aranymárka. Megrendelés címe:

Verlag Herder & Co. *Freiburg* im Breisgau.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, **Vezérkönyve** 10.000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 40.000 K, **Érme** 30.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 1000 K.

Különféék: **Jézus Szíve** hónapja (fűzve) 3500 K, **Havi magány** (Nádasdy) 10.000 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K. **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Boldog Terézia szelleme** 5.50 ar. kor. 38.500 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emlékképek** 500 K.

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, **Indulója** 1000 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** 50 K, **Örökimádás imakönyv** (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, **Menjetek Józsefhez** 2000 K, **Szent József imakönyv** 84.000 K.

A Szentszív szelleme.

Jézus szentséges Szívének hónapja köszöntött reánk. Mintha csak a május előkészület volna hozzá. Szűz Mária által eljutunk Jézushoz. A májusi erénygyakorlatok alkalmassá teszik lelkünket arra, hogy a szentségház előtt letérdelve fölfogja a Szentszív misztikus beszédét, magába szívja kegyelemkisugárzását és elvigye onnét az életbe azt, amit Ő leginkább óhajt: az *Ő szellemét.*

Az Ő szelleme: *irgalmas nagylelkűség.* Akik megbántották, azoknak bocsánatát ajánlja föl. Szinte könyörög azért, hogy adjanak Neki módot irgalma nagylelkű gyakorlására. Jézus Szívében a bűnös világgal szemben szinte egészen eltűnik a megbántottság, a harag érzete a bűnössel szemben s helyét a jóságos törekvés foglalja el: megmenteni minél több bűnöst, üdvözíteni minél több lelket az elveszett juhok közül is. A Szentostyán keresztül tör a Szentszív eme vágya s bejárja az egész világot. A szentségi Jézus Szíve állandóan ilyen természetű tevékenységet fejt ki. Nem ítél el senkit, meg akar menteni mindenkit. Az emberek bűnei és gyarlóságai fájdalmat okoznak ugyan Neki, de ez a fájdalom az irgalmazás, a nagylelkű megbocsájtás oltárán teljesen feloldódik sőt öröme van abban, hogy a megtérőnek megbocsájthat.

Irányítsuk tekintetünket a Szentszívre és gondolkozzunk, mit kíván tőlünk az ő szelleme.

1. Jézus Szíve könyörülő szemmel nézi a világot, *nekünk sem szabad elítélni senkit.* Korunk betegsége az elhamarkodott és sokszor igazságtalan, de legalább is minden esetben szeretetlen ítélet. Jaj nekünk, ha másokat szigorúan megítélünk, mikor magunk is telve vagyunk gyarlóságokkal. A bűnök lélektana, hogy mennél több gyarlóság van valakiben, annál kegyetlenebbül rántja le felebarátját még a legkisebb hibáért is a saját maga nivójára, sőt sokszor az alá is. A történelem folyamán is a legbűnösebb hatalmasok ítélkeztek a legszigorúbban alattvalóik hibái és bűntettei fölött. A Szentszív szelleme arra tanít, hogy a *hibát csak azért vegyük észre, hogy segítsünk rajta.*

2. Jézus Szíve, nagylelkűsége ébresszen szívünkben *határtalan bizodalmat* az Ő könyörületessége iránt. Nagyon sok léleknek a veszte az elkedvetlenedés, a lelki szomorúság. Ha újra beléesik valamely szokásos hibájába, ha látszólag nem jár eredménnyel a kilenced, amely alatt pedig oly buzgón imádkozott, szárnyaszegetten hullik vissza a földre s azt hiszi, örökre beborult fölötte az ég. Pedig csak muló felhők szoktak lenni azok, amelyek ijesztően sötétek. Csak várni kell egy kicsit s annál pazarabb fénnyel fog reánk sütni a nap. Rómában lisieuxi kis Teréz szenttéavatásakor* piros rózsaszirmokat hullattak a Szent Péter-bazilikában s ezekre épen idevágó életelve volt írva a kedves Szentnek: «Érzem, hogy nem veszíteném el bizalmamat Istenben még akkor sem, ha mindenféle bűn nyomná is a lelkemet. Nem, semmi sem tudna megijeszteni vagy elszomorítani, mert tudom, hogy mennyire számíthatok az Ő szeretetére és irgalmasságára». Minden gyarlóságunk, kísértésünk szomorúságunk idején a Szentszív felé orientálódjunk. Az Ő nagylelkű irgalmassága új életet lehel belénk.

3. A Szentszív szellemének forrása a legméltóságosabb Oltáriszentséggel való táplálkozás. A szentáldozásban Krisztus lelkünket Önmagába olvasztja, Szíve erőforrásaiból megöntözi azokkal a kegyelmekkel, amelyek az Ő szellemének kiapadhatatlan forrásai. Azért fohászkodjunk buzgón Hozzá a szentáldozásban: «Tedd szívemet a Tiedhez hasonlóvá». «Éljek én, de úgy, hogy ezentúl Te élj bennem». Életmegnyilvánulásaim, a jellemem s a szellemem a Tied legyen.

Az oltáregyesületek tagjai a szentségház elé gyakran járnak Szentségimádó óráikban, szentáldozásaik boldog találkozásainál kérjék az édes Jézustól az Ő Szíve szellemében való gyarapodás kegyelmét. Az Úr Jézus akarja, hogy tanuljunk Tőle: «Ime a Szív, mely kimondhatatlanul szereti az embereket» és «Tanuljatok Tőlem, mert szelid vagyok és alázatos Szívű!»

Dr. Mátrai Gyula.

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

A Bárány lakomáján.

«Vizsgálja meg magát az ember és úgy egyék ezen kenyérből s úgy igyék ezen kehelyből» (1 Kor. 11_{28}), mondja az apostol örök intelem gyanánt. Szenteltessetek meg: holnap húst esztek» (Num. 11_{18}): a husvéti bárány húsát. A mi husvéti bárányunk az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben. «*Ime, az Isten Báránya, ime, ki elveszi a világ bűnét.*»

* Róla részletesen a jövő számban.

(Ján. 1_{29}) Ha már az ószövetségi husvéti bárány elkőltéséhez is gondos és lelkiismeretes előkészület kellett, mennyivel inkább szükséges az előkészület az újszövetség oltárához, amelyről az Isten Bárányának testét vesszük magunkhoz! Mivel amaz előképe ennek, elkőltésének körülményei tele vannak mélyértelmű, szebbnél-szebb tanításokkal arra vonatkozólag, hogy miképen készüljünk elő a szentáldozásra.

I. Ott vannak mindjárt magára a husvéti bárányra vonatkozó előírások. Éjszakának idején kellett elkőlteni, tehát olyan időben, mikor a dolgok, a tárgyak nem igen láthatók. Ez a körülmény azt jelzi, hogy Krisztus teste is ebben az életben nem látható alakban a miénk, hanem elfödve, elfátyolozva az Oltáriszentségben. «*Jó a király titkát elrejteni.*» (Tob. 12_{7}.) «*Az Úr mondotta, hogy ködben lakik.*» (3. Kir. 8_{12}.) — A husvéti bárányból nem volt szabad semmit nyersen enni. Jelenti ez azt, hogy nem szabad azt hinnünk, hogy Krisztus csak ember. — Nem is vízben főve ették; ami ismét azt jelenti, hogy nem szabad azt hinnünk, mintha Krisztus Urunk közönséges, emberi módon fogantatott és született volna. — Csak tűznél sütve fogyaszthatták el, előre jelezvén, hogy az Isten Fiának megtestesülése s a kenyér átváltozása a Szentlélek ereje által történik. — Végül elő volt írva, hogy a bárány fejét lábaival és belső részeivel együtt kellett elkőlteni, ami azon hitünket s azon valóságot jelzi, hogy e szentségben az egész Krisztus: istenségével és emberségével, testével és lelkével jelen van s tér be hozzánk.

II. Azoknak a mellékleteknek is, amikkel együtt kellett a husvéti bárányt elkőlteni, megvan a maguk mélységes jelentése. «*Egyetek hozzá kovásztalan kenyeret vadsalátával; véréből pedig vegyetek és kenjetek mind a két ajtómellékre és felső küszöbére a háznak.*» (Ex. 12_{7-8}.) A vadsaláta a maga keserűségével jelzi a bűnök fölött érzett fájdalmat. Nagy szent Gergely szerint: «A vadsaláta nagyon keserű, mégis ezzel kellett a bárány húsát elkőlteni; így, mikor Krisztus testét vesszük magunkhoz fájlalnunk kell bűneinket, hogy a bűnbánat keserűsége kiölje belőlünk a gonosz élethez való ragaszkodást». «*Átgondolom előtted minden esztendőmet lelkem keserűségében.*» (Iz. 35_{15}.)

A kovásztalan kenyér jelenti a tiszta szándékot a jócselekedetekkel együtt. «*Ezért* — int bennünket szent Pál apostol — *lakozzunk nem a régi kovásszal* (v. i. nem az Isten ellen való kevélység romlottságában), *sem a gonoszság kovászával* (v. i. a felebarát elleni kevélységben), *sem az álnokságával* (v. i. önmagunkat ámítva), *hanem az igazság és tisztaság kovásztalanaival*» (1. kor. 5_{8}), v. i. a jócselekedetek igazságában a bűnöktől való tisztaságban, hogy t. i. törekedjünk arra, hogy új, más életet kezdjünk, amelyben semmi sincs a régi kovászból. Szent Gergely pápa szerint: «Kovász nélkül eszi kenyerét az, ki a gonoszság kovászá-

ból a hiú dicsőség romboló vágyát nem keveri bele jócselekedeteinek kenyerébe; aki az irgalmasság cselekedeteit bűn hozzákeverése nélkül gyakorolja, hogy ostobán és gonoszul ne legyen rablója annak, amit összegyűjt, mint a próféta feddőleg és gúnnyal mondja: «*Áldozzatok a kovászosból hálaáldozatot.*» (Ámosz 4_5.) Mert ilyen annak az áldozata, ki a bűn kovászának ragadományából áldoz az Úrnak. «*Aki kovászost eszik, azon lélek irtassék ki Izraelből.*» (Ex. 12_{15}.) Kovászost enni annyi, mint gyönyörködni az önmaga ellen elkövetet bűn romlottságában. «*Mondá az igaztalan önmagában, hogy vétkezzék: nincs az Isten félelme az ő szemei előtt, mert álnokul cselekszik.*» (Zsolt. 35_{2-3}.)

A harmadik mellékételről: a vérről ugyancsak szent Gergely mondja: «A bárány vére akkor jut mind a két ajtófélfára, ha nemcsak testünk, hanem lelkünk ajkaival is isszuk s figyelmes értelemmel gondolkodunk arról: hogyan utánozzunk a vérző Krisztust». Mert, aki úgy issza az Udvözítő vérét, hogy eszeágába se jut szenvedését utánozni, abban a szent vérből csak az egyik ajtófélfára jut. Hasonlókép a felső küszöbre is jutnia kell belőle, v. i. nemcsak az értelmünkben, az emlékezetünkben, hanem nyiltan, az egész világ előtt kell hordoznunk Krisztus szenvedéseinek keresztjét. «*Távol legyen tőlem másban dicsekednem, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, ki által nekem a világ megfeszíttetett s én a világnak... Úr Jézus bélyegeit viselem az én testemen.*» (Gal $6_{14, 17}$.)

III. A husvéti bárány elköltéséhez a ruházatot illetőleg így volt előírva: «*Ekképen egyétek meg: ágyékaitok fölövezve és lábaitok fölsaruzva legyenek, botot tartsatok kezetekbe*» (Ex. 12_{11}).

Az ágyék fölövezése jelzi a test és a lélek megtartóztatását s az Úr asztalához e megtartóztatással kell járulnunk. Az ágyék u. i. a testi gyönyör székhelye. Azért mondja a zsoltáros: «*égesd véreimet és szivemet*». (24_7.) Tehát, aki eszi a husvéti bárányt, övezze föl ágyékait s aki az Úr testét fogadja, tegyen le a kicsapongásról, fékezze testének gyönyörűségét. Ez az előkészület vonatkozik a házasokra, a bűnbánókra s a kizárólag Istennek szentelt személyekre egyaránt. A házasok egyetértve egymással s amennyire lehetséges, tartóztassák meg magukat a szentáldozás előtt, ha azt óhajtják, hogy minél bővebben részesüljenek annak kegyelmeiben. A bűnbánók meg bizzák magukat teljesen a gyóntatójuk vezetésére s annak útmutatása szerint közeledjenek az oltárhoz. Az Istennek szentelt személyek pedig, kik teljes és örökös szűziességet fogadtak, figyeljenek, mit mond róluk és nekik az Írás: «*Szentek legyenek Istenöknek és meg ne fertőztessék az ő nevét, mert az Úr jóillatát és Istenük kenyereit áldozzák és azért szentek legyenek*». (Lec 21_6.) Tiszteletreméltó Beda szerint: Ha az ószövetség papjainak, ha a templomba mentek, hogy áldozatot mutassanak be, szolgálatuk tartama alatt tartózkodniok

kellett feleségüktől, mennyivel inkább kell a teljes és örök tisztaságot megtartaniok a mi papjainknak, akiknek mindig készen kell lenniök az Úr szentséges testének konszekrálására.

A lábak fölsaruzása a szentáldozásra vonatkozólag szent Gergely

Júniusi imádság!

szerint azt jelenti, hogy az Atyák és a szentek nyomdokait kell követnünk, életüket utánoznunk s lépteinket a sebző bűntől óvni. «*Mily szépek a te lépéseid, a sarukban, fejedelmi leány!*» (Én. 7_1.) A lépések: haladás a jócselekedetekben; a sarukban: azaz a szentek utánzásában.

A kézbevett bot pedig jelenti az áldozni készülőknek erős javulási szándékát és akaratát. A bot ugyanis jelképe az egyenes igazságnak. Ezzel az egyenes igazsággal kell magunkat a szentáldozás előtt megitél-

nünk ballépéseink felől. «*Az igazság pálcája a te országod pálcája.*» (Zsolt 44_{7}.) «*Fogadjátok el a fegyelmet, nehogy valamikor megharagudjék az Úr és elvesszetek az igaz útról.*» (Zsolt 2_{12}.) «*Aki tehát méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik... Hogyha mi magunkat megítélnők, bizonyára nem ítéltetnénk meg.* (1 Kor. $11_{29, 31}$.) Gyönyörű szépen mondja szent Ágoston: «Vonulj lelked ítélőszéke elé s szíved birói eljárás színhelye legyen: elméd a vádló, lelkiismereted a tanu, az Isten félelme a bakó s folyjon a lelked vére könnyeid alakjában; s nem fog érni az isteni bosszú, ha elébe vág emberi vallomásod és javulásod. Igy lesz méltó az ember Krisztus testének vételére most e szentségben, s tökéletes élvezésére a jövendőben». A jelen időre vonatkoznak az Irásnak eme szavai: «*Fogyatkozással nyomorgatott téged és mannát adott neked eledelül, melyet te nem ismertél*». (Deut 8_{3}.) Nyomorgatott téged, azaz: arra birt, hogy nyomorgassad magadat és megjavulj. Fogyatkozással, azaz: akaratod zabolázásával és a gyönyör hiányával; aztán pedig testének mennyei kenyerét adja neked. A jövendőre vonatkozólag pedig: «*Minden fenyíték most ugyan nem látszik, hogy örömre szolgálna, hanem szomorúságra; de utána majd az igazság megnyugtató gyümölcsét adja meg azoknak, akik azt gyakorolták.*» (Zsid. 12_{11}.) *E. J.*

AZ OLTÁR ÜNNEPÉN

(Pange lingua.)

Égre szálljon, zengjen ének
Drága titkát áldani
A dicső testnek és vérnek,
Mit világot váltani
— Szűz gyümölcsét a szűz méhnek —
Isten volt kegyes adni.

Nékünk adta s nékünk szülte
Érintetlen Szűzanya;
Élte célja: lelkünk üdve,
Szent igéje volt a mag.
Nagy csodával teljesült be
Életének alkonya.

Akkor, hogy a testvérekkel
Utoljára vacsorált
S törvényszabta ételekkel
Törvényt tartott — önmagát
Étkül a tizenkettőnek
Önkezével adta át.

Testté lett Ige igét mond:
S igaz test lesz a kenyér
S Krisztus vére lesz a szinbor.
S mert az érzék mit sem ér,
Hogy ezen szív megnyugodjon,
Ahhoz csak a hit elég.

Ép ezért e nagy Szentséget
Térdrehullva tiszteljük;
És a régi ünnepeknek
Itt az új — már nincs helyük:
Mert mi túl van az érzéken,
Azt pótolja szent hitünk.

Az Atyának és Fiának
Ujjongó dicséretet!
Üdv és áldás hatalmának
S végneméró tisztelet:
És a tőlük Származónak
Egykép zengjék mindenek!

Ford.: *Eőri János.*

Egy apa levele apáca nővéréhez, fiának első szentáldozásáról.[1]

Édes Klotilde!

Oly sok mondanivalóm volna nekem most, hogy nagyon hosszú levelet kellene írnom érzelmeim kielégítésére; nem teszem azonban, mert hamarosan póstára kell adnom a levelet. Elhagyok minden fölöslegeset, ha ugyan annak nevezhető.

Vincécske első áldozása! Most először történt, hogy elment a háztól,[2] hogy nem aludt és nem volt egésznap velünk. Nem gondolhattam magunkra, azt hittem, hogy nem ellenezhetem távolmaradását; nem remélhettem vigasztalást Annuskától[3] sem, mert ő még vigasztalhatatlanabb volt és már a rágondolásnál is sírva fakadt. Maga Vincécske eleinte mintha nem is gondolt volna a válás fájdalmaira, de amikor közeledett a magánybavonulás napja, elhagyásunk gondolata megszomorította és így szólt: «Hogyan leszek én nyolc napig nélkületek és ti hogyan lesztek nyolc napig nélkülem?»

Erőlködnöm kellett, hogy vigasztalni tudjam. Mondtam neki, hogy az egészen természetes dolog, hiszen egyáltalában nem valami haszontalan dologért válunk el egymástól. Hiszen a nyolc nap alatt a legszentebbre törekszik, mikor megtisztítja magát, hogy Jézust fogadhassa szívébe. Nagyobb ez minden jónál. Mindenki így tett és mindenkinek sikerült. Valamikor nekem is rosszul esett elhagyni a szülői házat, mert igen jó dolgom volt benne. Ő ezzel zárta be a beszélgetést: «De a papával és mamával mi oly jól vagyunk».

Szerencsére két iskolatársa is ekkor végezte első szentáldozását. Két igen jó fiúcska, akik vele egy helyre mentek lelkigyakorlatra. Ez kissé megnyugtatta őt. Szent Lajos kápolnájánál (a jezsuita rendházban) sok jóbarátra akadtam. Köztük volt egy régi iskolatársam is. Az elmélkedések előadója — végtelen örömömre — ugyanaz volt, aki 30 évvel ezelőtt engem is előkészített. Kiválasztatták velem Vincécskének a hálószobát és ágyat tettek bele, közel kis társaihoz.

Vasárnap este ment be. Az elválás elég könnyen ment. Eltekintve egypár könnytől, Annuska is elég erős volt. Vincécske igen erősnek látszott, mégis elárulták őt szavai: «Ma este, ha nem tudok elaludni, reátok fogok gondolni!» Nehezítette a helyzetet, hogy egy kis fiúcska iszonyúan sírt, de azért hálát adtam Istennek, hogy minden sikerült.

[1] Ezt a levelet egy olasz orvos írta; mivel benne az igaz katholikus apai szív oly szép vonásai fedezhetők föl, magyarra fordítva közöljük.

[2] Rómában az első-áldozókat valamely zárdába viszik, ahol egyhetes lelkigyakorlattal készülnek elő a nagy napra.

[3] A felesége.

Ez este megváltozott életünk. Ettől kezdve minden nap félnyolckor a Caravitába mentünk a gyakorlatokra és féltízkor hazatérve megvacsoráztunk és lefeküdtünk. Az asztalnál fájdalmasan szemléltük az üres helyet és a hálószobában az üres ágyacskát. A délelőtt valahogy csak eltelt. Annuska a házi teendőkkel, én hivatalomban voltam elfoglalva, de a délután nehéz volt. Annuskát sohasem hagytam magára. Kedden reggelig eltelt már 28 óra. De nem birtam tovább! Úgy elfogott a vágy; látni akartam a Vincécskémet. Nem elégedtem meg többé a hirekkel, amit háromszor is kaptam róla. Elmentem a kápolnához és egy ablak mögé rejtőzve láthattam őt, amint a kertben sétált.

Micsoda benyomás! Már úgy látszott, mintha egészen megváltozott volna. Rendesen, lesütött szemmel, kezében a kis lelkiolvasmányos könyvvel, oly kedveske volt. Igy maradtam kissé anélkül, hogy ő észrevett volna, sírtam a vigasztalódástól. Megnyugodva tértem haza és lemondtam arról, amit a jó atyák — megindultságomat látva — fölkináltak, t. i., hogy beszélhetek vele, ha akarok. Azt akartam, hogy kicsikém egyedül maradjon a jó Istennel. Nagycsütörtökön Annuskával együtt végeztük el a husvéti szentáldozást.

Végre eljött a nagyszombat. Micsoda munka, mekkora előkészület a következő napra. Fönt a lakásunkban növények és virágok mindenfelé. Egy kertész több órán át dolgozott a szobák fölvirágozásán. Este nagyon későn feküdtünk, de nem is éreztük a fáradságot, oly nagy volt szívünk vágya, hogy másnap igazi ünneppé tegyük a kis angyalkánk életének eme gyönyörű napját.

Husvétvasárnap reggel 6 órakor már talpon voltunk; minden készen volt: hűsítők, ajándékok szép rendben az asztalon... és mi is készen voltunk...

Félnyolckor már a kápolnánál voltunk. A szertartás ideje 8 órára volt kitűzve. Először Mária, Franciska és Eugenia érkeztek meg.

Bementünk a kápolnába. Én és Annuska az első sorban voltunk, épen szemben azzal a hellyel, amelyet Vincécskének kellett elfoglalni. Mikor láttuk őt belépni sápadtan, lehajtott fejjel, egészen összeszedetten, nem írhatom le neked, kedves Klotildem, mit éreztem. Sírtam. Nem tudom örömömből vagy hálámból-e. Az egész idő alatt nem vettem le róla szememet. Egész magatartásából láttam belső megindultságát és szent sóvárgását. Ezt a jelenetet nem feledem soha.

Mikor mindennek vége volt, karjaimba zártam őt és hosszan megcsókoltam a száját, azt az ártatlan ajkocskát, amely most oly ragyogó tiszta volt.

Hazatérve ott találtuk Liza nénit Alajossal és leányaikkal, a nagybácsikat és sok jó barátot. Micsoda ünnep! Láttad volna őt a hosszú nadrágban; egészen más volt. Nagyszerűen éreztük magunkat. Ebédre a nagybácsik házában voltunk. Délután pedig nagyszerű automobil kirándulást tettünk a Róma körüli nyaralóvároskákban.

Vincécske most sokkal jobban, szorgalmasabban tanul, visszatért a rendes élethez. Vasárnaponkint elkisérem őt a kongregációba, amely közel van a kápolnához. Sok diák jár ide. Most végzi a hat vasárnapot szent Alajos tiszteletére. Ha hétközben áldozni akar, mamája kiséri el a templomba.

Eddig a levél. Tanuljunk belőle!

Olaszból: *M.*

A SZENT SZÍV

(Cor arca legem.)

Szent Szív, törvényt tartó szekrény!
E törvény benned — nem mint volt,
A régi szolgaság, hanem
Malaszt, bocsánat s irgalom.

Szent Szív, az Újszövetségnek
Mocsoktalan szentélye vagy —
Templom, szentebb a réginél...
Üdvösbb szakadt kárpitjánál...

Szeretsz. Azért akartad az
Ütésnyitotta szent sebed',
Hogy látva, azt tiszteljük a
Nem látható szerelmedet.

E Szív szerelmednek jele;
Véred s fájdalmad székhelye:
E Szívben, Krisztus Főpapunk,
Égett a kettős áldozat.

Szeretsz — viszontszeretve légy!
Megváltottál — szeretve légy!
Hívő: ezen Szívben keresd
Lélked örök lakóhelyét.

Ford.: *Eőri János.*

Példa

Egy magas műveltségűről.

Három fia, három lánya volt a doktor bácsinak. A kisváros lakossága olyan büszke volt, ha szép párosan felvonulni látta őket.

Egyik szebb, mint a másik, mondták az idegenek, egyik jobb, mint a másik mondogatták az ismerősök. És ez a különbség *tényleg* meg volt.

A fiúk között a legfiatalabb, a lányok között a legidősebb volt a város kedvence.

A szomszédok minden percükre ügyeltek, figyeltek; minden tettüket, szavukat lesték s tovább adták, úgy hogy a kisváros mindent tudott róluk.

A lányról, hogy hánykor kel, mit dolgozik, hogy olyan szorgalmas amilyen szép; a fiúról, hogy hány óra hosszat tanul naponként, hogy felel az iskolában, milyen mintafiú, milyen szelíd, szófogadó; mennyit tud és elnevezték: «a tudós kis szentnek».

Iskolatársai nem irigyelték, pedig mindig ő volt a mintagyerek, kit — ha bármi előfordult — eléjük például állították. Maguk is belátták, vele versenyezni nem tudtak.

«Könnyű neki», szokták volt mondani, «a tudós szentnek külön segít a jó Isten!»

Igaz, tanárai is megbámulták, hogy tud ez a gyermek annyit! Tanárai, társai, az egész városka büszke volt reá.

«Ez a fiú tanár lesz, akadémikus, még tán miniszter is», mondogatták róla.

Reggel, a szomszéd zárdakápolnában szentmisét hallgatott, csak azután ment az iskolába. S ez így ment nyolc teljes évig.

Az öreg püspök is nagyon szerette, de azért «a tudós kis szent» a püspök óhaját, hogy pap legyen nem teljesítette. «Kár, kár» mondogatta a doktor bácsinak az agg főpap, egyike a régi, erélyes, vallással és tudománnyal foglalkozó, hazafias papoknak, «biztosan főpap lenne belőle».

Tanulmányait folytatni, felkerült Budapestre. — Vajjon ott is megállja-e helyét? Megfelel-e a várakozásnak? — Fényesen bevált. Társai közül mindig és mindenütt kivált. Nyomába egyik sem lépett. De a reggeli szentmise sem maradt el soha. Pedig néha nagyon el volt foglalva.

Tanulmányai és saját ügyei elvégzése után mindig annyi elintézni valója volt, hogy borzasztó. Mert hamar kiismerték, tudták, hogy csak őhozzá kell fordulni minden ügyes-bajos dologgal, elintézi ő mindenkinek baját.

*

Fényesebbnél, fényesebb sikerei voltak. Itt egy új könyve jelent meg, amott tudományos folyóiratban tanulmánya. Minden kritika dicsérte, ellenségei sem tudtak ellene semmit felhozni. Mert ellenségei voltak ám szép számmal. Hogyne, hiszen kiváló embernek csak van ellensége.

Lelketlen, gonosz emberek, akiknek más kifogásuk nem volt ellene, minthogy becsületes, igaz ember és ez talán elég ok arra, hogy megakasszák pályáját.

Hála a jó Istennek, ez nem sikerült, csak időbe, sok időbe került s kitolta a végcél elérését.

És ártott-e neki ez a küzdelem? Nem; csak megacélozta akaratát, megszázszorozta szorgalmát, erőssé, szívóssá tette a kereszt hordozásában és végnélküli türelemre tanította.

A jó Isten tudja, miért engedte ezt meg. Amit sok más játszva elért, azt ő acél szorgalommal, szívós akarattal, kitartással — a Mindenható segítségével — nehezen érdemelte ki.

De szentmisére nem járt.

Nem értem, sohasem értettem, hogyan történhetett ez!? Hogy ő, az a magasszárnyalású elme elfelejtette, hogy a valódi jámborság még sohasem ártott senkinek és az az idő, amelyet Isten szolgálatában töltünk, dúsan megtérül az Úr áldásával.

Nem, mintha nem tette volna szívesen, de nem ért reá. Soha egy szabad perce nem volt. Lótott-futott egész nap.

És emellett mindig többet és többet dolgozott és tett. Ideje már a mindennapi szentmisére sem maradt. De valahányszor templom előtt elment, nem mulasztotta el bemenni.

Ez így ment jó ideig. Végre a munka fárasztotta, itt is, ott is kezdett valamit, nem fejezte be; újat kezdett, ezt befejezte, amazt meg nem. Fáradt volt, ideges volt. Túlságos jó szíve is sok csalódást szerzett, sok hálátlanságot tapasztalt.

Kissé, de csak pillanatra lehangolta ez. «Nem baj, nem tesz semmit, hiszen nem nekik tettem; amit tettem — magamért — Istennek.»

*

Csütörtök este volt. Fáradtan, leverten ment hazafelé. Nem akart többé emberrel találkozni. Legjobb barátja, nagyon előkelő, idősebb úr, köszönetül sok éven át tett szolgálataiért, szivességeiért, nagyon megbántotta.

No, de nem baj! Egy szegény családnak valami nagy segélyt járt ki s azok most nagyon boldogok. Már el is felejtette haragját.

Épen a templom elé ért. Bement. Ma nem sietett. Annyi idő után először. Rendes helyén a sarokban megállt s — mint mindig — elkezdett a jó Istennel beszélgetni: «Uram, olyan boldognak kellene lennem, hiszen annyi jót tétetsz meg általam. Hány ember áld teéretted Atyám! De igyekszem is Neved dicsőségére sokat, sokat tenni. Meg vagy-e velem elégedve? Én nem vagyok! Fáradt, türelmetlen, nyugtalan vagyok!

Hozzád száll lelkem vágya, álma
Hozzád visz a szegény szívem,
Nyugalmat esd és égi enyhet,
Vezérlő kezed, — a hitem!

Az a nyüzsgő zaj — mely sok ember mozgásából keletkezik — felkeltette figyelmét. Körülnézett. «Mi van ma?» Hiszen nincs ünnep előestéje.

Ó, de holnap péntek, 5-ike, tehát a hónap első pénteke. Igen, igen, azért van itt a sok ember.

«Istenem, Istenem! holnap van az első péntek.» Eszébe jutott az a szentkép, amelyet lelkiatyja búcsúzáskor adott neki s amelyet azóta — tárcájában — mindig magánál hordott. Látta maga előtt Alacoque Margit térdelő alakját az Úr Jézus lábainál és eszébe jutott a hátlapja, amelyen az édes Jézus — Alacoque Margitnak tett — igéretei voltak. De sokszor elolvasta: «Mindazok, kik kilenc egymásután következő hónap első péntekén a szentáldozáshoz járulnak, nem halnak meg a végső szentségek nélkül».

Mikor a szentséges Szív tiszteletére ezt az ájtatosságot végezte, mennyire várta a hó első péntekét és milyen szomorú volt, mikor épen az első pénteken beteg volt s újra kellett a szentkilencedet kezdenie. És újból el kellett kezdenie, mert úton volt s csak harmadszorra végezhette el végre az ájtatosságot. S akkor milyen boldog volt; s mindezt hogy elfelejtette! Gondolatai visszaszállanak a multba!...

E pillanatban a sarokban a villamosláng ragyog fel.

A gyóntatószékben fehérhajú, ősz páter épen áldást ad a térdeplőre. Barátunk odanéz, szeme odatapad. Milyen rég nem gondolt ő erre; milyen rég nem volt ideje, milyen rég nem térdelt ő ott. Nem tud máshová nézni, odavonzza, húzza valami.

S mikor a fiatal ember — aki előbb leverten térdelt le, ragyogó, könnyes szemmel kel fel, ő térdel helyére.

És másnap reggel boldog, tökéletesen boldog. Amikor a szentmise alatt az Úr asztalánál térdel, akkor tudja csak, akkor érti, akkor érzi, hogy mit veszített, ennyi idő alatt. Most már tudja, mi hiányzott neki eddig!

Tízszeres erőt érez magában. Mind semmi, amit eddig tett, dolgozott Isten dicsőségére, ezután többet fog dolgozni!

És tényleg nem fáradt többé, nem türelmetlen. Legnehezebb munkáját játszva fejezi be. Még több jót tesz s nem törődik — még percekig sem — kap-e hálát, köszönetet.

Hiszen ő tartozik mindenért köszönettel a jó Istennek! Boldog, nagyon boldog. És ha újra fáradt lenne, ismeri már az orvosságot. De nem vár ő addig; most újra tudja és nem is felejti el többé soha, hogy az idő, amelyet itt veszít, Isten áldásával bőven, kamatostul megtérül. Hogy is felejthette el?! *Mary.*

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eőri János.* (Folytatás.)

Volt mit megnézegetniök, művészi dolgok, meg különlegességek egyaránt. Mikor a sekrestyébe visszakerültek, Géza már várt rájuk. A miséhez a Jézus Szíve oltárát választották. Jávory a kehely fölé a nagy ostya mellé még két kis ostyát is tett, hogy barátait megáldoztathassa. Sok helyen, sok oltárnál misézett már életében, de úgy érezte, hogy olyan hangulatban még soha, mint most. Úgy tetszett neki, hogy nagyon rövidek a miseimák és részletek formulái. Ő máma újjongani szeretett volna örömében hosszasan, sokszor! Hogyisne! Két komoly férfi, az ő barátjai, az egyik tudós, a másik művész, segédkezik neki a misében. Ó, bárcsak látnák, vagy tudnák ezt Pesten! Szent meghatottsága láthatólag hatást gyakorolt mögötte térdelő barátaira is, kiknek áhitata Úrfölmutatás után lendült a legmagasabbra. Úgy fogadták az Úr testét, mint talán csak első szentáldozásuk alkalmával ama régi, boldog időben, minden tettetés, alakoskodás nélkül, gyermeki egyszerűséggel és gyengédséggel. Úgy fogadták mint régi mély barátságuknak új megpecsételését és örök zálogát.

Mintha repült volna, olyan volt Gézának minden mozdulata a gyónás után. Valami szokatlan izgalom vett rajta erőt. Idegesen nyitott be a sekrestyébe, ahol már várták. Tett-vett, intézkedett, ruháját igazgatta, talán maga sem tudta, mit csinál. A nyugalom édes nyugtalansága volt ez, a finomszövésű selyemnek színbejátszása. Olyankor szokta az ember ezt a nyugtalanságot érezni, mikor valami hirtelen veszedelemtől menekül meg egy pillanat alatt s csak azután ébred tudatára annak, hogy milyen könnyen beleveszhetett volna; vagy mikor nagy gondtól, tehertől szabadul, amit eddig nem is tudott annak, annyira megszokta már, de most: a könnyűség mutatja, mily nehéz volt.

Megilletődve térdelt Géza a Szent Szív oltárának lépcsőjén, mint ministráns, Tamással együtt. Régen volt, mikor utoljára teljesített efféle szolgálatot az oltár körül, de azért nem volt szükség arra, hogy az előírás utasításain törje a fejét. Ösztönszerűleg végezte teendőit, szent meghatottsággal jobban és szebben, mintha könyvből napokon át készült volna rája. Áhitata Tamásra is átragadt, de még Jávoryra is. Dél felé járt már az idő, csend volt a templomban; ha volt is esetleg valaki jelen, valahol az oszlopok mögött ők nem vették észre. Csend volt s mégis mintha távoli orgonák zúgását hallották volna mind a hárman. Az erős délelőtti nyári napfény hatalmas kévékben szűrődött, ömlött be a templom ablakain és derüssé tett odabent mindent. Mikor Úrfelmutatáshoz

értek a misében, úgy tünt fel Tamásnak abban a pillanatban, — mikor pap-barátja magasra emelte föl a Krisztus testét —, hogy maga előtt látja azt a szép álmot, amit évekkel ezelőtt a magaslaton álló, majdnem égbeérő márványlépcsős, ragyogó oltárról álmodott. A jelenet főszereplője ugyan nem ő, hanem barátja volt; de ez nem számít: a fő az, hogy Krisztus testét magasra emeljék.

Gyóntatója tanácsára Géza nem vitt imakönyvet magával az oltárhoz. Fölösleges, talán akadály lett volna neki a könyv betűje. Mint a mágnes a vasporszemecskét húzza és fogva tartja, ahhoz hasonló erővel vonzotta az oltár abroszán fehérlő isteni test a két ministránsnak a lelkét. Mikor a misező Jávory áldozáskor az oltártól kifelé fordulva az aranytányérkán odamutatta nekik a két kicsi szentostyát, mintha csak egész hangos kérdést hallottak volna az Úr Jézustól: «Fiam, ime itt vagyok, akartok-e engem? Papom két szentelt kenyérkét tart felétek, de egy az mindkettőtök részére egészen és benne eggyé lesztek lélekben». Mint valamikor a sötét katakombákban a vértanuságnak eljegyzett, halálra elszánt fiatal férfiak, úgy vették magukhoz barátjuk kezéből a legszentebbet a napsugaras templomban. Tamás és Géza kezdetéül egy hosszú életnek, amely ennek a legszentebbnek hűséges szolgálatában fog majd eltelni anélkül, hogy különösebben tudták volna, ezzel a szentáldozással pecsételték meg s írták alá azt a szerződést, amelynek szövegét a Gondviselés írta meg számukra s amelyet részleteiben még nem ismertek s nagy vonásaiban is legföljebb csak Tamás. Csak később, hosszú évek mulva tűnt ki, mekkora szerepe volt hármuk találkozásának ott az oltár előtt az idegenségben. Mint mikor idegen országban fölröppen a magasba a szabadra engedett postagalamb s megittasulva a távlatok gyönyörűségétől, egy-két kört ír le a kék levegőbe, keresve az irányt hazafelé, megtalálja hamarosan és nekivág a hosszú útnak, úgy volt ez a délelőtt a kiindulása hármuk közös életpályájának, amelyet az oltárok Urának szolgálatába állítottak be öntudatlanul, önkénytelenül, most még nem is sejtve, annál kevésbbé beszélve arról: elérik-e céljukat.

Mise végén búcsúzásul mégegyszer leborultak az oltár előtt. Köszönetet mondtak az Úrnak. Az pedig megáldotta őket.

(Folyt. köv.)

«Az Eucharisztikus Gyermekszövetség vezérkönyvét» díjmentesen küldjük meg minden főtiszteledő úrnak, aki kéri.

«Dicsőítessék és áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség.»

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.

XXV. ÉVF. 1925. JÚL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 6000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Szentáldozáshoz! — *Dr. Babura László:* Urnap a szentáldozásban. — *Klement Ilona:* Az én Arám. — *Dr. Pataky Arnold:* A Gyermek Jézusról nevezett lisieuxi Terézia nővér szenttéavatása. — *Benz-Csáky Ilona:* A szienai eucharisztikus csoda. — *Dr. Hidasi József:* «Dam-el-Messieh». — *Béldy Mihályné:* A vak asszony szobra. — *Aquinói Szent Tamás az Oltáriszentségről.* A méltatlanok. — *Krónika.* — *Eőri János:* A Nagyasszony. — Tárca: *Eőri János:* Fölkel a Nap.

Rövidesen megjelenik St. Omer redemptorista atya «Jézus Szentséges Szívéről» írt leghíresebb könyvének fordítása Farkas Gézáné, Beller Ilona tollából. Tartalma: elmélkedés, gyakorlat, ima és példa június minden egyes napjára; 12 imaóra a hónapok első péntekére, miseimádságok, szentáldozási imák. Különösen alkalmas az életbe kilépő ifjúság vallásos érzületének megóvására. Egyes megrendeléseket a Korda (Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.), tömeges megrendeléseket pedig maga a fordító bonyolítja le. Címe: F. G.-né Budapest, IX., Lónyay-u. 25. m. fsz. 5.

Az «Örökimádás» érdekében buzgó terjesztő apostolkodásra kérjük mélyen tisztelt olvasóinkat!

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, **Vezérkönyve** 10.000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 40.000 K, **Érme** 30.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 1000 K.

Különféle k: **Jézus Szíve** hónapja (füzve) 3500 K, **Havi magány** (Nádasdy) 10.000 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K. **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Boldog Terézia szelleme** 5.50 ar. kor. 38.500 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emlékképek** 500 K.

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetés egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, **Indulója** 1000 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** 50 K, **Örökimádás imakönyv** (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, **Menjetek Józsefhez** 2000 K, **Szent József imakönyv** 84.000 K.

* * *

A «Jézusom Örömöm» eucharisztikus gyermekfolyóiratra, amelynek új évfolyama szeptemberrel kezdődik, előfizetést, megrendelést már most elfogadunk. Előfizetési ára 20.000 K, 100 példánytól kezdve a csoportos rendelésnél 20% engedmény. Kiadóhivatala: Budapest, IX., Üllői-út 77.

* * *

Lelkek ébresztője. Szózat a szétszórt magyarsághoz. Keresztény hitbölcselmi tanköltemény. Irta egy öreg magyar. Nyomatott Debreczenyi István könyvnyomdájában Székesfehérvárott. 1925.

Ennek az «Öreg magyar»-nak fiatal a lelke, mert a hitegység szeretetével csordultig van eltelve. Ennek a hitegységnek megborulása fölött érzett fájdalom adta kezébe a tollat, hogy visszaédesgesse azokat, akiket nem is mindig meggyőződés, hanem inkább külső körülmények vagy anyagi érdekek szakítottak el Krisztus Egyházától. Hallja az ő ellenvetéseiket és nyomban megcáfolja azokat. Verseiben nem harag cikkázik, hanem megnyerni akaró szeretet vibrál. Bárcsak megértenék az Ébresztőnek szavát azok, akiknek szól!

Szentáldozáshoz!

A LEGIGAZIBB eucharisztikus kultusz a szentáldozás. Jézus szerető Szívének az Oltáriszentség szerzésénél legfőbb indítóoka s a róla adott végrendeletnek kategorikus parancsa: «*Vegyétek és egyétek!*» Azok az országok, azok a városok és falvak, azok a templomok és kápolnák, amelyekben gyakori áldozók sereglenek az Úr asztala körül, valóságos Paradicsomok. Egy belga plébános írja a következőket:[1] «Kis falucskám 130 híve közül 25 naponta, a többi pedig vasárnaponkint áldozik. Egy évben 10.000 a szentáldozások száma. Ha valaki megbetegszik ezek közül, akkor is naponta elviszem hozzá az Úr Jézust. A legutóbbi télen egy beteg hivőm három hónapon át áldozott. Ilyen intenzív eucharisztikus élet mellett a plébániám kis földi mennyország. Itt igazán teljes fényében van a keresztény élet. Nincs az én drága híveim között egyenetlenség, sem irigység, sem viszálykodás. Valósággal «egy szív, egy lélek» az én hitközségem, mint az első keresztényeké volt. Mikor szenvedés látogatja meg eme jó lelkeket, a lelkivigasztalás teljesen elegendő nekik arra, hogy erős lélekkel és bátorsággal állják meg helyüket. Nincs-e jogom tehát arra, hogy a világ ezen elfeledett szögletét Paradicsomnak nevezzem?»

Igen, kedves plébános úr, minden joga megvan hozzá s mi is azt szeretnők elérni a mi eucharisztikus szövetségeinkkel és oltáregyesületeinkkel, hogy egyszer nálunk is úgy legyen, mint önöknél. Ezek az egyesületek arra vannak hivatva, hogy az igaz katholikus élet kovászát termeljék a hitközségekben. Krisztus példájának tökéletes utánzói, az Ő szellemének állandó letéteményesei és terjesztői legyenek. De senkisem adhat abból, amije nincsen. Először nekik kell, szent Bernát szerint, odatartaniok a forráshoz lelküket, hogy eltöltve az Úr Jézus kegyelmeivel és szellemével, saját bőségükből másoknak is juttathassanak. Ez a töltekezés, ez a forráshozjárulás csak a szentáldozásban lehet tökéletes. A szentáldozáshoz tehát!

[1] Hostia 6. Année No 5.

Keresztelő szent János intelme, amelyet a jordánmenti prédikációjában intézett kortársaihoz, most is korszerűen cseng felénk az evangéliumból: «Készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek az ő ösvényét». A szentáldozás az Úr igazi útja. Ez az út szívünkbe vezet s maga Jézus Krisztus jár rajta. Elő kell ezt készíteni, naponta kell egyengetni és ékesíteni, hogy a Mester könnyedén, megbotránkozás nélkül és örömmel: erényeink díszei között és áldozataink szőnyegén, járhasson rajta. Hány lélek szentáldozása gyümölcstelenségének oka a jó előkészület hiánya. Krisztus a földönjártában is sok ember mellett «általment», anélkül, hogy ők jótéteményeit élvezték volna, vagy tőle bármit is kaptak volna. Akik készültek az Ő fogadására és fölékesítették az útját s hozzákiáltottak, mint a jerikói út vakja, azokat nem hagyta üres kézzel; lelkükbe az üdvösség igéjének magvait hintette el, meghallgatta kérésüket és szívükbe az Ő békéjének áldásos olajágát ültette el. Most is így van, így kell lennie! Krisztus nem változott, Ő ugyanaz tegnap, ma és minden időben. Nekünk kell változnunk. Magunkat reformálnunk, az igaz keresztény lelkületet restaurálnunk, az első keresztény századok piedesztáljára emelnünk.

S akkor újra hangozzék fel a legigazibb eucharisztikus jelszó: «**Szentáldozáshoz!**» Ha jól elkészült lélekkel megyünk az Úrral való találkozásra és nem maradunk némán és akaratlan mozdulatlanságban, majd a mi községeink és városaink katholikus életéről is el lehet mondani azt, amit a kicsiny Oster-Odeigne plébánosa a föntebbi idézetben elmondott. Először mi tegyünk meg mindent a saját lelkünkben az Úr útjai rendezésével s azután szóval és példával hirdethetjük az igaz katholikus élet szent jelszavát: *Szentáldozáshoz!* *Dr. Mátrai Gyula.*

Úrnap a szentáldozásban.

Úrnap a legméltóságosabb Oltáriszentség ünnepe. A köztünk lakó Úr Jézus e napon kilép csendes házából, a szentségházból és diadalmenetben vonul végig utcáinkon, hogy hívőt és hitetlent meggyőzzön arról, mily hűségesen teljesíti irgalmas igéretét: *Ime, én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.* (Mt. 28, 20.) Amit e napon ünnepélyesen tesz meg egyszer egy évben, azt a szentáldozásban naponként óhajtja megtenni minden hívővel szemben. Ó, ha mi mindig élénk tudatában volnánk annak, hogy ki jön hozzánk a szentáldozásban, nem is mulasztanók el minden egyes napot Úrnappá varázsolni!

I. *A szentáldozásban a mindenható Isten jön el hozzánk.* A kis

ostya színei alatt ugyanaz az Úr Jézus rejlik, mint aki mint örök Ige mindeneket teremtett, egyetlen egy «legyen!» szavával a semmiből előhívott. Ha csak kissé is körülnézünk a minket környező természetben, mely az egész mindenségnek csak nagyon kicsi része, máris a legnagyobb tisztelettel, istenfélelemmel kell, hogy elteljünk a Teremtő iránt. Micsoda mérhetlen tömegek, távolságok és erők működnek fölöttünk, alattunk és körülöttünk! A nap 20 millió mértföldnyire van tőlünk. Ha egy kilött ágyúgolyó egyenletes sebességgel haladna feléje, csaknem 26 évig kellene repülnie, míg a napba érne. Époly csodálatos az ásvány-, növény- és állatvilág itt körülöttünk. Nincs emberi művészkéz, mely oly tökéletesen tudna egy kristályt kicsiszolni, mint ahogyan ezt az ásványvilágban minden utcai kavicsnak kristályain látjuk. Nincs művészkéz, mely oly tökéletes virágot tudna faragni vagy összeállítani, mint amilyen az útmenti árokban is megnő, az élettől s illattól el is tekintve egészen. És az állatvilágban mennyi miriádnyi lény, mit csak éles nagyítókkal vagyunk képesek észrevenni. S mindez fenséges összhangban egymással, egymást pusztító erők, melyek mégis harmóniát hoznak létre. Ó én értem a nagy természettudósokat, mint Tycho Brahe, Kopernikus, Newton, Volta stb., hogy mind hívő emberek voltak. Ámde csodák csodája: ez a teremtő, mindenható örök Ige, aki megtestesült az idők teljességében

A Kis Teréz szenttéavatási festménye.

és mint a mi édes Üdvözítőnk az utolsó vacsorán megalapította a legméltóságosabb Oltáriszentséget, ugyanő jön hozzánk, tér be a lelkünkbe a szentáldozásban! Nem kell-e a legnagyobb tisztelettel, a legmélyebb hódolattal, a legbensőbb istenfélelemmel eltelnünk ily végtelen leereszkedéssel szemben? Ha mi sok lelki hasznot akarunk a szentáldozásból nyerni, nagy gonddal kell rá készülnünk. Mária, II. Miksa császár felesége két napig készült mindig a szentáldozásra. A mi kedves királyleányunkról, árpádházi boldog Margitról írják régi krónikák, hogy az áldozás előtti napon kenyéren és vizen bőjtölt, az éjszakát pedig imában töltötte. Ugyanily szentgyakorlatban töltötte magának a szentáldozásnak egész napját, melyen csak este vett magához ételt.

II. *A végtelenül szent Isten.* Semmi sem annyira Isten fogalmához tartozó, mint a szentség. A Szentírásban alig van szó, mely annyiszor előfordulna, mint a szent, a szentség szavak. Izaiás épúgy hallotta, mint szent János az angyalok és szentek énekét az égben: *Szent, szent, szent a seregek Ura Istene.* (Iz. 6, 3.) A szentáldozásban ugyanez a háromszor szent Isten tér be a lelkünkbe. Mily tisztáknak kell lennünk, hogy méltóan fogadhassuk! Már az Ószövetség prófétája sürgeti a lelki tisztaságot: *Mosdjatok meg, legyetek tisztáak!* (Iz. 1, 16.) S amikor Mózes a szövetségkötésre vezeti népét, három napig készülnek reá, megmosván ruháikat és lemondást gyakorolva. (Mz. II. 19, 14.) Mennyivel indokoltabb a nagy apostol szava s mennyivel inkább kell intelmének eleget tennünk, midőn szívünkre köti: *Vizsgálja meg tehát az ember önmagát és úgy egyék ebből a kenyérből és igyék ebből a kehelyből. Mert aki méltatlanul eszi és issza, ítéletet eszik és iszik, mivel az Úr testét meg nem különbözteti.* (Kor. I. 11, 28.) Nincs nagyobb hálátlanság, nincs kegyetlenebb erőszak az Úr Jézus ellen, mint a szentségtörő áldozás. De az ilyen áldozás nem is használ a léleknek. A méltó szentáldozás ellenben megszenteli a lelket és megerősíti, hogy a szentségnek nehéz járatú útján kitartson és mindig előbbre jusson, amíg végre belefuthat majd a végtelen szent Isten ölelő karjaiba.

III. *A kegyelmeket osztogató Isten.* Az Úr Jézus sohasem járt üres kézzel földi életében. Bárhol fordult is meg, mindenütt hátrahagyta az ő isteni szeretetének kegyelemajándékait. Most is így tesz a szentáldozásban. A trienti zsinat tanítása szerint a szentáldozás 1. megóv a halálos bűntől s mindjobban megtisztít a bocsánatos vétkektől. 2. Győzelmes erőket hoz a lélekbe, melyekkel könnyebben óvhatjuk meg a kegyelmi állapotot. Azért nevezik azt a szentatyák az erősek kenyerének. Szent Cyprián írja, hogy a vértanuk sohasem mertek a bíró elé menni, mielőtt a szentáldozásban meg nem erősítették volna lelküket a vértanuságra. 3. Erények illatos koszorújával ékesíti a lelket.

Ha mindezeket jól megfontoljuk és megszívleljük, bizonyára gyakrabban fogunk Úrnapot rendezni a lelkünkben egy-egy méltó szentáldozással. Mert ki akarna inkább száraz, sápadt, fonnyadt lélekkel bírni, mintsem erénykoszorús, virágillatos, életerős és életképes — úrnapi lélekkel?

Dr. Babura László.

AZ ÉN ARÁM

Értem még nem jött,
Hiába várom;
Mesebeli herceg,
Ifjú királyom,
Aki beültet
Arany fogatába
S elröpít mesék
Szép tündérhonába.

Nekem tartozik
Még sokkal az élet.
Rózsás hajnala
Olyan ritkán fénylett,
Ritkán mosolygott,
Köszöntött reám;
Annál több volt
Könnyes bús éjszakám.

De én hallgatok,
Tűrök s egyre várok...
S amíg elfogynak
Az örömvirágok,
Lázongó szívem,
Csitítom csendesen...
S eljön, kit vártam
Fehér Szerelmem.

Az én arám nem
Mesebeli herceg.
Ruhája hónál,
Napnál fényesebb.
Lelkembe csordul
Az ég boldogsága,
Ha eljön hozzám
Karját kitárva.

És megcsókolja
Halvány homlokom.
Dalos az éj,
Rózsás a hajnalom.
Mind felszárítja
Hulló könnyemet...
Oly szép az élet,
Az Isten szeret.

Klement Ilona.

A Gyermek Jézusról nevezett lisieuxi Terézia nővér szenttéavatása.

A SZENTEK történetében szinte páratlanul áll az a lelkesedés és szeretet, mely «az Úr Jézus kis fehér virágát», a Gyermek Jézusról nevezett lisieuxi Teréz kármelitanővért világszerte övezi. Még nincs huszonnyolc esztendeje, hogy rövid, mindössze huszonnégy évig tartó földi életét befejezte és az egyház feje, dicsőségesen uralkodó XI. Pius pápa

már 1923 április 29-én a boldogok sorába iktatta és két évvel később — ami szintén páratlanul áll a szenttéavatások történetében — a folyó jubileumi szent év május havának 17-én megadta neki a legmagasabb kitüntetést, amely az egyház gyermekét érheti: a szentek sorába emelte. A kis Terézke XI. Piusnak első boldoggáavatottja és ugyancsak az első, akit dicsőségesen uralkodó pápánk szentté avatott. Az isteni gondviselésnek nagy tervei voltak és vannak a kis Terézkével; bájos alakja valóságos kinyilatkoztatás a mai kor számára, mert példája oly megkapó kedvességgel mutat rá arra a nagy igazságra, hogy a szentség útja nem pusztán csak egyes választott lelkek kiváltsága, hogy a szentség nem különleges és rendkívüli dolgok végrehajtásában áll, hanem az Isten iránt való rendkívüli szeretetben, az iránta tanusított föltétlen bizalomban, az isteni akaratnak folytonos, mosolyogva való teljesítésében még akkor is, ha ez áldozatokat kiván. És ezt a szeretetet mindenki megadhatja Istennek az élet legegyszerűbb és legközönségesebb körülményei között is.

A jelen sorok írója egész élete egyik legkülönlegesebb kegyelmének fogja tartani, hogy Terézke szenttéavatásán jelen lehetett. Erről a fölséges ünnepélyről néhány benyomást közölni lapunk olvasóival: ez a célja cikkünknek, mely természetesen nem akarja az egész nagyszerű szertartásnak kimerítő leírását adni.

* * *

Már hetekkel május 17-ike előtt nagyban folytak az előkészületek a világ legnagyobb templomában, a római Szent Péter-bazilikában, hogy a nagy eseménynek méltó külső kerete legyen. A Szent Péter-bazilika pilléreit díszesen aranyozott drapériákkal vonták be és ezer meg ezer villanylámpával szerelték fel. Az állványok és fenntartott helyek elkészítése is már napokkal előbb kezdetét vette. Az óriási bazilika 80.000 embert képes befogadni, de ha még egyszer oly nagy lett volna, még akkor sem lett volna képes mindazoknak helyet adni, akik az ünnepélyen részt venni óhajtottak. Kétszázezernél több jegyet kértek a szenttéavatásra! És bízvást mondhatjuk, hogy a világ minden részéből voltak a kis Terézkének tisztelői, akik megdicsőítésén jelen akartak lenni. A püspökök, érsekek és bíborosok sorában amerikai és malabári képviselőit is láttuk az egyházi hierarchiának, Európa minden országának képviselői mellett, akik többnyire hiveiknek zarándok-csoportjaival jöttek Mintha az egész világ szive lüktetett volna Rómában az egyszerű kis kármelita apáca felé...

Ragyogó verőfényben köszöntött reánk május 17-ike. A Szent Péter-bazilika homlokzatát Szentünknek képe ékesítette: Terézke a Boldogságos Szűz előtt térdel, ki a kis Jézust tartja balkarján, míg ölében rózsák

vannak, melyeket Terézke a földre hullat. A templom kapuit reggel 6 órakor nyitották ki, de számosan már 4 óra óta türelemmel vártak a Szent Péter-téren erre a pillanatra. Szinte lehetetlen elképzelnünk azt a tömeget, mely ettől fogva 8 óráig szakadatlanul özönlött a bazilikába és foglalta el a mindenkinek előre kijelölt helyet. Résztvevők állítják, hogy egy órába is belekerült, míg a templom bejáratától a nekik kijelölt helyre el tudtak jutni a tömegen keresztül. Nyolc órakor elzárták a Szent Péter-térre vezető utcákat, mert ekkor vette kezdetét a pápai menet.

A maga nemében páratlan valami a pápa bevonulása a bazilikába. A menet nagyságáról fogalmat nyujthat, hogy 8 órakor kezdődött, de mire a Szentséges Atya a bazilikába érkezett, már fél tíz volt. A menet a pápai szertartások értelmében két részből áll: a szerzetesi és világi papságból, kik a menet első részét alkotják; a második rész a pápa közvetlen környezetéhez tartozókból áll. Elül haladtak a különböző szerzetek tagjai, a pápai szeminárium növendékei, a Szent Péter-templomnak és egyéb bazilikáknak kanonokjai, kik menetközben az Ave Maris Stella és a Jesu, corona Virginum kezdetű himnuszokat énekelték. Utánuk következtek a prelátusok és a szent szertartások gyülekezetének tanácsosai. Ezek sorát pedig bezárta a kis Terézke képével ékesített lobogó. A kép a nap hősnőjét mennyei dicsőségében ábrázolta, kiterjesztett karokkal, köpenyege alól pedig rózsák hullanak a földre. Amint a lobogó a templomba ért, abban a pillanatban felhangzott az ezüst trombiták hangja és kigyulladt a templomban felszerelt sok-sok ezer villanykörte. A látvány oly hatást tett a jelenlevőkre, mintha maga az égi ünnepelt jelent volna meg tisztelői között... A bevonuló zászlót valóságos tapsvihar fogadta, sok-sok szem könnybelábadt és boldog volt, akinek a rózsalevél-utánzatokból jutott, melyeket ebben a pillanatban a közönség közé szórtak és amelyeknek hátlapján Terézkének egy-egy kedves mondása állt.

A szorosan vett pápai menet csak ezután következett. A menetnek ezt a részét a svájci őrség nyitotta meg, mely után jöttek a pápai kamarások «di spada e cappa», a vatikáni palota tisztviselői, majd a kolduló szerzetesrendek képviselői, a pápai káplánok, a pápai énekkar Perosi Lőrinc karmester vezetése alatt. Két pápai káplán a pápa püspöksüvegét és hármas koronáját (tiara) hozta. Majd felvonultak a pápai kamarások, prelátusok, a Szent Péter-templom gyóntatói, az apátok, püspökök, érsekek, pátriárkák és bíborosok szinte véget érni nem akaró hosszú sorban. Közel 200 apát és püspök és 34 bíboros vett részt a menetben. A magyar püspöki karból Zadravecz tábori püspök úr ő méltósága volt jelen, ki a megelőző napon az amerikai magyar zarándokokat vezette a Szentatya elé. Érdekes volt látni két malabári néger püspököt,

és a keleti egyháznak egy pátriárkáját koronával fején. A Rómában lakó bíborosok mellett láthattuk a 83 éves lissaboni bíboros pátriárkát, Mendes Bellot, Bourne westminsteri (London) bíboros érseket, Daugherty philadelphiai (Amerika) bíboros érseket, Faulhaber müncheni és Schulte kölni bíboros érsekeket.

Kilenc óra 37 perc volt, mire a Szentséges Atya a bazilikába ért. A pápa a sixtusi kápolnában vette fel a szent ruhákat, majd a Cappella Paolinában végzett szentségimádás után a királyi teremben ült fel a hordszékbe (sedia gestatoria). Midőn a királyi lépcsőn leért, nyolc prelátus kiterjesztette felette a menyezetet (baldachin), és két pápai kamarás (köztük a jelen sorok írója) a nagy legyezőkkel (flabelli) sorakozott a pápa mellé. Rajtuk kívül a Szentatyát a pápai trónállók, a nemes testőrség, a pápa közvetlen környezetéhez tartozó főpapok és a szerzetesrendek általános főnökei vették körül.

Leírhatatlan lelkesedés tört ki, midőn a Szentatya a templomban megjelent. Evviva il Papa![1] Evviva Pio undecimo![2] Vive le Pape![1] és hasonló kiáltások hangzottak mindenfelé általános taps közepette, míg a Szentatya, kit láthatólag meghatott a nagy esemény, melyre készült, mindenfelé áldást osztott.

Hosszú időbe került, míg a Szentatya a templom főoltára, a Szent Péter confessiója mögött elterülő óriási kápolnába ért, hol a pápai trón áll. Itt volt a helye a meghivott előkelőségeknek, — számosan királyi családokból — és itt láttuk a kis Terézke unokatestvérét is, Mme Guérint, valamint Mme Guerardt, ki Terézkét, mint kis gyermeket, karjain hordozta.

Mihelyt a Szentatya a Confessio mögött fenntartott helyre ért, leszállt a hordszékről és rövid ideig imádkozott; majd trónjához ment és püspöksüveggel fején a bíborosok, pátriárkák, érsekek, püspökök és apátok hódolatát fogadta. Majd kezdetét vette a szenttéavatási szertartás (mindvégig latin nyelven).

Vico bíboros, a szenttéavatás kérelmezője a szent gyülekezet egyik ügyvédjének kiséretében a pápai trón elé járult, ahol is az ügyvéd előterjesztette a bíboros kérését, hogy Ő Szentsége méltóztassék szentté avatni a tiszteletreméltó boldog Terézia nővért. A kérés «instanter» történt.

Ő Szentsége nevében Monsignore Sebastiani, a fejedelmekhez intézett pápai brévék titkárja válaszolt, hogy a Szentatya mélyen meg van hatva Terézia nővér hősi erényeitől és az általa művelt csodáktól, de ilyen fontos lépés előtt, amilyen a szenttéavatás, még az imádsághoz

[1] Éljen a Pápa! [2] Éljen XI. Pius!

akar folyamodni. Erre az énekkar és a többi jelenlevők a pápával együtt térdenállva a Mindenszentek litániáját énekelték el.

A litánia befejezése után Vico bíboros és ügyvédje ismételten a pápa elé terjesztették kérésüket, «instanter et instantius». A Szentatya azt válaszoltatta, hogy a szenttéavatás kimondása előtt még egyszer kérni kell a Szentlélek segítségét, mire az énekkar és a jelenlevők csendben elimádkozták a Miserere, majd pedig a pápa intonálására a Veni Creator Spiritus himnuszt énekelték el.

Ennek végeztével következett a szenttéavatás kérésének harmadik előterjesztése «instanter, instantius et instantissime». A kérelem után a pápa igenlő választ adott, mire a már említett titkár így szólt: Keljetek fel mindnyájan, Szent Péter fog beszélni Pius szája által.

Itt van a nap legünnepélyesebb pillanata. Mindenki felállt, csak a pápa marad ülve, püspöksüveggel fején, mert mint az egész egyház csalhatatlan tanítója fog megnyilatkozni. Szavai így hangzanak:

A teljes Szentháromság tiszteletére, a katholikus hitnek felmagasztalására, a keresztény vallás javára a mi Urunk Jézus Krisztusnak, Szent Péter és Szent Pál apostoloknak és Önmagunknak tekintélyével, érett megfontolás és Isten segítségének gyakori segítségül hivása után, valamint tisztelendő testvéreinknek, a római szentegyház bíborosainak, pátriárkáinak, érsekeinek és püspökeinek tanácsára a Gyermek Jézusról nevezett Boldog Teréziát szentté avatjuk és őt a szentek sorába iktatjuk, továbbá elrendeljük, hogy emlékét az egész egyház jámborul megülje évenkint a nem vértanu szüzek között születése napján,[1] azaz szeptember 30-án. Az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében.

A pápa szavait a Szent Péter confessiójának tetejére erősített megaphonok (hangerősítők) a templom minden részében hallhatóvá tették, sőt a rádió azonnal elvitte Párisba és Lisieuxbe is. Terézke sok-sok millió tisztelőjének hő imája, őt az oltárra emelve látni, 10 óra 37 perckor nyert teljesedést.

A szenttéavatás után Vico bíboros és ügyvédje ismét a Szentatya elé járultak és az ügyvéd a bíboros köszönetét tolmácsolta a pápának. A Szentatya ekkor elrendelte a nagy esemény írásba foglalását, majd a Te Deumot intonálta, melyet az énekkar a jelenlevőkkel együtt mélységes meghatottsággal és lelkesedéssel folytatott. A hálaének befejezése után felhangzott a fohász:

Imádkozzál érettünk *szent* Terézia! Alleluja, — és a róla szóló gyönyörű könyörgés, melyet maga a pápa mondott: Uram, ki magad mondottad: Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek

[1] T. i. halála napján, melyen a menny számára született.

be a mennyek országába, add, hogy szent Teréziának nyomdokait szivünk alázatosságában és egyszerűségében úgy kövessük, hogy megnyerjük az örök jutalmat. Ki élsz és uralkodol stb.

A szenttéavatás befejező mozzanatát képezte a Confiteor eléneklése, melyben szent Péter és Pál apostolok neve után az új szent is megemlítést nyert; ezután a pápa általános feloldozást és áldást adott.

A szenttéavatást a szent Teréziáról szóló papi zsolozsma Nonajának eléneklése és az ünnepélyes pápai mise követte a pápai oltárnál ugyancsak a kis szent Teréziáról. A szentmise féltizenkettőkor kezdődött és egy órakor még az Úrfelmutatásnál tartottunk. Az evangélium után a Szentatya szentbeszédet mondott, mely Terézkének jellegzetes erényeit emelte ki: lelki gyermekségét, szeretetét, bizalmát és tökéletes átadását Isten iránt. Beszéde végén magáévá tette Szentünk kérését, hogy az Úr Jézus kegyeskedjék sok-sok kis lelket kiválasztani, kik szeretetének méltó áldozatai lehessenek. Az ünnepélyes pápai szentmise szertartásai az ünnepélyes püspöki nagymisére emlékeztetnek; nevezetesebb eltérései: a szent leckét és az evangéliumot latin és görög nyelven éneklik, a felajánlás alkalmával a pápa az eléje tett három ostyából választ egyet, míg a másik kettőt a pápai szertartásmester rögtön magához veszi és egyúttal megízleli a bort és vizet, mielőtt a segédkező bíboros-szerpap abból a kehelybe öntene;[1] a felajánlás alkalmával a szenttéavatást kérelmező bíboros és (ebben az esetben) a kármelitarend a pápának különböző jelképes jelentőségű ajándékokat (díszes gyertyák, kenyér, bor, galambok, gerlicék, kanári madarak, kis nyulak) nyujtanak át; az Úrfelmutatásnál nincs csöngetés, hanem az ezüstharsonák szólnak; áldozás előtt a pápa visszamegy trónjához és ott térdelve veszi magához az Úr szent testét és vérét, melyet körmenet visz az oltártól oda. Néhány perc választott el bennünket két órától, midőn a Szentatya a bazilikát elhagyta. A kivonulás hasonló fénnyel történt, mint a bevonulás, de ekkor nem volt baldachin a pápa fölött és a Szentatya a Milano által neki ajándékozott hármas koronát viselte.

A napnak méltó befejezését képezte a Szent Péter-bazilika homlokzatának és kupolájának kivilágítása, amilyent a világ 1870 óta nem látott. A sok ezer fáklya és villanyláng tündéri fénybe varázsolta a templomot. Az utcákon több százezernyi tömeg tolongott és gyönyörködött a páratlan szép látványban.

* * *

Talán szabad azt mondanunk, hogy a május 17-én látott szenttéavatás mintha egy pillanatra bepillantást engedett volna mindnyájunk-

[1] Ez a szokás a középkorból maradt fenn, midőn — fájdalom! — a méreg a politikai életben oly nagy szerepet játszott.

nak, kik azon részt vettünk, abba a dicsőségbe, mellyel Isten az égben megjutalmazza szentjeit. A szenttéavatásnak nagyszerűsége némi halvány visszfénye annak a boldogságnak, melyet Terézke az égben élvez. Szenttéavatásának napján valóban ő állt az egyház középpontjában, reátekintett a diadalmas, a küzdő és a szenvedő egyház. Ez a nap azonban nemcsak Terézkét dicsőítette meg, hanem legfényesebb apologiája volt az ő «kis ösvényének» is, a szeretet, a bizalom, a kegyelmek hűséges felhasználása útjának, mely röviden ezekbe a szavakba foglalható össze: Istentől semmit meg nem tagadni, Istennek mindenkor és mindenben csak szeretetet adni. Terézke fölséges és ellenállhatatlanul kedves példája segítsen ezen az ösvényen minél több lelket az igazi szentségbe és a mennyországba!

Dr. Pataky Arnold.

A szienai eucharisztikus csoda.

Szziena Közép-Olaszországnak egyik legérdekesebb régi városkája, az egyháztörténelemben arról nevezetes, hogy falai között született a középkor két nagy szentje: szienai szent Bernát, a Jézus szent Nevetisztelet buzgó terjesztője és szienai szent Katalin, a lánglelkű domonkosrendi szűz, ki ihletett szava erejével visszahozta XI. Gergely pápát a mármár megszokottá vált avignoni fogságból a rég elhagyott, rombadőlő, örökvárosba.

Kevesen tudják talán azonban, hogy Szienát az újabb korban az eucharisztikus Úr Jézus egy rendkívül érdekes, nagy csodájával tüntette ki, melynek nem csupán emléke maradt reánk, immár 200 éven át, hanem mai napig is változatlanul fennáll. A szienai Szent Ferenc-templom kristály-szentségtartójában őrzik ugyanis azt a 228 szent ostyát, mely 1730 óta teljes épségben maradt meg, mintha csak tegnap mondta volna ki fölöttük a pap az átváltoztatás szent igéit: *Ez az én testem.*

A nevezetes csoda hiteles története röviden következő:

Sziena városában, a korai középkor óta fennálló ősrégi szokás szerint, 1730 augusztus 14-dikén is — Nagyboldogasszony ünnepének vigiliáján — nagy pompával tartották meg a hagyományos úgynevezett «gyertyás» körmenetet, melyen a város előljáróságával és előkelőségeivel együtt a templomok összes papsága s a lakosság apraja-nagyja buzgó áhítattal vett részt. A kedvező alkalommal élve, szentségtörő kezek ezalatt felfeszítették a barátok szentélyét és ellopták onnan a 350 konzekrált szent ostyát tartalmazó nagy áldoztatókelyhet.

Az ünnep hajnalán elsőnek az oltárra lépő szerzetes rémülettel észlelte a gyalázatos merényletet, melynek híre villámgyorsan terjedt

el a városban, gyászbaborítva a jámbor hívek szivét. A püspök azonnal nyilvános engesztelő imákat és általános szigorú bőjtöt rendelt el...

Néhány nap mulva a város egy másik templomában, szentmise alatt, egyik ministráló fiúcska kíváncsiságból betekintett az oltár előtt felállított térdeplő persely nyilásába s a láda belsejében legnagyobb csodálkozására pénz helyett ostyához hasonló kis fehér korongokat pillantott meg, miről nyomban jelentést tett a sekrestyében. A papság a perselyt felnyitván, csakugyan hiány nélkül ott találta sértetlen állapotban az ellopott szent ostyákat, melyeket aztán fényes körmenettel kisértek vissza a Szent Ferenc-templomba, hol a következő napokon ünnepélyes engesztelő imádásnak lettek kitéve. A nevezetes esemény emlékére az újra megtalált Legszentebbet külön helyen őrizve imádták és csak nagyritkán, különös kiváltság gyanánt, osztották ki belőle a szentáldozást.

Nemsokára feltünővé vált a szent színek tökéletesen változatlan épsége, minek következtében még nagyobb tiszteletnek és lassanként valóságos búcsújárásnak tárgyává lettek.

Az első időkben körülbelül tíz-tíz évenként, később még sokkal nagyobb időközökben megejtett püspöki vizsgálatok változatlanul ugyanazt az eredményt mutatták fel; a kegyelettel őrzött szentostyák az idők folyamán sem színben, sem súlyban, sem ízben semmi változást sem szenvedtek s a velük élő papságban a ma sütött friss ostya benyomását keltették.

A legutolsó vizsgálatnál, melyet 1914-ben a modern kémiai tudomány összes segédeszközével hírneves tudósok jelenlétében és közreműködésével ejtettek meg, minden kétséget kizáró módon — eskü alatt — állapíttatott meg a még megmaradt 228 szent ostya anyagának tökéletes épsége, úgy hogy most már az édes Udvözítő szentségi Testét Sziena népe a modern tudomány csalhatatlan bizonyítékaival is megerősítve, imádhatja *ugyanazon* szentostyákban, melyeket 200 évvel ezelőtt konzervált Szent Ferenc-templomának valamely névtelen barátja s melyeket a szentségtörő merénylet után szent lelkesedéssel helyeztek vissza a meggyalázott oltárra.

A szent kincset 1922-ben új díszes kristálytartályba helyezték, melyben ünnepélyes alkalmakkor mindenki csodálattal bámulva, imádhatja

Boruljunk le mi is alázatos imádattal a szentségi Jézus áldott színe előtt és adjunk Neki forró hálát szeretetének ez újabb nagy csodájáért, mely — ha rendkívüliségével, szokatlan voltával különösen megkapó is — mégsem nagyobb az oltáraink on nap-nap mellett megújuló örök csodánál, mellyel a mi jó Urunk valóban a világ végéig folyton-folyvást velünk marad, mert *mindvégig szeret minket!*

És *mi* mit adunk Neki ennyi szeretetért cserébe?...

Benz-Csáky Ilona.

«Dam-el-Messieh.»

Van egy virág, amelyet a botanika *Gnaphalium sanguineum*-nak, a Szentföld lakossága pedig *Dam-el-Messieh*-nek, azaz a «*Megváltó vére*»-nek nevez. *Csak* Palesztinában található e virág. A réten a fű, amelyen e piros virág nyílik, olyan, mintha vértől volna harmatos. A Gethsemani-kertben is piroslik a «*Megváltó vére*»-nek virága...

A Kis Teréz tiszteletére kivilágított Szent Péter-templom.

Drága, isteni vérbe került az emberiség rabszolgasorsból való felszabadítása. És az édes Jézus, a Megváltó pazarul bánt szent vérével. Pedig e vérről énekli himnuszában az Egyház: «cuius *una stilla* salvum facere *totum mundum* quit *ab omni scelere*» (az Ő vérének *egy cseppje* is elegendő *az egész világnak bűnváltságául*). Az emberiség a Megváltó eljövetele előtt a bűn megalázó, szörnyű rabságában sinylődött. Napjainkban is csak rabszolga a jó Isten szemében az, aki halálos bűnben él. Az Úr Jézus mondotta: «Bizony, bizony mondom nektek, hogy minden, aki bűnt cselekszik, *szolgája* a bűnnek.» (Jn 8_{34}.) «Megjelent — az Úr — a bűn eltörlésére», írja szent Pál (Zsid 9_{26}). «És a Jézus Krisztusnak... vére megtisztít minket minden bűntől», mondja szent János (1 Jn 1_{7}).

«Vérontás nélkül nincsen bocsánat» — hirdeti a nemzetek Apostola (Zsid 9_{22}). Az Úr Jézus pedig «bennünket szeretett és megmosott bűneinktől az ő vére által» (Tit. jel. 1_5) és megígérte «ime én veletek vagyok mindennap világ végezetéig» (Mt 28_{20}). És ez a szent vér ott csörgedez mindennap a szentmisében és hajtja e ma már megdicsőült vér a szentostya leplében élő Úr Jézus szent Szivét. Velünk van az Úr Jézus, házaink közt állította fel tabernákulumait, ahol a szentségi szinek alatt szent Szive dobog és jelenlétünkben újítja meg az oltáron szent áldozatát is. Szentségi titokzatos módon ismétlődik meg az a szent áldozat, amely egykor a Kálvárián megszerezte a világ vétkeinek bocsánatát. A Kálvária keresztáldozatának gyümölcseit folyósítja és alkalmazza reánk minden szentmise.

Gyöngédebb lelkületű emberek, ha valami nagy gonoszságról értesülnek, gyakorta így kiáltanak fel: hogyan tűrheti el ezt a jó Isten? Nagy igazságtalanságok, csúnya botrányok láttára becsületes emberek a haragvó jó Istennek büntető villámcsapását várják és ez — csak nem sújt le mindjárt vagy legalább is igen ritkán. Miért? Mert minden órában felszáll a földről az égbe a szentmiseáldozat kedves, engesztelő illata, amely mint valami jó villámhárító levezeti az igazságos Isten szent haragját.

«Nagy áron vétettetek meg» (1 Kor 6_{20}) — jusson emlékezetünkbe minden szentmisén a nagy igazság! Mimagunk fogadjuk meg az Anyaszentegyház hívogató szavát:

«Venite, quotquot criminum
Funesta labes inficit:
In hoc salutis balneo
Qui se lavat, mundabitur».

(Jöjjetek, akiket csak a vétkek gyászos szennye megfertőzött, az üdvösségnek ezen fürdőjében — az Úr szent vérében — aki csak megmosakszik, megtisztul.)

Másfelől e szent vér legyen az, amely visszatart minket a bűntől! «Aki Istentől születik, bűnt nem cselekszik» (1 Jn 3_1). Márpedig mi a legszentebb vér kegyelme által nyertük lelki újjászületésünket! Tehát «a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk» (1 Pét 2_{24}).

Ezen imádandó vér ereje valósítsa meg bennünk az Apostol kívánságát: «öltözzetek az Úr Jézus Krisztusba» (Róm 13_{14}) és «ugyanazon érzés legyen bennetek, mely a Krisztus Jézusban» (Fil 2_5). E szent vér ereje tegyen minket az édes Jézushoz hasonlókká! A lelkiélet mesterei azt kívánják, hogy úgy éljünk, hogy mindenki azonnal felismerhesse életünkben az Úr Jézust. Ha az evangéliumok, a szenthagyományok elvesznének, az Úr Jézus *mai* hűséges követőinek modorából, cselekedeteiből ismerhesse fel a világ: milyen is az Úr Jézus! Az isteni Mester őszinte követője necsak a bűnöket kerülje, necsak a kötelességeit teljesítse pontosan, hanem az egész egyénisége szinte lehelje az Úr Jézust. «Ha fény vagy — kívánja egy egyházi író — világíts; ha tűz vagy,

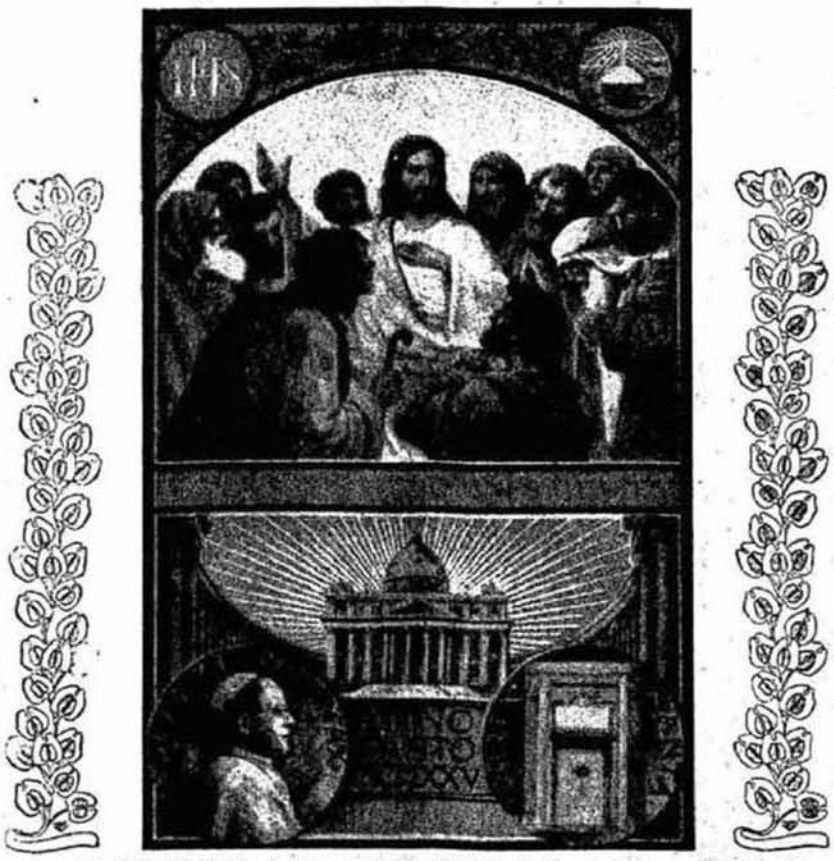

A milánóiak által készített szentévi emlékkép (a Szentatya gondolataival).

melegíts; ha víz vagy, üdíts fel; ha só vagy, tisztíts és óvd meg a lelkek ártatlanságát.»

Könyörögjünk az Anyaszentegyházzal: «Mindenható, örök Isten, aki egyszülött Fiadat a világ Megváltójául rendelted és az Ő vére által akartál megengesztelődni, engedd, kérünk, hogy üdvösségünk árát ünnepélyes kultusszal úgy tiszteljük és ennek ereje által a jelen élet bajai ellen oly oltalmat nyerjünk, hogy gyümölcseinek örökké örvendhessünk a mennyben».

Dr. Hidasi József.

A vak asszony szobra.*

Aki világítsz a világtalanoknak
S szabadulást hirdetsz a lelki vakoknak,
Csudát tettél most is, legyen neved áldott!
Látott a vak asszony, ki mást meg nem látott.

Örökre szent a szó, mely ajkát elhagyta:
«Letörött a Krisztus áldást nyujtó karja,
Isten szent Fiának rommá lett a szobra,
Egyedül nem birom éppé tenni soha».

Hozzá csatlakozott egy másik hős asszony,
Hogy a száraz rögből virágot fakasszon,
Megnyíltak a szívek buzdító szavára
S gyűltek a fillérek Megváltónk szobrára.

Csodás lelki szemek! Csodás hitű lélek!
Minő nagy kegyelem adatott meg néked!
Beteljesült immár szíved forró vágya:
Urunk szobra előtt hajladoz a pálma.

Megépült a szobor, szegény, megtépázott,
Lábain a mély seb könnyeinktől ázott.
Ki búba merültél, elhagyatott árva,
Emeld fel szemedet Jézusunk szobrára!

Ki vérző lábaddal a Golgotát jártad,
Sajnáld meg megcsonkult és árva hazánkat.
Most magyar néped is a Golgotát járja,
Mesterem! Megváltóm! tekints le reája.

Béldy Mihályné Halász Margit.

* Ez a vers az Új Szent János-kórház közelében lévő régi Ecce homo-szoborra vonatkozik, melynek restaurálása a mult évben úgy történt, miszerint a Budán, Vár, Úri-utcában lakó özv. Sárossy Károlyné úrhölgy (oltáregyl. tag), aki már több év óta elvesztette a szemevilágát, rokonával, a nála lakó Bolváry Gézáné úrnővel (oltáregyl. tag) a szobrot többször meglátogatta és megtudván, hogy nagyon megrongálódott, annak helyreállítását óhajtotta és tervbe vette és Bolváryné fáradozásával gyűjtést indítottak, oly csodálatos eredménnyel, hogy rövid idő alatt a szobor egészen helyre lett állítva.

Br. Skerlecz Karolina.

Aquinoi szent Tamás az Oltáriszentségről.

A méltatlanok.

I. «*Aki méltatlanul eszi e kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik az Úr teste és vére ellen.*» (I. Kor. 17$_{27}$) Hogy megérthessük, kik ezek a szerencsétlenek s hogy visszariadjunk attól, hogy méltatlan áldozással beszennyezzük lelkünket, tudnunk kell, hogy háromféleképen lehet áldozni: csak szentségi, csak lelki s végül szentségi és lelki módon is egyszerre. Az Oltáriszentségben ugyanis meg kell különböztetnünk magát a szentséget és a szentség erejét. A szentség — mint szent Ágoston mondja — kettőből áll: a kenyérnek és bornak látható színéből s Krisztusnak láthatatlan testéből és véréből. A szentség ereje pedig az örök kárhozattól való megmentés. A szentségnek ezt az erejét hitték és élvezték lelkileg valahányan üdvözülendők voltak a világ kezdetétől fogva s mindennap élvezik az összes jó keresztények. Ettől eltérőleg a gonoszak csak a szentséget, vagyis a kenyérnek látható színe alatt csak Krisztus testét veszik magukhoz, de nem egyszersmind a szentségnek lelki erejét is az örök üdvösségre. A jók azonban mindakettőt egyszerre: a szentséget s annak erejét is. Világos ebből tehát, hogy háromféle áldozás van: csak szentségi, csak lelki és szentségi s lelki is egyszersmind. Az első módon áldoznak a rossz keresztények, a másodikon azok, akik üdvözülni fognak, a harmadik módon csak a jó keresztények. Az elsők élvezik ugyan az Oltáriszentséget és még sem élvezik; a második csoport nem élvezi és mégis élvezi, a harmadik élvezi is és élveztetik is.

Tehát az Úr teste vételének első módja: a kizárólag csak szentségi áldozás. Ily módon áldoznak a rossz keresztények, akik a szent testet a halálos bűn állapotában fertőzött ajkukra véve, szívüket a szentség jóságának és erejének hatásától tisztátalan és otromba bűneikkel mint valami sárral és kővel elzárják. «*Tisztátalanságukat szívükben hordozzák és gonoszságuk botrányát* (mint bálványokat) *orcájuk elé állítják.*» (Ez. 14$_{3}$) Ezek eszik ugyan e szentséget és még sem eszik; eszik, mert magukhoz veszik az Úr testét szentségileg, de még sem eszik, mert szellemi erejét, a lélek üdvét nem kapják meg. «*Van más rossz is, melyet láttam a nap alatt és ugyan gyakori az embereknél. Amely embernek Isten gazdagságot adott és jószágot és tisztességet és semmi hijával nincs lelke mindazokból, miket kíván; de nem engedi neki az Isten, hogy abból egyék.*» (Préd. 6$_{1-2}$) «*Van oltárunk, melyről nem szabad enni azoknak, akik a sátornak* (a test bűneinek) *szolgálnak.*» (Zsid. 13$_{10}$) «*Nem ihatjátok az Úr kelyhét és az ördögök poharát.*» (I. Kor. 10$_{20}$) Szent Gergely szerint: «A bűnösökben, a méltatlan áldozókban valóban jelen van Krisztusnak igaz teste és

vére lényegében, de nem hatásában is». Szent Ágoston meg azt mondja: «Aki távol van Krisztustól, nem eszi az ő testét s nem issza az ő vérét, ha akár mindennap is magához veszi saját ítéletére e nagy Szentséget». Távol van pedig Krisztustól az, aki szívének érzelmeit tőle elfordítja a bűn felé. Az ilyen valóban nyomorultnak mondható, mert oly nagy jó tér be hozzá gyakran s még sincs belőle semmi lelki haszna.

II. Három fajtája van azoknak, akik az Úr testét csak szentségileg veszik magukhoz.

Az első csoportba azok tartoznak a rosszakaratnak, akik áldoznak, de a bűnt is akarják. A másodikba azok a képmutatók, akik jóknak látszanak, de titokban bűnösök s mint igazak járulnak az oltárhoz. A harmadikba tartoznak a cégéres gonoszok, akik ennek dacára mégis áldozni merészelnek. Lássuk a két első csoportot.

Az elsőkről azt mondja Izaiás próféta: «*Ez a nép szájával közeledik hozzám, de a szíve távol van tőlem*» (29₁₃); közeledik ajkaival a Szentség vétele által, de szíve távol van a bűn akarása által. Az ilyenek csak súlyosbítják bűnüket az áldozással. «*Nem jó elvenni a fiak kenyerét és az ebeknek vetni*» (Mát. 15₂₆), azaz a rosszat akaróknak. Már szent Ágoston megmondotta, hogy «az Eucharisztia vétele által a rosszat akarók inkább súlyosbítják vétküket, mint megtisztulnak». Továbbá eltávolodnak, elszakadnak Krisztus kegyelmétől: «*A perverz gondolatok elválasztanak az Istentől*». (Bölcs. 1₃) Végül is az örök kárhozat lesz sorsuk. «*Aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, meg nem különböztetvén az Úr testét.*» (I. Kor. 11₂₉) Szent Ambrus szerint «méltatlan az, aki nem kellő áhítattal járul az Eucharisztiához, valamint az, aki bűnös akaratában megmaradva áldozik; az ilyen vétkezik az Úr teste és vére ellen s büntetése olyan lesz, mintha megölte volna Krisztust.

A méltatlanul áldozók második csoportja a csalárd képmutatók. «*Az utolsó napokban veszedelmes idők következnek, mert az emberek önszeretők lesznek... istenes életet szinlők, de annak erejét megtagadók.*» (II. Tin. 3₁-₅). Színlelik az istenes életet, mert a jámborokkal együtt járulnak a szentségekhez, a vallás erejét azonban, vagyis a szeretetet megtagadva sokat vétkeznek, mert titokban bűnöznek, a nyilvánvaló gonoszságaik alól csalárd módon kimentik magukat.

Az ilyenek hasonlóvá lesznek az áruló Judáshoz, akiről maga az Úr mondotta a próféta szavaival: «*Aki kenyeret eszik velem, fölemeli sarkát ellenem*». (Já. 13₁₈). Értelme az, hogy aki azért eszi a kenyeret, hogy lappanghasson, nem pedig azért, hogy lelki haszna legyen belőle, az áruló és megtipor engemet. Aki tehát a vallásosság, legfőképen az áldozás leple alatt akarja bűneit rejtegetni s jónak akar látszani, az Judás társává szegődik s hasonló lesz hozzá. De az ilyenek megszégyenülnek

egyszer az egész világ előtt: «*Ne légy hitetlen az Úr félelme iránt és ne járulj hozzá kettős szívvel; ne légy képmutató az emberek színe előtt... nehogy Isten kijelentse titkaidat és a gyülekezetnek közepette leverjen, mivel gonoszul jártál az Úrhoz, szived rakva lévén álnoksággal és csalárdsággal*». (Sir. 1₃₆-₄₀) »*Ime, én az Úr vagyok a te ellened, te szép és kedvelt* (vagyis te külre szép s az embereknek tetsző, bévül azonban tisztátalan lélek); *fölfedezem a te szégyenségedet a te orcád előtt, megmutatom a nemzeteknek mezítelenségedet és az országoknak gyalázatodat. Undokságot hányok rád s gyalázattal illetlek*». (Nahum 3₅-₆) Jaj az ilyeneknek, mert kivettetnek a jók közösségéből. «*Jaj nektek, képmutatók, mert hasonlók vagytok a megfehérített sírokhoz, melyek kívül ékeseknek látszanak az emberek előtt, belül pedig tele vannak holtak csontjaival és undokságával*» (Mát. 23₂₇), azaz rothadással, férgekkel és bűzzel; így ti is külsőleg igazaknak látszotok az emberek előtt, «*belül azonban tele vagytok képmutatással* (a hiú dicséret szeretetével) *és gonoszsággal*». (23₂₈) (A földi javak vágyával s az igazság gyűlöletével.) Jaj nekik! «*Amely lélek* (a képmutatástól) *tisztátalan lévén, eszik a békeáldozat husából* (vagyis Krisztus testéből), *mely az Úrnak áldoztatott, vesszen el az ő népe közül*» (Lev. 7₂), azaz az üdvözülendők közül az örök halál kárhozatára.

III. De ime, e nagy bajokkal szemben könnyen hozzáférhető orvosságról gondoskodik az isteni irgalom. A rosszból is jó lesz a megtérés által. «*Távozzál a gonosztól és cselekedjél jót*« stb. (Zsolt. 33₁₅). A jónak gyakori cselekvése által jó lesz az ember maga is. És ha jóvá lett, megváltozását követik a lelki javak. Elengedtetik neki a megérdemelt büntetés. «*Ha jó ember lesz, csak egy hajszála sem esik a földre.*» (III. Kir. 15₂) «*Ha azt mondom az istentelennek: halállal halsz meg és ő bűnbánatot tart vétkeiről, élvén él és nem hal meg.*» (Ezech. 33₁₄) A megtérthez visszatér az Isten kegyelme. «*Tégy jót, Uram, a jókkal és az igazszívűekkel.*» (Zsolt. 124₄) «*Aki jó, kegyelmet nyer az Úrtól.*» (Péld. 12₂) Ily módon pedig biztosítja magának az örök üdvösséget. «*Örülj jó és hű szolga; mivelhogy a kevésben hű voltál* (jól sáfárkodtál a javakkal, amiket rád biztam) *sokat bizok rád* (az örök boldogságot adom neked); *menj be Urad örömébe*» (Mát. 25₂₁), vagyis örülj minden tekintetben. «*Sionba jönek dicséretet mondván és örökkévaló örvendezés lesz fejükön*» (Iz. 51₁₁), mert örök örömüknek lesz oka uruk-királyuknak szemlélete. «*És eljönek és dicséretet mondanak Sion hegyén és egybegyűlnek az Úr javaira.* Akkor a *Szűz* (Anya) *örvendezni fog* (előlénekelvén a mennyei) *karban, az ifjak* (az összes boldogok) *és vének egyetemben*, vagyis az angyalok és mindnyájan dicsőíteni fogják az Istent s minden javakkal bőven vég nélkül fognak örvendezni.»

E. J.

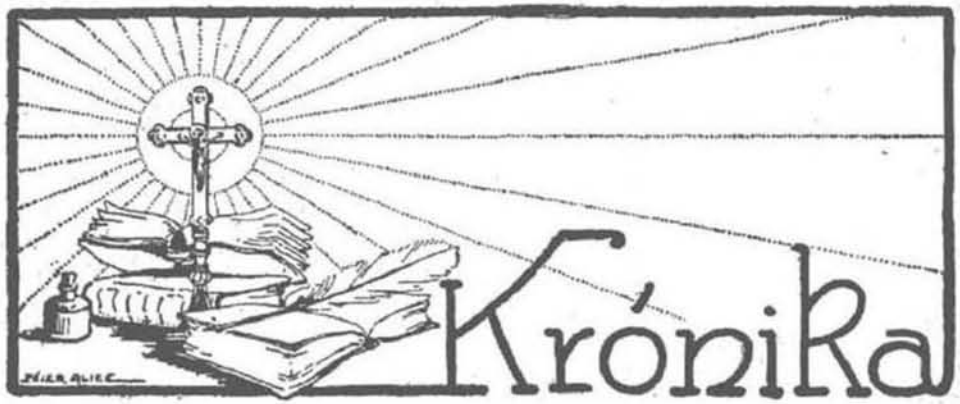

Római utunkról nem írunk bővebb beszámolót. P. Kornél «Nefelejcs»-e, amely közkézen forog, sokkal élvezetesebb, mint amit mi itt e szűk keretek között nyujthatnánk. Ki kell azonban emelnem dr. Pataky Arnoldnak cikkét lisieuxi Kis Teréz szenttéavatásáról. Ő már megjárta többször a lisieuxi szentélyt és Magyarhonban ő a kedves szentnek legjobb ismerője, a szenttéavatáson szintén személyesen vett részt, tehát leghivatottabb volt a fenti cikk megírására. Az ő cikkéhez még csak azt tesszük hozzá, hogy a fenséges díszmenetben ott volt dr. Pataky Arnold apát, p. kamarás, egyetemi tanár a p. kamarások festői öltözetében szerencsés volt a flabellumot* vinni. A menet élén Kis Teréznek azt a kimondhatlan bájos képét vitték, amelyet e számunkban (5. l.) leközöltünk.

Feledhetetlen benyomást tett reánk a gyönyörűen felékesített Szt. Péter-templom. Már hónapok óta dolgoztak a díszítések előkészítésén. A falakat piros damaszttal — szélén széles arany bordűrrel — vonták be. Az ívek, bolthajtások, kupolák teli-desteli gyönyörű elektromos üvegcsillárokkal. Hogy a fényhatása nagyobb legyen, a függönyök lebocsájtva. Mikor a kis Teréz képe a főbejáratnál megjelent és kigyulladtak a csillárok ezrei, az üvegen, piros selymen és arany bordűrjén játszó fénysugarak valóságosan mennyei látványt tártak az ember szeme elé. Eszünkbe jutott a «Titkos jelenségek könyvének» leírása a mennyei Jeruzsálemről és azt gondoltuk, hogy ha már a földön az emberek így ki tudják mutatni tiszteletüket e megdicsőült szent előtt, mennyivel többet kaphat odaát a jó Istentől, akinek jósága, szépsége és tökéletességéből csak egy szikra mindaz, amit itt a földön a kis Teréz tiszteletére produkáltak. A kis Teréz valósággal ott volt közöttünk a szentavatáskor; ép olyan nagy volt az öröm, mikor a képét hozták, mintha ő maga lépdelt volna közöttünk, hogy hálás tisztelőinek hódolatát fogadja.

*

* Rúdra szerelt nagy díszlegyezőt.

Tapsvihar a templomban. Vannak, akik megbotránkoznak azon, mikor hallják, hogy Rómában a Szt. Péter-templomban tomboló éljenzéssel és tapsviharral fogadják a hívek a pápát és a boldoggá vagy szentté avatandóknak képét. Hogy lehet a templomban lármát csapni vagy tetszést nyilvánítani?

Először is meg kell jegyeznünk, hogy a Szt. Péter-templomban az Oltáriszentséget épen ezen ünnepségek miatt, a jobb mellékhajó egyik kápolnájában őrzik. Ezt a kápolnát rács és — az ünnepségek idején — hatalmas velurfüggöny zárja el a templom többi részétől.

Másodszor meg ott kell az embernek lenni s bele kell magát élnie az ünnep örömhangulatába, úgy egész természetesnek látszik, hogy a temperamentumos olaszok tetszésnyilvánítása, a többi nemzetek fiaira is átragad. Mint Krisztusnak ünnepélye jeruzsálemi bevonulásakor, most is megszólal az egyház gyermekeinek ajkán a hozsanna, ha Krisztus helytartója vagy egy hűséges szentjének a bevonulása van.

Harmadszor egészen természetes, ha mi ezután a teljes templomicsendhallgatás mellett, illetve a fecsegések, tetszés- vagy nemtetszésnyilvánítások ellen foglalunk állást. A mi templomainknak más a rendeltetésük.

*

Jubileumi gyónás. A Szt. Péter-templomban mindenféle nemzetnek van külön gyóntatószéke. A jubiláris szentévben sűrűn keresik fel ezeket a zarándokok. Minden ilyen jubileumi gyóntatószékből egy kb. 2 méter hosszú pálca áll ki, amelylyel a szentgyónás után a gyóntató az eléje térdelt gyónó fejét érinti, amely az Egyház iránti, engedelmesség szimbolikus kifejezése.

*

Assisiban a karmelita apácák templomában teljesen épen megőrizve látható Szt. Klára teste, amint üvegkoporsóban pihen. A templom alatti villannyal pazarul kivilágított kriptájában. Arca csak annyira barna, mintha nap barnította volna meg.

*

Szt. Ceciliának az Egyesült-Államok katholikusai által ajándékozott gyönyörű márványszobra látható a Szt. Kallixtus katakomba egyik üregében. Úgy ábrázolja a szent vértanut, mint amilyen helyzetben őt megtalálták. Oldalt fekvő helyzetben, arcát a föld felé fordulva, két kezét kinyujtja, az egyiken három, a másikon egy ujjat mutatva. Mikor már nem tudott beszélni, így mutatta az újjain, hogy hisz a *három* személyű *egy* Istenben. Az utolsó leheletéig, sőt még azután is dokumentálják kinyujtott ujjai a hitét, amelyet mindennél drágább kincsnek tartott, s amelyért életét is odaadta. Nekünk is csak a kezünket kell fölemelni a hitünk megvallására, mikor templom előtt elmegyünk, nem kell érte vértanuságot szenvednünk és még sokszor erre is restek, még ehhez is gyávák vagyunk. Sohase féljünk a hi-

tünket lemosolygó világtól; csak addig mosolyogják le, míg nem egészen bátran és határozottan fogjuk megvallani.

*

A loretói szentház. Hittel kell oda belépni és az ember hallja az angyali üdvözlet égből küldött üzenetét s hálásan tud leborulni a kis «szentház» picinyke szentsége előtt, hogy megköszönje, Názárethet az ott töltött rejtett élet minden áldásával s a szentségi jelenlét boldogító állandósításával együtt.

*

Külföldi katholikus testvéreink között aránylag sokkal nagyobb a jótékonysági tevékenység mint nálunk. Szinte ezerféle leleményességgel keresnek mindig újabb teret a jótékonykodásra. A Hostia (francia eucharisztikus lap főleg a gyermekegyesületek vezetői számára) egyes számaiban olvassuk, hogy ennyi és ennyi fiatal pap számára van már fődözve az előfizetés. Fiatal papok, pályájuk kezdetén — hacsak családi vagyonuk nincs — anyagilag nehéz helyzetben vannak. Mindent újonnan kell beszerezniök s most egy reverenda, a breviarium és az egypár legszükségesebb könyv beszerzése, meglehetősen nagy feladat elé állítja őket. Ahol szegény új miséseseket látunk, szívesen siessünk segítségükre. Mikor anyagi gondoktól szabadítunk meg egy fiatal papot, szent hivatásának tökéletesebb és odaadóbb betöltését segítjük elő.

A keszthelyi példa. Meghatóan fölemelő hírt hallottunk Keszthelyről. Az ottani Oltáregyesület nemcsak nagy hozzáértéssel és fáradhatatlan szorgalommal dolgozik a szentségi Jézus dicsőségére, hanem követi is Őt az alázatosságban, amelynek azzál is nagyszerű példáját szolgáltatta, hogy Úrnapján a szentségi körmeneten úgy vettek részt, hogy egy kalapos és egy kendős haladt együtt a menetben. Ez az igazi egyetértés, kölcsönös szeretet és megértés jele, amelyet nemcsak dicsérünk a keszthelyiek nagyszerű példájában, hanem minden igyekezettel ajánlunk az összes Oltáregyesületeknek.

*

A vatikáni missiós kiállításról a következő számunkban irunk.

*

Az Eucharisztikus Vezérkönyv kiadására a rákosszentmihályi szövetségesek 500, B. M. pedig 100 ezer K-át ajándékozott. Isten fizesse meg!

*

Lorainban (Ohio) is megalakult az Oltáregyesület. Az új világba költözött buzgó magyar asszonyok nem akarják nélkülözni a szentség Jézus kedves egyesületét, azért tömörültek Lorainban is Father Köller plébános nagyszerű vezetése alatt. A beszámolót Mary G. Kovács küldötte meg. Beszámolóját a jövő számunk fogja közölni.

*

A NAGYASSZONY.

(Te dicimus praeconio.)

Terólad szól, tiéd a dal,
Érintetlen Istenanya!
Ó, légy kegyes s viszonzásul
Fizesd malasztfal énekünk.

Mi mind: Ádám utódai
Bűnben, fertőzöften leszünk;
Csak egy: te vagy, szent Szűz, akit —
Hisszük — nem ért az ősi bűn.

Sarkaddal tiprod az irigy
Sátánkigyó mérges fejét
S csupán te tündökölsz úgy, mint
Szeplőtelen fogantatás.

Benned, embernemünk dísze
Ért véget Éva szégyene!
Kérünk, tekints reánk és védj
S ha buktunk, estünk: fölsegélj.

Az őskigyó agyarkodik:
Verd vissza támadásait,
Hogy általad Erős, az ég
Örök jutalmát nyerjük el.

Ford.: *Eőri János.*

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eőri János.* (Folytatás.)

XVI.

Géza délután ismerősei között vezetőt keresett barátai szolgálatára, hogy kalauzolja őket ebben az idegen városban és megmutassa nekik a szebbnél-szebb gyűjteményeket és világhires nevezetességeket. Ő maga pedig fogadott munkásaival a csomagolás terhes és kellemetlen munkálatait végezte. Teljes öt napig tartott, mire elkészült vele. Amint Tamásnak már említette, legjelentéktelenebb apróságait, darabjait is gondosan becsomagolta erős deszkaládákba, finom forgács közé, hogy meg ne sérüljenek. Mielőtt még vasuti kocsiba rakatta volna, előbb megbeszélte Tamással és Jávoryval, hogy hová irányítsa munkásságának eddigi termését. Azok makacsul ragaszkodtak ahhoz, hogy egyenesen Budapestre, valamelyik alkalmas tárlatra. Géza bár nem szivesen, végre mégis ráállt a tervre. Váltig hajtogatta, hogy befejezetlen dolgaival, amikkel még önmaga sincs megelégedve s jóformán csak tanulmányjellegük van, nem akar a világ elé állni.

— Jó — mondották neki barátai — legyen úgy mint mondod: tanulmányok, de mint ilyenek szinte tökéletesek. Elvégre, ha úgy vesszük, minden szobor, még a legjobb is csak tanulmány.

Ez az érvük hatott. Ez ellen nem lehetett semmiféle ellenvetést

tenni. És úgy lett, hogy három teherkocsi kivitte a súlyos márványokat a teherpályaudvarra. A berakásnál Tamás felügyelt, hogy ezalatt Géza egyéb dolgait is rendbehozhassa.

Ami azután következett, az már gyorsan ment: kölcsönös telefonálás, búcsúzkodás a derék háziasszonytól, aki majd alig tudta elhinni, hogy komoly a dolog. Sírdogált is eleget, még azután is, hogy eltűnt Géza, messze utána néző tekintete elől.

*

A kis társaság utazása hazafelé nagyon kedélyes volt. Haj, de más hangulatban volt most Géza, mint mikor ugyanezen az úton gondterhes fejjel a nagyvilágba ment s jóformán azt sem tudta: hová, meddig. Tamásnak és Jávorynak társaságában mintha másnak érezte volna magát; mintha kicserélték volna. Szinte minden kilométerrel a rég nem látott hazához közelebb a jókedve is szemlátomást növekedett. Egyik öröme az volt: hogy' fog majd Etus nővére örülni, ha váratlanul betoppan hozzája. Bécstől a Lajtáig csak őróla beszélt. Vagy inkább kérdezősködött felőle Tamástól. Most sajnálta, hogy oly' sok kedves, becéző levelét válaszra sem méltatta.

— Ugy-e Tamás eljösz velem *haza*, ha Pesten már elrendeztük a dolgaimat; és segítesz majd mentegetőzni. Végy részt örömünkben, mert érzem, hogy egyedül nem birom el. Tudd meg, Tamás, akarom, nemcsak óhajtom, hogy ott légy, mikor találkozunk. Akarom, hogy legalább egypár napig velünk légy.

Tamás oly szivesen adta beleegyezését! Neki is jól esik egy-két napi pihenő. Meg aztán maga is szerette volna, ha teljessé lenne élménye, amelyet barátjának gyors megváltozása keltett benne. Végig akarta élvezni. Teljesen biztos akart benne lenni. Ha nem kérte volna Géza, talán akkor is vele tartott volna. Hiszen ő meg édesanyját láthatja viszont. Boldog volt boldogtalanságában is. Egyelőre elég volt neki, hogy barátját karon foghatta s legalább nyomasztó környezetéből kiemelhette. A többi már — gondolta — magától fog jönni.

Mikor megérkeztek Pestre, megkönnyebbülten mondották egymásnak: itthon vagyunk. Csak félannyi utánjárásukba került s sikerült Géza szobrait nagyon is alkalmas helyen elhelyezni. Két nap mulva a magyar lapok már sorba számoltak be Talló Géza művészetéről. A fürge riporterek, a kandi kritikusok már vasárnap, a tárlat rendezésekor megostromolták Gézát s össze-vissza nézegették szobrait. Valamennyien elismeréssel, sőt néhányan áradozó dicsérettel halmozták el a fiatal művészt s egyhangúlag szép jövőt jósoltak neki. Mindez rendkívüli jóhatással volt Géza kedélyére.

Miután Pesten rendbehoztak mindent s gondos kezekre bízták a

féltékeny gonddal kezelt szobrokat, lélekben fölfrissülve, vidám hangulatban utaztak haza övéikhez. Megint úgy érezték, hogy vakációra mennek, akárcsak évekkel ezelőtt boldog diákkorukban.

Otthon nem is sejtett fogadtatásban volt részük. Ki tudná megmondani: melyik volt boldogabb: Gondiné-e vagy Etus? Ki tudná eléggé megérteni: melyik érezte mélyebben a viszontlátás örömét: Tamás-e vagy Géza?

Oly leírhatatlan percei szeretteink viszontlátásának!

Gézának megadta a sors, amit egy művésznek megadhat: a legteljesebb elismerést. Egymásután keresték fel személyesen is, levélben is nagyurak, intézmények, társaságok a legkülönfélébb irányú megrendelésekkel, de egyelőre valamennyit elhárította magától. Pihenni akart. Érezte, hogy nagy szüksége van pár heti nyugalomra, ha többre nem.

Mikor elvégezte legsürgősebb teendőit, sietett, menekült Pestről. Elég volt neki a nagyvárosok nyüzsgő lármájából, ideges feszültségéből. Hazament Etus nővéréhez. Ez nem is várta őt pontosan abban az órában, amikor megérkezett, hiszen nagy elfoglaltsága miatt nem is tudta őt erről értesíteni. De várta, várta mindig hűtlen vándorát, mint ahogyon leveleiben sokszor nevezte bátyját. Mikor a kapualjban Géza a a nevét kiáltotta, rögtön megismerte a hangját, éles sikoltással rohant ki eléje s boldogan fonta nyakába karjait. Alig birtak örömükkel. A leglehetetlenebb, a leglényegtelenebb kérdésekkel ostromolták, halmozták el egymást. A fontosakhoz nem volt erejük; lelküket lefoglalta teljesen a viszontlátás öröme. Etus semmit sem tudott beváltani fenyegetéseiből, amiket leveleiben beigért Gézának, hogy így meg úgy fog tőle kikapni, csak egyszer találkozzanak! A pálcából ölelések, a pofonokból cirógatás, a pörölésből édes gerlebúgás lett végül is. A hajkitépés elméletét pedig úgy valósította meg Etus, hogy ujjaival mélyen beleszántott a tékozló fiú dús hajzatába, két tenyerében tartotta a drága főt s csókjaival halmozta el arcát meg homlokát, amelyet már a dicsőség sugára övezett s amely mögött már annyi vihar tombolt. Géza most úgy érezte valahogy, hogy többet ér a melegség mint az eddig kapott minden dicsőség. Boldogságában ő sem tudott nővérének mesélni azokról a nagy és szép dolgokról, amikről részletes beszámolót helyezett neki kilátásba. Igaz, hogy Etus sem volt egyelőre ezekre kíváncsi. Minden gondja az volt, hogy bátyja jól érezze magát, sőt boldog legyen.

Az otthon légköre csak az első pillanatokban volt Gézára nézve idegenszerű. Félóra mulva már úgy érezte magát, mintha sohasem lett volna távol egyetlen napra sem. Aznap ünnepe volt mindkettőjüknek. Másnap azonban fölkeresték az ismerősöket. A programm szerint Tárnokék maradtak utoljára. Duzzogott is emiatt Mariska, de csak úgy, a látszat

kedvéért; nagyon jól tudta, hogy azért történt ez így, mert náluk legjobban érzik magukat, tehát nyugodtan akarnak ott tovább időzni, mint máshol, akár éjfélig is. Vacsorára már ott volt Terus is. Mariska titokban érte küldött s ottmarasztották.

Géza szívesen tűrte a leányok ezernyi keresztkérdésének zuhatagát; szellemes válaszaival csak még jobban fölcsigázta kiváncsiságukat. De azért adósuk nem maradt.

Ezek a délutánok meg esték aztán többször megismétlődtek, úgyszólván mindennaposak lettek. Gézának hamarosan visszatért az életkedve. Ő, aki nap-nap után faragta acélvésőjével a szikrázó márványt, kemény ércből formálta szobrait, ő maga most mint a lágy viasz formálódott más emberré. Tamás meg a jó bajor háziasszonya, biz' Isten, hirtelen rá sem ismernének. Kedves környezete pár hét mulva a nősülés gondolatára adott neki alkalmat. Azonban mintha maga is megijedt volna e gondolatától: melyik legyen az, Terus vagy Mariska? Egyformán kedvesek, egyforma a lelkiviláguk. Melyiknek a szíve hajlik jobban feléje? Nem birta a különbséget megtalálni. Melyiket sértse meg talán halálosan? Nem volna hozzá lelke. Andalító töprengései közben furcsa, de talán célravezető, praktikus ötlete támadt. Mikor hazaérkezett s a vasútról gyalog ment otthonuk felé, valami nagyon megragadta a figyelmét. Az útmenti kis parkban a padon ült egy középkorú férfi és nő, nyilvánvalóan férj és feleség; előttük a földön szőkefürtű fiúcska játszott a kavicsos homokban. A szülők közel egymáshoz, majdnem egymás vállára hajolva valami leírhatatlan mosollyal, gyönyörűséggel szemlélik fiúcskájukat. Ezt a jelenetet fogja márványba faragni. Amelyik leánynak jobban tetszik majd alkotása s jobban megérti gondolatát, az lesz az asszonya, az kapja meg a szobrot jegyesi ajándékul. És ha még így sem tud dűlőre jutni? Akkor inkább nem nősül meg soha!

Nekilát a munkának. Lázasan dolgozik, olyan lelkülettel, hogy ez legyen életének legszebb alkotása!

A szobor faragása közben mindjobban megtalálja az embert s önmagát is. Vésője mintha varázskulccsá lett volna kezében a nagy titok termébe, amelynek kapuját eddig hiába döngette öklével meg koponyájával. Az embert így, az embert úgy kell ábrázolni, ahogyan épen van; nem az elvont fogalmak hideg világában, hanem a valóságban kell keresni.

Megfeszítetl munka után a családnak valóságos apoteozisa került ki kezei közül. Boldogan ébredt a tudatára annak, hogy nemcsak jó nyomokon, de már a jó uton van.

Terusnak mintha jobban a lelkébe hatott volna a mű. Hosszasabban és szótlanabbul nézegette, mint Mariska. Alighanem az övé lesz. Meg aztán hátha Tamás is meggondolja magát. Majd fog neki szólni okvetlenül. De szép lenne így! Még a legkisebb nehézségek is megoldódnának.

Gézának már fölkelt a nap, ha nem is ragyogott még a zeniten...

XVII.

Ezalatt Tamás, aki bátor, határozott, derült lelkivilágot sejtető közbelépésével mondhatni a holtponton segítette át barátját, még mindig szenvedett kétségei közepette. Vége-hossza nem volt azoknak a vitatkozásoknak, amiket Jávoryval folytatott vallási, vallástörténelmi, bölcseleti és lelki kérdésekről. Kínos aprólékossággal, már-már szőrszálhasogatással tudta részletezni kételyeit és nehézségeit. Jávory egynéhányszor keményen a szemére is vetette kicsinyeskedését, amiről azt szokták mondani, hogy a fától nem látja az erdőt. De nem sokat használt az erélyesebb figyelmeztetés sem. Íróasztala mellett vagy álmatlan éjszakákon, szobájának csöndjében félelmetes csatákat vívott önmagával. Valósággal viaskodott a lelkéhez legközelebb álló problémával: az Oltáriszentségről szerezhető emberi tudás lehetőségével, e lehetőség mértékével; s e harcnak, e viaskodásnak majd alig bírt a végére jutni, mint a lázasan álmodó álmának. Minden megtett lépés egyszersmind lendület volt a következőre, minden lezárt gondolatba újabb kérdés kapcsolódott, minden ötletpalántából mellékhajtás sarjadott. Jávory megtehette volna, hogy valami radikális úton-módon véget vet barátja gyötrődéseinek, de egy kicsit tartott ettől. Félt, hogyha ezt megtenné, nemcsak gyötrődéseinek vetne véget, hanem munkásságának is és elriasztaná őt a további kutatásoktól. Ezért pedig nem merte volna a felelősséget vállalni. Mert Tamás hihetetlen szorgalommal bámulatos munkát végzett, amit egy férfiagy csak elbír. Rohamosan szaporodott kéziratának halmaza újabb és újabb ivekkel s ezek mint valami kisértő szellemek susogták neki, mikor forgatta őket: talán mégis be tudod fejezni... csak tovább... mutasd meg a világnak, mire képes Gondi Tamás... És engedett a munka kisértésének, az ívek suhogásának és tovább dolgozott lázas türelmetlenséggel, feszült idegeinek pattanásáig. Alig maradt annyi ideje, hogy Jávory komoly tanácsára rendszeresen s figyelmesen olvasgassa Krisztus követésének könyvét, de az oltár vagy a feszület előtt, ahol nagy dolgok lesznek kicsinyekké és kicsinyek nagyokká. De megfogadta a jótanácsot és nem bánta meg, hogy megfogadta. Ezen örökké áldott könyvnek lágyan, de erővel hömbölygő szavai egyszerű, de mégis új, réges-régi, de mégis feltűnő igazságai vitték be lelkébe a első fénysugárt, mint apró, alázatos katonái és szolgái az isteni kegyelemnek. A könyv nyomán Tamás boldogan állapította meg, amit már ezerszer megállapítottak, hogy a legmélyebb bölcseség az: tudni azt, hogy mily sekély az emberi bölcseség. Mint valami

új fölfedezésnek újjongott. Érezte, hogy valami szilárd partra jutott, amelyen bármikor megnyugodhat, ahová bármikor visszatérhet. S e gondolat oly biztossággal kristályosodott folyton a lelkében, hogy azt többé föloldani nem volt képes semmi; e sugár úgy járta át, hogy útját állni nem birta többé semmiféle homály vagy sötétség.

Egy napon betoppan hozzá Géza, de egészen más kedélyállapotban, mint mikor utoljára voltak együtt a multkor. Géza előtt nem volt titok barátjának küzködései, hiszen eleget beszéltek ezekről egymásnak kölcsönösen. Ép ezért mintegy kötelességének tartotta végigcsinálni Tamás szerepét, amikor ez sietett őneki szerető s okos szóval segítségére lenni. Örömmel ujságolta Tamásnak a nagy változást, amely végbement lelkében a legutóbbi időben. Szokatlan józansággal hangzott minden szava s minden szavát állandó mosoly kisérte.

— Nézd — mondotta Tamásnak — ha mindent összeszednél is azon a széles területen, amely az Oltáriszentségre vonatkozó emberi dokumentumokkal van telehintve, vagy hogy még jobb hasonlatot mondjak: Ha összehalásznál is minden gondolatot azon a roppant oceánon, ami épen felszinére jut, amit emberi ész épen meglátott, hol van még a mélység, amely szintén tele van élettel, sőt teljesebb vele, mint ama legfelsőbb réteg, melynek világa csak pár centiméternyire szembeötlő. Vagy ha úgy akarod, hol vannak az érzelmek, amelyekkel már mindenkinek sajátmagának kell viszonoznia e mélység vonzását. Nem gondolod, Tamás, hogy a buvár mélybeszállása van olyan bravur, mint a hullámok fölött végigvitorlázni? Nemrégen még — úgy tudom — jobban szeretted a mélységeket, mint a távolságokat. S tudom azt is, hogy akkor több volt az örömed, a nyugalmad, mint most. Őszintén ajánlom, tégy most is úgy. Nem mondok újat; magad tapasztaltad. Talán nincs igazam?

— De mennyire igazad van. Géza azonban mondd el, mit tegyek a már megkezdett munkámmal? Abbahagyjam?

— Hova gondolsz! Nem arról van itt szó. Annyi az egész, hogy le kell tennünk rögeszméinkről s ne higyjük, hogy megvalósíthatjuk azt, ami lehetetlenség, mert erőinket messze fölülmulja. Azt hiszem, elég világos, amit mondok; kifogásod nem lehet ellene. Én már, hála Istennek, átestem az ilyenféle betegségen. A te bajod hasonlít az enyémhez azzal a különbséggel, hogy én az embert, te meg ezt a nagy isteni titkot akarod megismerni. Átkutathatatlan titokzatosság mindakettő. Ami engem illet, én rájöttem erre, meg is vallom s aszerint cselekszem is. Bizonyára te is rájöttél már, csak titkolod meggyőződésedet még önmagad előtt is és erőlteted a látszatot. Megkezdett munkádat folytasd csak tovább szépen, azaz magyarán mondva: nyugodtan, nem oly mohósággal, mint eddig, veszélyeztetve egészségedet, lelked egyensúlyát. Fordíts művedre mindennap egy bizonyos normális időt s a határt át ne lépd egy perccel se. Legfőképen pedig sohse gondold azt, hogy feladatodat tökéletesen megoldhatod. Olyan ember még nem született. Kereken kimondom: művedet be nem fejezed, ha ezer évig élsz is, ha a csillagok magasságáig jutsz is. Elvégzel belőle annyit, amennyit, a többit majd folytatják mások.

Tamás arcán a meggyőzetés csukló mosolygása játszott. — Értelek, Géza — mondotta. — Tovább már fölösleges is erről beszélned. Most jut csak eszembe, mit mondottam én magam ugyanerről a témáról annakidején azon az ünnepélyen. Igaz, hogy kissé más beállításban, de lényegében ugyanazt, amit most te mondasz.

— Természetes — válaszolta Géza. — Kár, hogy előbb nem jutott az emlékezetünkbe. De így is rendben lesz minden. Akarom, nem nyugszom addig, míg oly nyugodt és boldog nem lész, mint én vagyok pár nap óta.

— Köszönöm, Géza, a szeretetedet. A mai napért hálás leszek mindenkor. De mondd csak, mi újság odahaza?

— Sok, nem is merem megmondani. De elhallgatni sem tudom. Mit szólnál hozzá, ha eljegyzésemre ezennel meghívnálak? Előre tudtam, hogy elképpedsz, ha ezt megmondom. Pedig így van! Találd ki; kivel?

— Nem szólhatok semmit. Sejtelmem sincs róla. Nos?

— Ha komolyabb dolog közbe nem jön, hát a Terussal.

— Gratulálok; nagyszerű!

— És te, Tamás, még nem gondoltál ilyesmire? Nem volna jobb, ha életünk ebben a tekintetben is, azután is párhuzamosan haladna egymás mellett?

— Bocsáss meg, Géza. Most még nem mondhatok sem igent, sem nemet. Talán később. Előbb rendbe akarok jönni teljesen önmagammal.

Géza nem tartotta időszerűnek ezt a diszkrét ügyet tovább feszegetni, azért sietve terelte át másra a szót. Minden igyekezetét latba vetette, hogy rábirja Tamást arra, hogy a nyarat otthon töltsék. Könyveitől és írásaitól akarta huzamosabb időre elszakítani; tudta, hogy ez jótékony hatással lesz lelkére.

Tamás nem sokat beszéltetett magának. Húzta őt is haza az édesanyjára való gondolás meg a diákévek boldog vakációinak emléke. Együtt mentek haza. Jávory csak egy-két napra igérte, hogy fölkeresi őket otthonukban. Valami jelentéktelen elfoglaltsága volt, ami mégis lekötötte.

Otthon aztán megismétlődtek a régi kedves napok. Örömtől és kacagástól volt hangos Gondiék, Tárnokék, Tallóék és Terusék háza. Tamás most is szorgalmasan eljárt szentmisére, naponkint áldozott, ebéd után minden nap egy órát időzött az Oltáriszentség előtt. Bámulta mindenki a férfinak, a civilembernek vallásosságát. Nem hiszem, hogy

úriembernek valaha is annyiszor kalapot emeltek és köszöntek, mint Tamásnak az őszinte nagyrabecsülés stilusában. Lelkének nyugalma és egyensúlya teljesen helyreállt; vallási gyakorlataiban boldogságát, örömét lelte; az Oltáriszentségben mélységes érzelmekkel imádta azt, amit magas gondolataival megérteni nem tudott.

A nyár végén Géza megtartotta eljegyzését, farsangkor pedig esküvőjét. Jávory áldotta meg őket a püspökvár kápolnájában. Tavasszal pedig a három jóbarát hozzáfogott hatalmas tervük kiviteléhez, életük közös céljának megvalósításához. Az eszme Tamás agyából pattant ki, lázba hozta vele barátait is, sőt lelkes támogatónak nyerte meg a püspököt is. Természetszerűleg vetődött föl a gondolat a történtek és a tapasztalatok után, ha egyenkint, saját erejükre hagyatkozva oly nehezen tudnak valami nagyot alkotni, közös erővel, egy szívvel-lélekkel, egymás buzdításával és támogatásával bizonyára sikerülni fog valami monumentálisat létesíteni: részben hálából is az isteni gondviselés iránt azért, hogy kegyelmével súlyos, végzetessé válható lelkiválságon segítette át őket s tiszta, derűs és harmonikus jövő fátyolát lebbentette föl előttük s azért, hogy sokan mások is, lehetőleg minél többen élvezhessék az Oltáriszentségben közöttünk lakó Istennek jóságát: hatalmas szentélyt építenek a püspökvár nagy és még jobban kibővített kertjének alkalmas helyén a nagy Szentség tiszteletére. Olyan lesz ez a szentély, amilyent eddig még nem építettek, amilyenről legfeljebb csak viziós lelkek álmadoztak; olyan szent tüzek fognak benne lobogni, hogy fényük millióknak fog utat mutatni s melegét egy egész ország fogja érezni. Félesztendeig tartott a tervek kidolgozása. Az ország legnagyobb építőművészének zsenije megértette, hogy mi van itt készülőben: a gondolathoz tökéletesen méltó remeket alkotott. Az állványokat még el nem távolították, a leghiresebb angol kertész már az útvonalakat, a fasorokat jelölgette. Géza vésője pedig szünet nélkül faragta a fehérmárványt. Az összes szobrokat ő készítette. Tamás pedig egy apostol buzgóságával agitált írásban, élőszóval az egyeseknél is, tömegnél is, hogy az anyagiakat biztosítsa.

Ötévi megfizetett munka nyomán teljesen elkészült a művészettörténelemnek legújabb csodája. A körülötte levő park természetesen csak évek multán népesedhetett be Géza szobraival. A fölavatás napján Tamás magánkívül volt örömében. A templom első lelkésze Jávory lett. Fölséges volt látni, amint a három jóbarát az oltár előtt térdelve adott hálát a Mindenhatónak azért, hogy fölkelt a Nap számukra s a nemzetnek is, mert alkotásuk egyik legnagyobb centrumává lett az ország hitbuzgalmi életének. (Vége.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.

XXV. ÉVF. 1925. SZEPT.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* «Jöjjetek Hozzám...» — *Eőri János:* Az Isten fiának zászlóbontása (Vexilla Regis.) — *Benz-Csáky Ilona:* Vendéglátás. — *Központi:* Minden Oltáregyesület elnöknőjéhez. — *Eőri János:* Világok Istene. — *Dr. Neszmélyi Gyula:* Magyar zászlót Lisieuxbe! — *Adors Ignác:* Az átváltoztatás. — *Oltáregyleti élet.*

Mindenkinek!! Nagy örömmel tudatjuk, hogy az Eucharisztikus Gyermekszövetség vezérkönyve megjelent 18×10 cm alakban, 62 lap terjedelemben. Címlapján régi klasszikus rajzolónk, Páyer Alice rajztanárnő gyönyörű rajzával, igen kedves formában. Minden szövetség igazgatójának megküldöttük tiszteletpéldányként. Ezután is szívesen küldjük ingyen bármelyik Főtisztelendő Úrnak, vagy hitoktatónőnek, tanító, vagy tanítónőnek, aki az eucharisztikus szövetséget tanítványai között megalakítani szeretné. Levelezőlapon a kiadóhivataltól (Bpest, IX. ker., Üllői-út 77.) kell csak kérni. Kérés nélkül megküldjük az összes Oltáregyesületeknek is, mert őket is a legközelebbről érdekli az Eucharisztikus Gyermekszövetség.

A vezérkönyv címlapja.

E kis könyvben röviden megvan minden, amit a szövetségről tudhatunk. Az Eucharisztikus Gyermekszövetség mibenléte, története, célja, szervezete, megalakításának módja, élete, újsága, eucharisztikus példaképek s végül az indulónkról van szó a vezérkönyvben.

„Jöjjetek Hozzám..."

Krisztus urunk örökidőknek szóló szavai ezek. Aki mindeneket magához akart vonzani az evangéliumba is beleiratta a Szentlélek által ihletett írókkal ezt az Őt annyira jellemző meghívást: «*Jöjjetek Hozzám...*» Krisztus közel engedi magához az embereket, belenéz a lelkükbe s tekintete világosságot visz beléjük: az Ő szeme tükrében öntudatra eszmél a lélek és a Mester erényeiért, az Ő életéért, az Ő követéseért lelkesedik.

Többféle módja van a Krisztussal való találkozásnak. A legszebb: a leginkább az Ő Szíve szerinti a szentáldozás. Erre is szokták leginkább citálni a fönti igéket. Mi azonban most arra akarunk rámutatni, hogy a Krisztushoz közeledés mennyire nem egy óra műve, mennyivel bővebb programmot ad ennél a krisztusi meghívás. A Feléje közeledésnek általánosnak kell lennie, egész életünkre ki kell terjeszkednie. Lelkületünknek az Ő lelkületéhez kell hasonlítania. Szemünknek az Ő szemével kell néznie. Szívünknek az Ő Szívével kell éreznie. Ajkunkon az Ő beszédmodora legyen az Ő szelidségének és résztvevő érzelmeinek méltó követésével a krisztusi jel.

Azért kell megszentelnünk a lelkünket állandó *Krisztusra-figyelés-sel.* Nemcsak akkor, ha Hozzá egész közel vagyunk, vele fizikailag szemtől-szembe állunk a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, hanem lelki életünk minden megnyilvánulásában. Különösen szeretnők kiemelni a lelkiismeretvizsgálatot. Nem hiába írta elő Szent Ignác az ő fiainak a gyakori (sőt napjában is többszöri) lelkiismeretvizsgálatot; ennek óriási fontossága van. Azért legalább este mérjük magunkat egészen pontosan Krisztushoz. Függesszük reá tekintetünket és az Ő tökéletességeiben nézzük meg gyarlóságainkat. Ez az összehasonlítás sohasem lesz lesujtó hatású, mert Krisztus tökéletességei kimondhatlan vonzóerővel bírnak. Bennük óriási eredményeket igérő energiák kínálkoznak fölhasználásra. Isteni voltuk s iránt unk való abszolut jóakaratuk ellenállhatlanul indít a belekapcsolódásra, az ő természetüknek megfelelő cselekvésre. Életünk

annál közelebb jut az Úr Jézusához, mennél többször függesztettük reá tekintetünket és mennél jobban engedtük magunkra hatni a Belőle kiáradó kegyelmeket. Napsugaras lelkiélet az, amelynek egén Krisztus példája ragyog.

A *Krisztushoz közeledés cselekvő módja az Ő példájának követése.* A világ nagy emberek után megy. Eldicsekszik vele, hogy ő ennek vagy annak a követője. Életét az ő eszméi és példája szerint iparkodik berendezni. S enélkül nem is merné magát az illető nagy ember hívének vallani. Krisztusinak, kereszténynek, katholikusnak pedig mily sok ember vallja magát, aki nem követi a legnagyobb ember, az Istenember példáját. Krisztus is példájának állandó követését várja. «Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát s kövessen **Engem.**» Az Ő példájának követése: életelveinek és erényeinek magunkévátétele és életünkben nekik irányító szerep juttatása. Mily boldogság a Krisztus példáját megközelítő emberekkel találkoznunk! Mennyivel nagyobb boldogság lehet az ő számukra az, amit magukban hordanak, aminek külső megnyilvánulása bennünket tesz boldoggá. Mikor érzik, hogy napról-napra jobban megértik Krisztust. Lelkük az Ő kegyelmei számára napról-napra alkalmasabb talaj s azért Krisztus bennük napról-napra újabb és újabb magvait veti el az erénynek, amely bennük igazi krisztusi pompában virágzik ki.

A Krisztushoz menetelnek vannak közönséges napjai és vannak kiváló ünnepnapjai. Ilyen ünnepnapok lesznek a katholikus nagygyűlés napjai, különösen pedig a mi eucharisztikus napunk, október 12-én. Ezen a napon szeretnénk együtt látni az Örökimádás-templomban ennek a csonka hazának minden részéből a katholikus magyarságnak legalább a képviselőit, hogy ihletett szónokok ajka a mélyrelátó Krisztusra-figyelés és lélekkel megismert krisztusi példa nyomán először ők maguk, majd az ő példájuk nyomán otthoni katholikus testvéreik is jól meg tudjanak felelni a Mester kegyesen hívó, de egyúttal életiránytszabó igéinek: **Jöjjetek Hozzám...**

Dr. Mátrai Gyula.

A Műemlékek Országos Bizottsága, hogy a hazai műemlékek iránti érdeklődést fölkeltse és általánossá tegye, művészi kivitelű, háromszínnyomású levelezőlapokat fog kiadni róluk. Eddig 12 lapból álló sorozat jelent meg Budapest régi templomairól. Különösen szép a Mátyás-templom külsejét és belsejét, az egyetemi templom belsejét és a belvárosi ferencrendi templom tornyát ábrázoló kép. A művészi levelezőlapok vételével nemcsak a MOB célját mozdítjuk elő, hanem a mostohasorsú művészetet is szerény pártfogásban részesítjük. Kapható a legtöbb könyvkereskedésben. Ára darabonkint 2500 korona.

Az Isten fiának zászlóbontása.

(Vexilla Regis prodeunt.)

Felfünt Királyunk zászlaja,
Ragyog a titkos szentkereszt:
Az Élet hal meg rajta majd
S halálával éltet szerez.

Kegyetlen dárdaél sebzé
S üté által szent oldalát;
S lemosni vétkeink szennyét,
Belőle vér s víz folydogál.

Beteljesült hiven, amit
Dávid a népeknek tanít;
«Fa lesz az Isten trónusa,
Azon hódít világokat».

Tündöklő szép, díszes e fa!
Királyunk vére-bíbora
Festi méltóra törzsökét,
Hogy tartsa szentséges testét.

Áldott fa! Karjain függött,
Világnak ki hozott üdvöt;
És mint testének mérlege
Pokolt ürít itélete.

Minden reményünk, ó Kereszt!
Annak, ki most téged keres,
Ha jó: növeld kegyelmeit;
Ha vétkes: vedd el bűneit.

Ford.: *Eöri János.*

Vendéglátás

Napsugaras gyermekkorom kimagasló emlékei közé tartozik, mikor ősi fészkünkbe egyszer vendégül vártuk a királyi család néhány tagját. Hetekig tartó, nagy készülődés előzte meg a nagy eseményt. Édesatyám kifesttette, újból beeresztette a vendégszobákat. Jó anyám rendbe hozatta tágas, öreg kertünk minden legelrejtettebb zugát. Mi gyermekek szép, új ruhákat kaptunk; és nekem — a legkisebbnek — külön ez alkalomra szerzett, hosszú üdvözlő költeményt kellett betanulnom. A nevezetes nap hajnalán pedig megindult a fehérre meszelt ósdi konyha széles boltívei alatt a titokzatos parádés ételek, sütemények készítése.

Felszalagozott, hímzett, fehér díszemben, dobogó szívvel álltam aztán szüleim és testvéreim között, az ódon mészkőfeljáró, legalsó lépcsőfokán; kis kezemben remegett a hatalmas rózsacsokor s e pillanatban öröm helyett bizony csak nagy félelemtől szorongott lelkem. És megérkeztek végre a várvavárt magas vendégek; felharsant ajkunkról a csengő éljenkiáltás; hiba nélkül elmondtam a hosszú verset; gyönyörűen, szabályos pukerlival átadtam csokromat, mit a fenséges asszony barátságos cirógatással hálált meg — és elküldtek a gyermekszobába, játékaimat folytatni. Mikor odaértem, parádéba bujtatott babáim között egy-

szerre fájó csalódás érzete fogott el: «*Ez volt az egész?*» és keserves sírásra fakadtam...

— Mikor hosszú évek multán először vártam én vendégül egy nagyon nagy urat, hasonló nagy készülődéssel néztem a nevezetes esemény elé. Szorgos helyszini szemle után, alapos tisztogatás, kikészítés, díszítés folyt a neki szánt lakásban. Felvettem legszebb ruhámat, csokorba kötöttem kertem legillatosabb virágait és szívemet a szeretettől hevített vágy mellett bizony szorongó félelem is dobogtatta hangosan, midőn elérkezett a várvavárt pillanat, hogy őt magamnál üdvözölhessem.

... És eljött. De jötte nem okozott csalódást. Reám nézett és leolvadt szívemről a félelem jege — keze érintésétől lángra gyúlt lelkem — és mikor jóságosan hozzám hajolva, kegyes szívéhez ölelt, soha nem érzett boldogság bíborfényű forrósága öntötte el egész lényemet...

Mikor aztán magamra maradtam, patakokban folytak lelkemnek édes hálakönnyei...

— Azóta sokszor, számtalanszor boldogított kegyes látogatásával. A készülődés részemről mindig rövidebb, a félelem mindig kisebb, szeretetem és vágyam mindig nagyobb lett. De mindig egyforma jósággal, kegyességgel hajolt le *Ő* hozzám és mindig bővebben árasztott el áldott szívének drága ajándékaival...

— És most úgy érzem: *állandó* vendégem lettél, én drága, jó Uram! El sem távozol már szívem szerény, de csak Neked berendezett hajlékából... Nem félek többé Tőled — hiszen jóságod nagyobb minden gyarlóságomnál és szereteted megóv mindentől, ami Téged bánthatna. Örömömben Hozzád fordul hálám; bánatom Nálad lel vigaszt; kétségem Tőled nyer tanácsot. Ó *mivé* lennék, ha megúnnád e szerény kis lakot? ha elhagynál és ismét csak a nagyritkán látogatóba jövő Nagyúrrá lennél?...

Ó, mondd: *mit* tegyek, hogy Te is igazán jól érezzed magad nálam? és soha, soha többé el ne hagyj?...

„... Gyermekem, szeress!...“

Benz-Csáky Ilona.

Minden Oltáregyesület Elnöknőjéhez!

Üdvözlünk Benneteket az új munkaév kezdetén és szeretettel és mélységes vággyal Veletek mondjuk a *Veni Sancte*-t, kérvén a Szentlélek Úr Istent, hogy adja áldását minden munkátokra, de különösen arra, amelyet az Oltáregyesület keretében, a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézusért végeztek.

Ezután pedig kérdést intézünk Hozzátok. Kérdést, melyet engedjetek lehatolni a szívetek legmélyére s amelyre a választ (körültekintő gondolkodás után) adjátok meg Magatoknak és — mások tanulságára — lapunk számára is.

Kérdésünk ez:

Mit kell tennem ebben az évben, hogy községünkben virágzó és életerős legyen az Oltáregyesület?

Mert azzal, ugy-e tisztában vagytok, testvérek, hogy az életben megállás nincsen, csak haladás vagy elmaradás. És ha községtekben tavaly oly élénk volt az oltáregyesületi élet, hogy mintaszerűnek mondhattuk: ezidén nem nyugodhattok meg ebben, mert különben lanyhulás áll be. (És ki az közülünk, aki azt mondhatja, hogy ő eleget tett?)

Kérünk benneteket, hogy szeptember havában találjatok egy félórát arra, hogy az Oltáriszentség előtt megkérdezzétek magatoktól:

Hogyan áll nálunk tulajdonképen az Oltáregyesület? Mennyi a tagok száma? Hogyan viszonylik ez a szám községünk összes katholikusainak számához? Miért vagyunk ilyen kevesen az Oltáregyesületben? Ó, ne elégedjetek meg azzal, hogy «az emberek közönyösek», hiszen a ti feladatok épen az volna, hogy felrázzátok őket közönyükből! Gondolkozzatok azon, hogy

mit tettem én (mint az Oltáregyesület elnöknője), hogy legyőzzem az emberek közönyét? És mit akarok tenni ez évben?

Hány terjesztőnője van a mi Oltáregyesületünknek? Hogyan teljesítik ezek kötelességüket? Mit tehetnék én, hogy jobban teljesítsék?

Hogyan áll egyesületünk anyagilag? Mit tehetnék, hogy jobban álljunk?

Milyen a mi Oltáregyesületünk külső tekintélye? Látom-e közöttük községünk életerős, intelligens, tevékeny tagjait, vagy mindössze egy pár jámbor öreg nénikét? Miért van ez így? Mit tehetnék, hogy ne így legyen?

Milyen a mi Oltáregyesületünk belső élete? Él-e a tagjaink lelkében az áldozatos szeretet? Ha megkérdezné az Úr Jézus az egyes tagokat: «Szeretsz-e engem *jobban*, mint mások?», mit válaszolnának? Testvérek-e Oltáregyesületünk tagjai? Miért nem? Mit kell tennem?

***

Csendben leborulva az Oltáriszentség elé, végezd el, kedves Elnöknő — kérdésről kérdésre — ezt az elmélkedést.

A Szentlélek Isten, az Igazság Lelke nyissa meg szemeidet. Szeretettel köszönt

«Központi.»

VILÁGOK ISTENE.

(Caeli Deus)

Ó, ég szentséges Istene,
Minden világtájak felé
Te írsz tüzekkel fényeket
S ezernyi szép csillagjelet.

Az izzó napkorong kigyúl
Negyednap egy szavadra fenn;
S körölte körbe futtatod
A holdat s bolygó csillagot.

A nappal és az éjszaka
Ezáltal elválasztva van
S jelezni hónapkezdetet,
Megadtad a hires jelet.

Szüntesd szivünknek éjjelit,
Töröld le lelkünk szennyeit,
Oldd meg bűnünk bilincseit,
Vedd el vétkünknek terheit.

Ford.: *Eőri János.*

Magyar zászlót Lisieuxbe...

Már két esztendővel ezelőtt fölvetette az eszmét dr. Mészáros János prelátus úr az oltáregyletek országos főigazgatója. A «Kis Teréz»-t akkor iktatták a «Boldogok» sorába s kezébe került az az album, amely a világ minden részéből Lisieuxbe küldött zászlók művészi fotografiáját tartalmazza. Az Egyesült-Államok, Japán, Kina, sőt afrikai missiók is szerepelnek az európai államok mellett. Hogy maradhatnánk el akkor mi, a «Regnum Marianum» katholikus népe. Hiszen Szent Terézia nekünk is kedves «Kis Terézünk» immár. Ismeri Őt úgyszólván az egész ország. S ahol még nem ismernék, ezen mozgalom is előmozditaná az ő szellemének terjesztését. Leányifjúságunk elé az ő személyében az Isten akarata szerinti élet megélésének könnyű és elragadóan vonzó példáját nyujtjuk. Ismerünk szerzetesnőket, akik a hivatást a kis Teréz példája nyomán kapták. Ismerünk lelkeket, akik a «szent gyermekdedség» útján szedik a lelkiörömök édes illatú virágait. A csonka hazának van még sok csonkalelkű gyermeke, akiket szárnyra kelthetne a Kis Teréz szellemáramlata. Igen, a zászlókészítés mozgalma nemcsak fitogtatás, holmi divatos vallásos megnyilvánulás, hanem a Kis Teréz szellemének zászlóbontása lehetne.

Leányifjúságunkkal a zárdákban, kongregációkban és egyéb vallásos egyesületekben «Kis Teréz»-ünnepségeket rendezhetnénk; a szent életének ismertetésével, felolvasás, élőképek, verseinek ügyes előadásával nemcsak élvezetet, hanem nagy lelkihasznot is érhetnénk el. Az ünnepélyek jövedelmét megküldenők a Központi Oltáregylet Irodájának (Budapest, IX., Üllői-út 77.), amely azután gondoskodnék arról, hogy nemzeti mivoltunk, történelmünk, lelkületünk s a kedves Szent iránti érzelmeink hű kifejezője legyen az a zászló, amelyet Lisieuxbe viszünk.

Készakarva mondjuk, hogy viszünk, mert az a tervünk, hogy szép nemzeti zarándoklással vinnők el a zászlót a kedves «kis virág» termőkertjébe, a lisieuxi Carmelbe.

Terézke kedves tisztelőit szeretettel kérjük, kezdjék meg az agitá-

ciót ezen eszme érdekében. Ismerőseik, helységeikben levő zárdák, intézetek vezetőivel lépjenek érintkezésbe és ez egyszer mutassák meg azt, amit lelkükben a Kis Teréz művelt. Ajánlják fel szolgálataikat és lelkesítsék a fiatalságot, barátaikat, ismerőseiket ezen eszme megvalósítására.

Olyan zászlót akarunk készíteni, amelyen meglátszik, hogy *magyarok és szeretettel adták.* Ehhez 25—30 millióra van szükségünk. Soknak

látszik, de mi ez annak a nagy szeretetnek, amelynek Kis Terézke nálunk örvend! Bízva hisszük, hogy nem fog beletelni két esztendő s a magyar zarándokok gyönyörű zászlóval fognak bevonulni a rózsaesős Szent otthonába, hogy örök emlékül hagyják ott mint szeretetük jelvényét és figyelmeztessék vele a kedves Kis Terézt, hogy rózsaesőjével azt a szomorú csonka országot is keresse fel, amelynek eddig inkább csak tövis jutott.

Dr. Neszmélyi.

Az átváltoztatás

A PAPSZENTELÉS megindító szertartásai között van egy kiemelkedő tényked és, amidőn a püspök átnyujtja a felszentelendőnek a kelyhet, a patenát és az ostyát és így szól: Accipe potestatem offerre sacrificium Deo, missasque celebrare tam pro vivis, quam pro defunctis: In nomine Domini. (Fogadd azt a hatalmat, amelynélfogva áldozatot mutatsz be az Istennek és a szent misét bemutatod az élőkért és a holtakért: az Úr nevében.)

Pappá lett a jelölt, semmi kétség tovább, a tanító egyház egy taggal gyarapodott. A püspökkel együtt mondja a szent misét, együtt ajánlja fel a kenyeret és a bort, együtt zengi vele az előéneket, majd együtt végzi vele a legszentebb tényked ést, a szent mise főrészét, az átváltozást. A pap Krisztus képviselője: az ő ajka által a Mester megszólal és általa folytatja működését az átlényegülés csodájában.

Az átlényegülés a szent mise legfőbb része; úgy körül van ágyazva e rövid ideig tartó szertartás a különböző imákkal, hogy az az elmélyedő gondolata: igazán féltve őrzi az Egyház. Meghajol a pap az oltárnál, elmondja Krisztus szavait a kenyér és bor felett, amelyre a Szentlélek segítségét hívta a Veni Sanctificator imával. Meghajtja magát bűnös volta tudatában, remegve mondja ki a szavakat, amelyekre az ég megnyílik s leszáll az Isten Fia. Először élő testét adja a pap kezébe, hogy ne csak Mária tudja imádni, hanem az az ember is, aki földi élete után 1900 év mulva él. Igazán pazarul osztja kincseit, mindenütt ugyanazt juttatja, mindenkor ugyanazt teszi, hogy az ember ne mondhassa: 2000 évvel előbb inkább szerette Isten a világot, mint most. Mindenkor ugyanaz akar lenni, szerető Atya, aki nem a fajnak vagy nemzetiségnek ad jogokat, hanem a lelkeknek juttat boldogságot. Tiszteletreméltó volt az ostya előbb is, mert Istennek felajánlotta a misező, de a «hoc est enim corpus meum»[1] szavak után, egy kijelentés után, amely csak öt rövid

[1] «Ez az én testem.»

szóból áll, már imádásra méltó. A piciny pap mondja ezt s az Isten Fia száll alá, hogy a mienk legyen. Remeg a hangja, amidőn ezt kimondja, tudja azt, hogy ez a hit csodája és igazán hosszú ideig időzne itt, ha Egyháza nem siettetné. Térdet hajt, lélekkel és érzéssel, mert itt nem keleti főúr előtt teszi tiszteletét, hanem a Magasságbeli előtt mutatja ki háláját, majd felemelkedve, önzetlenül felmutatja az Úr szent Testét magában rejtő fehér szent ostyát s ezzel célja, hogy mások is lássák a világ legnagyobb kincsét, mások is érezzék az Isten közelségét. Majd egy szót sem szólva, leteszi a nagy értéket az oltárra s az angyalokra bízza, hogy a jelenlevőket figyelmeztessék arra a kötelezettségre, amelynek értelmében itt hódolni kell és vele együtt térdet hajtani.

Jelen van az emberek megváltó Jézusa, az angyalok itt vannak, a Szűzanya, a szentek mind-mind az egyszerű oltárnál szolgálják Jézusukat. Itt van Krisztus, de ő vérét is ontotta a lelkekért, életét adja juhaiért, csak itt ne mutatná azt meg? Csak a Róma alapítása utáni 781-ik év március 18-ának[1] adta volna meg e kiváltságot. Igaz, hogy megváltotta e napon a világot, de nem gyüjtötték-e össze e kiontott vért az angyalok, hogy az embereké maradjon. Szövetséget is jött kötni Krisztus a földre s ennek nem a legszebb jele a szövetség kelyhe. Csak borszövetséget kössön az Isten Fia, amidőn még a pogányok is vérszövetséget kötnek. Neki is vérszerződés kellett, nem emlék, hanem az emlék tárgya is, ő egészen itt hagyta magát az embereknek, étele, itala akart lenni szeretteinek, hogy mindenét odaadja nekik és mindenük legyen mindig. Nem irigyelheti azon kor emberét a buzgó, aki Jézussal beszélt, csak hite legyen erős és a konszekrációban ne hétköznapit nézzen, hanem ünnepet.

X. Pius Szentatya ezzel a hittel volt eltelve, amidőn búcsút engedélyezett azoknak, akik Úrfelmutatáskor reátekintenek a felmutatott szent ostyára és kehelyre, ajkukkal hirdetve az «én Uram, én Istenem» jelenlétét. Erős a misézőben is ez érzelem, mert a Pater nostert mondva atyjának vallja a rejtőző istenséget.

A konszekráció a szent mise lényege. Vasárnapi misekötelezettségét csak az teljesíti, aki a szent mise kezdetétől annak végéig jelen van, mégis részesül az az áldozat összes kegyelmében, aki csak az Úrfelmutatáson van a templomban. Sír az ember lelke, amidőn egyesek közvetlen Úrfelmutatás előtt távoznak arról a helyről, amely a kegyelemosztó Jézust látja. Mintha távozásukkal azt mondanák: Nincs szükségem kegyelemre. S ha valaki már szent misét hallgatott és egy másik következik, azt is felajánlhatja kedves halottaiért, saját magáért vagy valamilyen szent célra. A szent áldozás utáni hálaadás miért nem tarthatna öt perccel tovább,

[1] Bougaud Ker. és Korunk című munkájából van ez adat. (Pécs, 1912.)

amidőn így egy újabb Úrfelmutatáson lehetünk jelen. S ha templom előtt menve, a csengő szava hangzik az utcára, egyesüljünk azzal a Jézussal, aki most száll újra a földre, hogy kegyelmeit ossza, ha lehet menjünk be a szent helyre és az újabb megtestesülésnél legyünk jelen.

Égi adomány ez a konszekráció, Krisztus egyszerűbb, de fenségesebb módon nem élhet közöttünk, józan ember ezt nagyon megbecsüli és legnagyobb kincsének vallja.

Adors Ignác.

Új Oltáregyesület. Mint lapunk legutóbbi számában megemlékeztünk róla, Lorainban (Amerika, Ohio) megalakult az Oltáregyesület. Lelkes magyar asszonyok hitük lobogó fáklyáját állították oda a loraini magyar templom szentségháza elé, hogy a közöttünk lakó édes Jézusnak ott se hiányozzék a testőrgárda, amely az imádás mellett az Ő szellemének terjesztésével és a szegény templomok fölszerelésére gyűjtött adományokkal is tanuságot tegyen a szentségi Jézus iránti igaz szeretetéről. Az ünnepélyes megalakulás a következőképen történt:

Május 9-én az összesek elvégezték szent gyónásukat. 10-én, vasárnap boldog izgalom ömlött el a jelölteken. Nemcsak ők várták szent nyugtalansággal az ünnepélyes fölvételt, hanem családjaik is érezték az ünnepélyes aktus jelentőségét. Ünnepi díszbe öltöztette az oltárt a *szeretet*. Sokkal több gyertya, gazdag virágdísz, a tabernakulumon fehér liliomkoszorú jelezte az amúgy is kedves oltáron a szentségi Jézus nagy napját. A törzs templombajáró asszonyok helye üres volt. Amikor azonban megkondult a beharangszó, szépen kettes sorokban vonultak be ők a templomba. Tiszta szívükben a szeretet volt az ünnepi virág, amit Jézusuknak hoztak. Két kurátor elhelyezte őket az első padokban. A

pad szélén mindig egy-egy régi oltáregyleti tag foglalt helyet, aki már az «Ó»-hazában is tagja volt az Úr Jézus eme kedves egyesületének. Father Köller plébános úr gyönyörű beszédben fejtette ki az új egyesület hivatását. Azután az új tagok egy-egy régi tagtól vezetve, a rácshoz járultak, ahol a fogadalom letétele után a szeretve tisztelt jó lelkipásztor megáldotta és minden tagnak feladta a megszentelt érmet. Újra szívhez szóló szavakkal buzdította a felavattotakat és a beszédje végén azon óhajának adott kifejezést, hogy a férfiakat pedig a «szent név» egyesületbe szeretné tömöríteni.

A szentbeszédnek mindjárt édes gyümölcse volt azon nyolc asszony elhatározása, akik megigérték, hogy naponta és azon tizenkettőé, akik elhatározták, hogy hetenkint fognak a szentáldozáshoz járulni.

A fölvettek névsora a következő: *Becsa Péterné, Borbás Istvánné, Bumbak Istvánné, Csubák Ilona, Csubák Jánosné, Danyi Jánosné, Duda Jánosné, Göncz Ignácné, Gyinóti Józsefné, Halász Istvánné, Halász Józsefné,* özv. *Horváth Józsefné, Horváth Tamásné,* özv. *Ignátkó Józsefné, Karnay Istvánné, Kis Istvánné, Koleszár Péterné, Korcsmáros Andrásné, özv. Kovács Györgyné, ifj. Kovács Györgyné, Kovách Józsefné, Kula Mátyásné, Kun Sándorné,* özv. *Látvány Istvánné, Magyar János, Magyar Jánosné, Márton Pálné, Molnár Ádámné, Nagy Mariska, Nagy Pálné, Nagy Veronka,* özv. *Ondi Jánosné, Repkó Jánosné,* özv. *Német Istvánné, Hajlán Jánosné, Szabó Jánosné, Szabó Józsefné, Tircz Jánosné,* özv. *Tóth Lajosné,* özv. *Palágyi Jánosné, Gáspár Istvánné, Brinza Jánosné, Kun Istvánné, Giska Józsefné, Mente Antalné, Farkas Jánosné, Kovács Ilonka, Farkas Mariska, Nagy Terike, Vörös Jánosné, Kún Józsefné, Bezerédy Jánosné.* Az «Örökimádás» folyóiratot egyelőre 30 példányban rendelték meg.

Amilyen örömmel adunk hírt az új amerikai magyar Oltáregyesület megalakulásáról époly igaz szeretettel kívánjuk a jó lelkipásztornak s minden egyes hívének, hogy az új egyesület sok áldást és boldogságot teremjen számukra.

A vatikáni missziós kiállitásról is igértünk egy kis tudósítást az Örökimádás legutolsó számában. Bámulatos hatást vált ki lelkünkből, amikor benne járunk. Érezzük, hogy a hit hősei azok, akik a képekről reánk tekintenek. Különösen a viruló egészségben a bélpoklosok közé induló Damiani Péter arcáról sugárzik a hősies szeretet. A másik képen már betegen a bélpoklosságtól összeroncsoltan látható ott már inkább a hivatását betöltött, kialudni készülő mécses benyomását kelti. A két kép egymás mellett az áldozat igazi szemléltetője.

Az egyes hatalmas pavillonok termekre osztva, elénk tárják a missziók egész életét. Az első pavillonban óriási domborművű térkép és különféle mappák, a missziós terü-

letekről. A következőkben a missziók történetére vonatkozó könyvek, képek, szobrok és emlékek. Majd a többi termek a missziók népének vad szellemét, a vértanuk szenvedéseit, a misszionáriusok óriási küzdelmeit mutatják be. Megismerkedünk a missziókbeli népek kultúrájával, házaik, életmódjuk, szokásaikkal, nemzetiségek szerint külön pavillonokban való elrendezésben. Látjuk az anyagiak hiányában primitiv eszközökkel küzdő misszionáriusok munkáját s ott látjuk a nagyon kivánatos modern missziós eszközöket, kezdve a legpraktikusabb kórházi fölszerelés és misszionárius sátortól, egészen a gyönyörű vonatkápolnáig, amely azonban sajnos, eddig csak a dollárok hazájában lehetett a missziók hatalmas segédeszköze. Örömmel láttuk, hogy a történelmi folyosón a «Maria Reparatrix» szerzet is képviselve van. Ott van az alapítónőnek képe, körülötte a szerzet két missziós telepéről és annak életéről való felvételek. Amikor a missziós kiállítást bejártuk, az a szent meggyőződés alakult ki bennünk, hogy a missziók ügyével ezután sokkal többet kell foglalkoznunk és különösen praktikusan azon kell lennünk, hogy ha már misszionáriusokat nem adunk elég számban a hitterjesztés nagy művéhez, legalább alamizsnánkkal támogassuk hathatósabban ezután. Mennyi maradandó kincset gyűjthetünk magunknak, ha a haszontalan kiadásoktól tartózkodunk s ez összegeta missziókra adjuk.

Szeptember 30. Ezen a napon az idén először ünneplik meg Lisieuxban a kisded Jézusról nevezett *Szent* Terézia ünnepét. Úgy halljuk, hogy az ünnepet óriási készülődés előzi meg. Méreteiben is impozánssá akarják tenni. Eddig 30 püspök jelentette be érkezését. Mennyire helyénvaló tehát az eszme, melyről az Örökimádás egyik fentebbi cikke szól. Mi magyarok nem leszünk képviselve az idén, de talán a második vagy harmadik ünnepére tekintélyes magyar zarándokcsapat fog a lisieuxi szentélyben megjelenni. Mi azért ezen napon ünnepeljük csak meg lelkileg a lelkiélet kedves új mesterének, a korszakalkotó Kis Teréznek napját. Legyünk kicsiny gyermekei mi is, a mi jó Istenünknek és énekeljük az Ő melódiáját: Bizalommalteljes szívvel a «szeretet énekét».

Gyermekeink számára, akiket a legméltóságosabb Oltáriszentség imádására és szeretetére akarunk nevelni, rendeljük meg az «Örökimádás» testvérlapját, a «Jézusom Örömömet», amely most szept. 1-vel kezdett új évfolyamot. Előfizetési ára *20.000 K* (szept.—júniusig bezárólag).

A lisieuxi Szent Teréz tiszteletére készítendő *zászlóra beküldendő adományokat az Örökimádásban nyilvánosan nyugtázni fogjuk.*

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség vezérkönyvét az összes Oltáregyletek igazgató uraihoz eljuttatjuk. Kérjük alázattal, kegyeskedjenek áttanulmányozni s az Oltáregyesület jövője érdekében a Gyermekszövetséget megalakítani. A vezérkönyv teljes útmutatást ad.

Eucharisztikus kongresszusok Olaszországban minden évben minden egyházmegyében vannak. Ezekről gyönyörű fényképfelvételekkel is érdekessé tett cikkben számol be a milánói «L'Aurora del Ssmo Sacramento» folyóirat. Ami vidéki katholikus napjaink programmjába is föl kellene venni a szentséges körmeneten kívül egy-egy eucharisztikus *értekezletet.* Hitünknek annyira magva és éltető eleme a legméltóságosabb Oltáriszentség fönséges dogmájának megértése és praktikus megélése, hogy ha az eucharisztikus életet intenzivvé nem tesszük, hiábavaló, fundamentumnélküli építés lesz, a katholikus élet öntudatosabbá tételére irányuló minden egyéb tevékenységünk. Ha már külön eucharisztikus kongresszusaink nincsenek egyházmegyénkint, legalább a vidéki «katholikus napok» nyujtotta kedvező alkalmakat iparkodjunk felhasználni, hogy a szentségi Jézus eucharisztikus országát is terjesszük az emberek között.

A pápa ajándéka Milánónak. Őszentsége nemes gondolkozásában jellemző az a gyengédség, amelylyel Milánó iránti szeretetének ismételten tanujelét adja. XI. Pius Milánó érseke volt, mikor pápává választották. Most azzal tüntette ki Milánót, hogy az általa elsőnek szenttéavatott Kis Teréz ú. n. Gloria (amelyet szenttéavatásakor a Szent Péterben használtak) képét a milánói biboros-érseknek ajándékozta. Az értékes ezüst ereklyetartót a Szent ereklyéivel együtt pedig a milánói székesegyháznak juttatta. Ünnepi alkalmakkor ki lesz téve a hivek tiszteletére.

Amerikai példa. New-Yorkban május harmadik vasárnapján 4000 (négyezer) póstás jelent meg a Szent Patrik székesegyházban, hogy meghallgassa a biboros-érsek szentmiséjét és magához vegye az angyalok kenyerét. A főpapnak több áldozópap segített a szentáldozás kiosztásában. *Legyünk okosan buzgó apostolai a szentáldozásnak és katholikus hitünk megvallásának.*

Szocialisták megtérése. A svájci egyházellenes szocialisták két képviselője, Kaelin és Burgler a St. Gallen kantonból nehéz betegségükben visszatértek az anyaszentegyházba, amelyet sok évvel ezelőtt hűtlenül elhagytak csupán szervezeti parancsra és emberi érdekből. Az «Osservatore Romano» jelentette májusban keresztény hálálukat.

Apostoli buzgóság. A missziók nagy hősétől közöl erőslelkű levelet a newyorki «Catholic News»: «Kissé jobban vagyok. A jobblábam mégis elkezdett dagadni épúgy, mint a bal. Már egészen tehetetlen lettem 72 éves koromban. Visszatérhetnék Európába, de elhatároztam, hogy ittmaradok és itt halok meg ebben a szegény misszióban. Így legalább életem utolsó leheletéig szolgálhatom azzal, ami-

vel tudom.» Mekkora lelkierő van ezen sorokban. Lemond arról a vigasztalásról is ez a nagylelkű püspök, hogy szerettei között haljon meg és hazája földjében pihenhessen, mert *szereti* a missziót. A levél írója Cothonay apostoli prefektus Lang Sonban (Kína).

„Véletlenül?" Londonból jelenti egy olasz ujság, hogy egy képviselő, Whale György, jónak látta, kirohanni a vallásosság ellen. «Ostobaság — úgymond — a vallásosság, együnk-igyunk, mert maholnap úgyis meghalunk!» Alig végezte be a mondatot, visszaesett székére és nem mozdult meg többé. «Véletlenül» történt-e ez, vagy Isten büntetése érte utól a hetvenkedőt? Azt hisszük, józanul nem kételkedhetünk az utóbbin.

Elefántok az eucharisztikus körmeneten. Az «Eucharistie» francia folyóiratban olvassuk, hogy Kuhariban, a kalkuttai egyházmegye egy kis városában, a mult év októberében eucharisztikus triduum volt, amelynek méltó befejezése fényes eucharisztikus körmenet volt. Ezen a körmeneten 16 elefánt vett részt: kettő a menetet nyitotta meg (bizonyára elég széles utat nyitottak), a másik 14 pedig Mgr. Van Hoech belga jezsuitát vitte, akinek kezében volt a Legméltóságosabb Oltáriszentség. A látvány ritkasága, fenséges komolysága és nagyméretűsége igen sok pogányt vonzott s az apostoli delegátus felhasználta az alkalmat, hogy lelkükbe eljuttassa az igaz hit világosságát. Szentbeszédének hatása alatt számosan jelentkeztek a katechumenek (hitujoncok) közé.

Lisieuxi Szent Teréz elve: «A jó Isten sokkal gyengédebb irántunk, mint édesanyánk. Tudom, hogy édesanyám mindig kész megbocsájtani nekem».

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, **Vezérkönyve** 10.000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 40.000 K, **Érme** 30.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 1000 K.

Különfélék: Jézus Szíve hónapja (fűzve) 3500 K, **Havi magány** (Nádasdy) 10.000 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K. **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Boldog Terézia szelleme** 5.50 ar. kor. 38.500 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emlékképek** 500 K.

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetése egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, **Indulója** 500 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** 50 K, **Örökimádás imakönyv** (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, **Menjetek Józsefhez** 2000 K, **Szent József imakönyv** 84.000 K.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXV. ÉVF. 1925. OKTÓBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

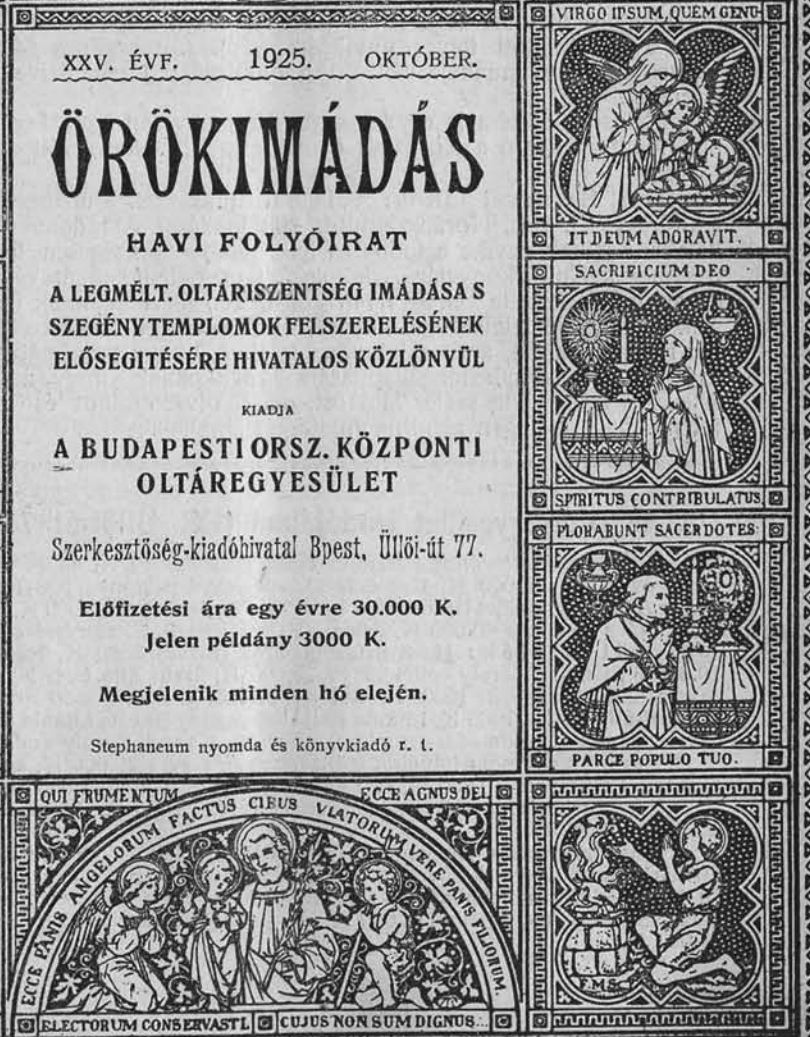

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Előre! — *Benedicty Anna:* Istenem! — Áldozás. — *Dr. Nagelreiter Alajos:* A szentségház előtt. — *Répássy János:* Ave maris stella. — *Központi:* Virágzó Oltáregyesületet akarok! — *Dr. Hidasi József:* Tűz és víz! — XI. Pius pápa beszéde Kis Terézről. Olaszból *dr. Neszmélyi Gyula.* — *Oltáregyleti élet.*

Müller Lajos S. J.: Jegyesoktatás. (Jegyesek és házasságrakészülő felnőtt ifjak és hajadonok számára.) P. Müller, aki még világi pap korában fölismerte a nélkülözött lelkipásztori eszközök nagy jelentőségét újabb praktikus és igazán sok lelkipásztor által régen óhajtott könyvecskével ajándékozta meg katholikus irodalmunkat. A plébániai jegyesoktatás sok helyen a plébánosra és a jegyesekre nézve is teljesíthetlen föladat; sok dolgot nem lehet elmondania még a legöregebb és legtapasztaltabb lelkipásztornak sem. Micsoda megkönnyebbülés ilyenkor a lelkipásztor számára, ha a jegyesek kezébe adhatja e könyvecskét és szépen lelkükre köti, hogy úgy mint a szerző tanácsolja «feszület előtt, külön-külön» olvassák el a jegyesek e könyvet. Sokat tanulhatnak belőle, amiért igazán hálásak lehetnek a tudós és amellett praktikus Müller páternek. Szívből gratulálunk ezért a rég óhajtott ügyes munkáért a m. t. szerzőnek és azt kívánjuk, hogy kedves és ügyes munkája sok jó gyümölcsöt: Jézus Szíve szerinti családokat teremjen.

Külső kiállítása is oly tetszetős, hogy szívesen fogja fogadni minden jegyespár. Megrendelhető a Kordánál (Budapest, VIII. ker., Mikszáth Kálmán-tér 3.).

* * *

Dr. Szendrei János: Vallás és művészet. Budapest, 1925. A Magyar Kultúra (VIII. ker., Horánszky-utca 20.) kiadása. A tudományos akadémia «halhatatlan»-jainak egyike a tudós és lelki ember fenségesen harmonizált hangján írta meg a Kultúrkönyvtár 7. kötetének megjelentetett művét. Intelligenciánknak szívesen kell kezébe vénnie ilyen könyveket, mert nemcsak ismeretekkel gyarapszik általuk, de lelkisége is mélyül, mert a buzgó vallásos élet apologiájaként hat reá a tartalom, amit e könyben talál. A könyv tartalmát megmondja a címe, azért itt csak annak megállapítására szorítkozunk, hogy az öt fejezetből álló értekezés mindvégig széles látókört, óriási olvasottságot és hívő lelket sugároz felénk. Igen melegen ajánljuk intelligenciánknak.

Az Oltáregyesület irodájában (IX. Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Útmutatója 10.000 K, **Vezérkönyve** 10.000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 40.000 K, **Érme** 30.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 1000 K.

Különfélék: **Jézus Szíve** hónapja (fűzve) 3500 K, **Havi magány** (Nádasdy) 10.000 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K. **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Boldog Terézia szelleme** 5.50 ar. kor. 38.500 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emlékképek** 500 K.

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetése egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, **Indulója** 500 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** 50 K, **Örökimádás imakönyv** (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, **Menjetek Józsefhez** 2000 K, **Szent József imakönyv** 84.000 K.

Előre!

Az az egyesületek életében a jelszó. Sohasem lehet megállaniok, egy nivón maradniok; vagy előre mennek, vagy lefelé csúsznak. «A legméltóságosabb Oltáriszentség imádása és a szegény templomok» egyesülete — amelyet mi röviden oltáregyesületnek nevezünk — szintén magáénak vallja ezt az elvet. Amikor a nehéz körülmények megbénították az egyházi ruhák készítése körüli tevékenységét, «előre»-törése minden energiáját a másik céljának, a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásának és kultusza terjesztésének szentelte. Az idén Isten kegyelméből már sok szép egyházi ruha jutott a szegény templomoknak, mint azt a kiállításunkon láttuk, mégis nagy szükség van arra, hogy a szentségi Jézus ismeretét, imádását, az eucharisztikus gondolkodást ünnepélyes díszgyűléssel is előmozdítsuk, amikor arra alkalom kinálkozik. Ilyen alkalom a mostani országos katholikus nagygyűlés, amely okt. 11—13-án lesz a fővárosban. A nagygyűlésre eljön az ország minden részének a képviselete, hogy meghallgassa a vezérférfiakat s irányításukat szóval és példával otthonába is elvigye. Mikor mi díszgyűlésünkkel a legfölségesebb Oltáriszentségre irányítjuk a figyelmet és szónokainkkal a szentségi Jézus nagy érdekeit és nagy kegyelmeit ismertetjük meg a mindenünnen összesereglettekkel, valósággal az Eucharisztia fényét szórjuk a katholikus élet útjára és szerte küldjük díszgyűlésünk közönségével az egész országnak szóló üzenetünket: katholikus testvérek, ne feledjétek el az Oltáriszentségben közöttünk lakó édes Jézust!

Erre a gyűlésre el kell jönniök az oltáregyesületek tagjainak. Az «Előre» jelszót nemcsak a szónokok mondják, hanem az összegyültek nagy számából, az együttérzés, tömeghatásából is ki kell váltódnia a díszgyűlés minden résztvevőjének lelkéből. Legyünk ott minél számosabban a szentségi Jézus diadalmenetén, a vasárnapi körmeneten és gyülekezzünk másnap a legméltóságosabb Oltáriszentség örök imádásá-

nak templomába, szintoly sokan, hogy ennek a díszgyűlésnek az eredménye az egész ország katholicizmusát átjáró és benne a szentségi Jézus országa számára új területeket, új buzgó lelkeket szerző «előre» legyen.

Dr. Mátrai Gyula.

Istenem!

Isten, ki mindent megtehetsz,
Tekintsd vergődő lelkemet.
Örvénnyel küzd, sodorja már az ár,
Ereje nincs, reménye, hite ing...
Mentsd meg — ki Téged úgy szeret —
Örökké élő lelkemet!
Lelkem, mint lángtenger,
Nagy Isten, Téged átölel,
Érted lángol, érted ég,
Érted vértanuhalálra kész!
Szívemnek minden lángja,
Ó Jézusom, Teérted ég.
Boldogság lenne minden kín,
Mit Érted égve szenvednék!

Áldozás.

Mint a láva égetőn,
Forrón, epedve ömlik el
Lelkem előtted, jó Atyám,
Forrón imádott Istenem!

Benedicty Anna.

A szentségház előtt.

Úgy szerette és szereti az édes Jézus az egész emberiséget, hogy nem akart tőlünk végkép távozni, nem akart minket árván itthagyni. Titokteljes s láthatatlan módon folytonosan itt lakik közöttünk a kenyér színében. Túláradó szeretete és jósága a szentségházat választotta igénytelen földi lakásul, hogy bármikor audienciára mehessünk isteni Felsége elé és szentáldozáskor Vele minél bensőbben egyesülhessünk. Jézus minden kornak minden emberét akarja üdvözíteni és ezt a fenséges és hatalmas világtervét a legszentebb szentség, kiváltkép a legméltóságosabb Oltáriszentség által kívánja elérni... Sok katholikus kitünően megérti már a szentségi Jézus e szeretetteljes szándékát és szent örömmel jön szentséglátogatásra, szentáldozásra.

A szentséglátogatók százezrei és milliói fordulnak meg a földkerekségen a tabernakulumok előtt és kimondhatatlan sok és nagy kegyelmeket nyernek az isteni Üdvözítőtől. Jézus gazdagsága kimeríthetetlen a szentségház előtt megjelenő összes hívek számára. Az Eucharisztia tabernakulumától soha senki nem távozott el üres kézzel, hogyha bizalommal fohászkodott a szentségi Jézushoz. A hívő katholikusok igen jól tudják, hogy az isteni kegyelmek mily bőséges áradata ömlik ki áldásthozóan a szentségházból, azért végeláthatatlan sorozatban szakadatlanul és számtalanszor jelennek meg a szentségi Jézus előtt a legkülönfélébb és legbizalmasabb kérésekkel. És így van ez már 19 évszázad óta és így lesz a világ végeig. Micsoda földi dicsősége ez szentségi Jézusunknak!

Az emberi nem minden nemzetsége és osztálya jön hódolni, dicsérni, kérni s hálát adni Jézus isteni szent Felsége elé. Egyháziak és világiak, nagyok és kicsinyek (szívgárdisták, eucharisztikus gyermekszövetségesek), gazdagok és szegények, tudósok és tudatlanok, egészségesek és betegek, vidámak és szomorúak mind megjelennek a nagy szentségben valóban jelenlevő isteni Király előtt, Európában, Ázsiában, Amerikában, Afrikában, Ausztráliában. A katholikus világmisszió szent művének megizmosodásával most már a fekete, vörös és sárgabőrű emberek is nagyobb mérvben kelnek nemes versenyre a fehérbőrűekkel e szent tisztelgésben.

Mily rengeteg sok ima száll föl az égi magasságokba ott a templom vagy kápolna áhitatot keltő csendjében a szentségház előtt! A dicsőítő, hálaadó, kérő és kérlelő imádság a legkülönfélébb alakokban százezerszer, milliószor száll oda a szentségház isteni Foglyának szentséges Szívéhez. Az özvegyek és árvák, a bánkódók és csüggedők, a betegek, nyugtalan lelkűek és vigasztalanok fohászait, amelyek ott napról-napra, óráról-órára elhangzanak, ki tudná megszámlálni? És a szentáldozások számát, amelyek világszerte a szentségház előtt végbemennek, ki tudná számon tartani?...

Mily színes kép bontakozik ki lelki szemünk előtt, hogyha a szentségimádók hatalmas seregét lélekben magunk előtt látjuk és mintegy hangosan imádkozni halljuk. Szentséges Atyánk XI. Pius pápa a szentségi Jézus előtt sokszor és sokat imádkozik az Egyházért: Édes Jézusom, hatalmas az ellenség, sok a tévtan, adj kegyelmet, hogy bölcsen kormányozzam az Egyházat, a mennyországba vezessem a híveket.... A püspökök egyházmegyéjükért, a plébánosok híveikért, a hitoktatók, káplánok növendékeikért: Uram Jézus, áldd meg híveimet, segítsd meg őket.... Növendékeimet ne hagyd el, vezesd őket jóra.... A szülők: Segítsd megnevelni gyermekeinket.... A gyermekek: Add, hogy szü-

leinket mindig tiszteljük s szeressük, segíts, hogy a kisértéseket mindig legyőzhessük, leckénket megtanulhassuk.... Ifjak, leányok: Nagyok a kisértések, segíts, erősíts a nehéz lelki harcban... Özvegy, árva: Vigasztalj meg elhagyatottságomban, ne hagyj magamra, segíts.... Mások: Uram, add hogy megtérjek, megjavuljak, a bűnt megutáljam, a jót szeressem. Adj erőt, bölcseséget, kitartást. Gyógyítsd meg a lelkemet, add vissza egészségemet.... Uram, még látok, még hallok, még beszélek, multkor a nagy csábítást segítségeddel elkerültem, szüleimnek erőt, egészséget és munkát adsz, elüljáróimat képesíted, hogy igazságos szeretettel és bölcseséggel kormányozhassanak, testvéremet a halál veszedelméből kiszabadítottad, hála legyen Neked mindezért, ó isteni szent Felség.

Ismét mások: Uram Jézus, önhibámon kívül elvesztettem vagyonomat, ó, ne engedd, hogy e miatt elkeseredjem, kétségbeessem.... Férjem, aki eddig oly jó volt hozzám és hű, házasságtörést követett el és ezt többen is megtudták; ó adj erőt, hogy ezt a nagy szégyent béketűréssel elviselhessem, ó javítsd meg eltévelyedett férjemet.... Már félév óta nem vagyok állásban, e miatt újabban öngyilkossági gondolatok gyötörnek, ó ne engedd, hogy ezt a szörnyű bűnt és nagy esztelenséget elkövessem, hanem segíts engem állásba.... Jó feleségem 15 év óta kínos és gyógyíthatatlan betegségben szenved; adj neki továbbra is angyali türelmet vagy add vissza egészségét.... Nehéz kereszt sujt, ó segítsd azt vinnem... Jézusom add, hogy mindig igazán a tied legyek... Ne engedd, hogy letérjek az igaz hit és a jó erkölcs boldogító útjáról stb....

Hívjuk fel embertársaink figyelmét (a másvallásúakét is) e nagy kihallgatásra és jelenjünk meg minél többször a szentségház előtt.

Nagelreiter Alajos dr.

AVE MARIS STELLA.

Tengerek csillaga,
Isten dicső anyja,
Üdvözlégy örök szűz
Mennyország ajtaja.

Ave! így köszöntött
Gábor angyal szája,
Hozz békét e szóban,
Mely *Éva* viszája.

Oldozd a bűn láncát,
Nyisd föl a vak szemet,
Üzd el bajainkat,
Esdj ránk minden kegyet.

Anyaként figyelj ránk,
Vidd Ahhoz imánkat,
Ki értünk születvén,
Téged vall Anyjának.

Páratlan szüzesség,
Szelidség eszménye,
Taníts meg minket is
E két szent erényre.

Tiszta élet útján,
Légy lelki vezérünk,
Hogy Jézushoz jutván,
Veled együtt éljünk.

Ford.: *Réjássy János.*

Virágzó oltáregyesületet akarok!

MINDEN élet — tehát az egyesületi élet is — szervesen fejlődik, vagyis belülről kifelé. Ha a gyökér, ha a vér, ha a szervezet egészséges, akkor magától áll be a növekedés. Ha pedig belső életerő nincsen, akkor hiába kötözünk rá gallyakat a fára vagy műlábat és kezet a testre: lehull róla, nem nő hozzá a törzshöz.

Hiába minden külső propaganda, hiábavalók nagy nevek és nagy adományok, hiábavalók az elismerések és kitüntetések: igazi élet, fejlődő élet csak ott van, ahol a belső mag egészséges.

Ha azt akarod, hogy oltáregyesületedben lüktető élet legyen, arról kell gondoskodnod, hogy benned lüktessen ez az élet! Hónapról-hónapra, napról-napra ajánld fel munkádat a szentségi Úr Jézusnak, kérve és könyörögve, hogy fogadjon el munkásnak az ő szőlőjébe. Ne gondold, hogy munkáddal «lekötelezed» az Úr Istent. Ellenkezőleg: téged ért a legnagyobb kitüntetés, ha a Fölséges Isten elfogadni kegyeskedik a te szolgálatodat. A francia királyok öltöztetésénél a grófok és bárók egész láncolata adott kézről-kézre egy ruhadarabot, annyian voltak, akik esdekelve könyörögtek ezért a kegyért. — Az Úr Isten is megválasztja azt, hogy kinek a szolgálatait akarja elfogadni.

S ha úgy látod, hogy nem nagyon halad oltáregyesületed ügye: kérdezd meg magadtól, vajjon ilyen szellemben dolgozol-e?

Kérdezd meg magadtól azt is: vajjon megteszel-e mindent, amit hűséges tagtól elvár az egyesület? Mert nem kívánhat az elnöknő vagy a terjesztőnő többet a tagoktól, mint amennyit ő maga tesz meg jó lélekkel. Imádságos lelkülettel, alázatos és áldozatos munkakészséggel, pontossággal és bőkezűséggel *magadnak kell megkezdened* a sort, akkor olyanok lesznek tagjaid is. Itt nem lehet azt mondani: «Előre», csak azt, hogy «utánam!»

Gondoskodol-e arról, hogy «élő legyen benned a Krisztus szeretete?» Hogyan állasz vallásos gyakorlataiddal? Milyenek szentgyónásaid, szentáldozásaid? Milyenek az imáid és elmélkedéseid? Milyen a misehallgatásod és milyenek a szentségimádásaid?

Tudod-e, hogy azt mondja az Úr Jézus: «Aki pedig azt mondja, hogy szereti az Istent, felebarátját pedig gyűlöli — hazudik az!» *Összhangban van-e a te felebaráti szeretetednek foka oltáregyesületi mivoltoddal?*

* * *

Kedves Elnöknő, ne szomorodj el, ha úgy érzed, hogy sok tekintetben «mea culpát» kell mondanod. Sőt, szomorúságra akkor volna okod, ha nem látnád ezt. Alázatos szívvel hívd segítségül a Szentlélek

Úr Istent és új erővel kezd meg önmagad megreformálását, ha oltáregyesületedet akarod megújítani Krisztus szolgálatában.

Szeretettel köszönt

Központi.

Tűz és víz.

Szent Domonkos, a nagy rendalapító nagyon sokat utazgatott rendje érdekében. Minden «utazása» azonban gyalog történt. Útjaiban az időjárás minden viszontagságának ki volt téve s így gyakran nagyon meg is ázott. Esténként hajlékot keresett kisérőinek, őmaga pedig a helység templomában — buzgó imádságban — töltötte el az éjszakát. Reggelre egészen megszáradt szent Domonkos átázott ruhája, míg társainak öltönyében a szárítgatás ellenére is maradt nedvesség. Az a nagy szeretet, amely *élénk lánggal* lobogott a Szent szívében a jó Isten iránt, testére is kiáradt . . .

Szeret minket a jó Isten! Életet adott nekünk, természetfeletti rendeltetést, jó egészséget, gondos szülőket, istenfélő nevelőket, nemes élettársat, hálás gyermekeket, sikereket. Vagy: Keresztet helyezett a vállunkra: «Én, akit szeretek, azt megdorgálom.» (Jel. 3_{19}.) «Akit szeret az Úr, megsanyargatja.» (Zsid. 12_{6}.) Ráfael arkangyal is ezt mondta a sokat szenvedett Tóbiásnak: «Mivel kedves valál az Istennél, szükség volt, hogy a kisértet megpróbáljon téged.» (Tób. 12_{13}.)

Egyet kér viszont az Úr: «Add nekem, fiam, a te szívedet.» (Péld. 23_{26}.) A főparancsolatban is ezt kívánja: «Szeressed a te Uradat Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.» (Mk. 12_{30}.)

Hegyvidékeken szokás, hogy éjjel néha nagy tüzeket gyujtanak a hegycsúcsokon. A tűz fénye azután gyönyörű szépen belevilágít a nagy sötétségbe. Háborús időkben pedig ugyancsak a hegyeken támasztott máglyákkal adnak egymásnak jelet a lakosok, illetve katonák.

Ha valaha is reánkborul az éj, az aggodalom, a bánat, a levertség, a betegség, a kisértés sötét éjszakája, *tüzet* gyujt nekünk ott fent a magasban az Úr, nekünk, akik itt lent vagyunk a siralomnak völgyében. Az Ő nagy szeretetének messzire világító tüze ez!

Az Úr Jézus is hogyan sürget: «Amint engem szeretett az Atya, én is szerettelek titeket. *Maradjatok az én szeretetemben.* Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben . . . Ezeket szólottam nektek, hogy *az én örömem* tibennetek állandó és *a ti örömetek* teljes legyen. (Jn 15_{9} sk.)

* * *

Indiában, a Gangesz balpartján van *Benaresz*, a hinduknak régtől fogva szent városa. Nagy Bráhma-búcsújáróhely. Rengeteg hindu zarándokol ide évenként, hogy a Gangesz «szent» vizében megfürödjék és hogy korsóját megtöltse a vizével. A gazdag hinduk öregségükben Benareszbe költözködnek, mert azt tartják, hogy aki a «szent» városban, a «szent» víz mellett hal meg, az biztosan üdvözül.

Babona, pogányság a szegény hinduk eljárása.

Mennyivel áldottabbak, boldogabbak vagyunk mi katholikusok! Van nekünk igazán szent folyónk, tengerünk: az Úr Jézus szent Szívéből áradó sok kegyelem és végtelen szeretet! «Örömmel merítetek *vizet* az Üdvözítő kútforrásaiból» jövendőli a próféta. (Jz. 12_{3}.) Az Úr Jézus egyszer Jeruzsálemben, a sátoros ünnep utolsó napján, jóságtól túláradó szent Szívéből — amint az evangélista írja: — «*kiálta*, mondván: Ha ki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.» (Jn. 7_{37}.) A Jelenések könyvében pedig ezt igéri az Úr: «Én a szomjúhozónak az élő vízforrásból adok ingyen» (21_{6}.) és: « . . . aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen. (22_{17}.)

***

Tűz és víz! E két elem jó tulajdonságai egyesülnek a csodálatos Eucharisztiában.

Tüzet gyújt nekünk az Úr a legfönségesebb Oltáriszentségben, hogy lássunk a sötétben, melegedjünk a hidegben . . .

Víz, üdítő víz fakad számunkra az imádandó nagy Szentségben, hogy megtisztuljunk, felfrissüljünk, hogy boldogak legyünk, hogy *szeretni* megtanuljunk!

Ennek a tűznek fényét lássuk meg az élet felhős, sötét napjaiban; ez a tűz lobbanjon lángra bennünk is, mint szent Domonkosban; ennek, a tűznek fényjelzéseit kövessük, ha lelkünk ellenségei ellenünk támadnak!...

Ennek az üdítő víznek hűs habjai hűtsék le szenvedélyeinket, ezen élő víz oltsa szomjúságunkat az élet tikkasztó hevében! . . .

Dr. Hidasi József.

XI. Pius pápa beszéde Kis Terézről.

A SZENTTÉAVATÁS szentmiséjének evangéliuma után a Szentatya olasz nyelven szentbeszédet mondott. Az Örökimádás olvasóit bizonyára érdekelni fogja e szentbeszéd, épen azért ideiktatjuk magyarra fordítva:

«Legyen áldott a mi Urunk Jézus Krisztusnak, minden irgalom és vigasztalásnak Atyja, aki az apostoli tisztség oly sok gondja közben meg-

adta nekünk azt a vigasztalást, hogy a szentek sorába elsőnek iktathatjuk azt, akit uralmunk elején elsőnek emelhettünk a boldogok tisztére: épen azt, aki lelkigyermekké képezte magát, olyan gyermekdedséggel, amelytől el nem vitatható a lelki nagyság, amely érdemszerző mindenben, Jézus Krisztus igérete szerint, amely igéret legyen áldott mind a mennyei Jeruzsálem, mind a küzdő egyház előtt.

Épúgy hálásak vagyunk Istennek azért, hogy mint az ő egyszülött Fiának helytartója, ismét az igazság székéről a legszentebb titok ünneplése alkalmával szólhatunk hozzátok, kedves híveink, s lelketekbe véshetjük az isteni Mesternek egy igen üdvös figyelmeztetését.

Mikor tanítványai megkérdezték Őt, hogy ki elsőbb közöttük, előhívott egy gyermeket és közéjük állítva, kimondotta az ismeretes véleményt: «Bizony mondom nektek, ha meg nem változtok és olyanok nem lesztek, mint e kisded, nem mentek be a mennyek országába». Az evangéliumnak ezt a tanítását vitte át mindennapi életébe Teréz, az új szent és amint szóval és példával a lelkigyermekség ezen útját tanította kolostorának újoncai között, épúgy megismertette másokkal is az egész világon elterjedt irataival, amelyeket senki sem tud olvasni anélkül, hogy meg ne szeretné és újra meg újra elő ne venné őket lelkének mérhetetlen előnyére

A Kármel zárt kertjében kivirágzott eme tisztaságos gyermek, aki nevéhez a «Kisded Jézusról nevezett» címet vette föl, életében nagyszerűen lekópiázta Őt olyan módon, hogy azt kell mondanunk, aki Terézt tiszteli, az isteni mintaképét tiszteli és dicséri benne. Az a remény ébred ma bennünk, hogy a híveket szent vágyakozás fogja el majd a lelkigyermekség gyakorlására, amely épen abban áll, hogy érzéseiben és az erényeknek szorgalmas *gyakorlásában mindent megtesz, amire a gyermek természetes ösztönénél fogva képes.* Továbbá, miként a gyermekek, akiket még nem szennyezett be semmiféle bűn, akiket még nem csábított el a hízelgés és az érzékiség, nyugodtan birtokolják ártatlanságukat és menten minden csalás és képmutatástól, eredetien nyilvánítják gondolataikat és helyesen végzik tennivalóikat, olyanoknak látszanak, amilyenek valóban, úgy látszik Teréz is ilyen módon — valósággal angyali természetben inkább, mint emberiben — bírta a gyermekek egyszerűségét az igazság és igazságosság törvényeinek megtartásában. Emlékezzünk azután a lisieuxi szűzzel kapcsolatban az isteni Jegyes hívására: «Aki kicsiny, jöjjön hozzám». «Ölembe és térdeimre veszlek és úgy dédelgetlek. Amint az anya becézi gyermekét, úgy vigasztallak meg benneteket.» Terézia gyöngeségének tudatában teljesen reábízta magát az isteni Gondviselésre, hogy ennek oltalma alatt a legnagyobb küzdelmeken keresztül is elérje célját, a teljes életszentséget, amelyre

törekedni akart minden erejéből, teljesen és hozzá jókedvűen mondva le saját akaratáról.

Innen van, hogy amint csodálkozva látjuk, ebben a Szentben megvalósult Krisztus mondása: «Aki megalázza magát, mint a kisded, az lesz nagyobb Isten országában». Ezért ruházta föl és gazdagította meg őt az isteni bőkezűség a bölcseség különleges ajándékával. Miután már gyermekkorában jól megtöltötte lelkét a hit elemeinek ismeretével, az aszkezis főirányelveit megtanulta a «Krisztus követésének» aranykönyvéből, a misztikába bevezették őt atyjának, Keresztes Jánosnak művei és állandóan táplálta lelkét a Szentírás fölötti elmélkedéssel, megérdemelte, hogy az igazság Lelke felfödje előtte titkait, amelyeket el szokott rejteni a bölcsek előtt és kinyilatkoztat a kicsinyeknek: és azonkívül — mint elődünk (XV. Benedek pápa) tanuskodik róla — annyira jártas volt a természetfölötti dolgok ismeretében, hogy egész biztonsággal mutathatja mindenkinek az üdvösség útját. Az isteni kegyelem világosságában való ily bőséges részesedés Terézben a szeretet oly heves tüzét gyujtotta meg, hogy az annyira felemésztette őt, mintha nem is testben élt volna, azért mondhatta igazán tiszta lelkiismerettel élete végén, hogy: «*mást nem is adott Istennek a szereteten kívül*».

Ezen szeretettől hevítve ugyancsak kiküzdötte, hogy «*mindent Jézus iránti szeretetből tegyen, egyedül azért, hogy Neki tessék, hogy vigasztalja az Ő szentséges Szívét és hogy előmozdítsa a lelkek üdvét, hogy örökre szeressék Krisztust*» és ezt ő maga kezdte el gyakorolni és betetőzte az égbe való belépésének pillanatában, amint következtetjük azon rózsaesőből, amelyet oly gyermekdeden megigért s amelyet Isten kegyelméből már állandóan hullat a földre.

Mindazonáltal Tisztelendő Testvérek és Kedves Gyermekeink, szívből óhajtjuk, hogy a Kis Teréz közbenjárásával az összes hívek részesei legyenek a kegyelmek ily bőséges kiáradásának és még inkább kívánjuk, hogy minden igyekezetükkel azon legyenek, hogy az Ő módja szerint gyermekekké váljanak, mert ha ilyenek nem lesznek — igazságos a Krisztus itélete, amely szerint — nem mennek be a mennyországba. Ha a lelkigyermekség ezen útja általános lesz, mindenki tisztán láthatja, hogy mily könnyen elérhető lesz a társadalom ama megjavulása, amelyre céloztunk uralkodásunk kezdetén és különösen a szentévi jubileum kihirdetésekor. Tegyük tehát magunkévá azt az imádságot, amellyel a Kisded Jézusról nevezett Terézia fejezte be életét: «Kérünk Téged, jóságos Jézus, tekintsd kegyesen a kicsiny lelkek nagy számát és egyszersmind válaszd ki a kis áldozatok légióját, hogy méltók legyenek szeretetedre». Amen.»

Olaszból *dr. Neszmélyi Gyula.*

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület programmja a katholikus nagygyűlés alkalmával:

Okt. 11-én, vasárnap reggel 8 órakor közös szentáldozás az Örökimádás-templomban; délután részvétel a eucharisztikus körmeneten. Gyülekezés 3 órakor (a később jövők a kordon miatt nem juthatnak be) a Bazilikában.

Okt. 12-én reggel fél 9 órakor ünnepélyes főpapi mise az Örökimádásban, pontifikálja Nagyméltóságú és Főtisztelendő *Zichy Gyula gróf, kalocsai érsek.*

A szentmise végeztével a Legszentebbet átviszik a kápolnába és a templom gyűlésteremmé alakul át.

Díszgyűlésünk 10 órakor fog kezdődni. Elnöke Nagyméltóságú és Főtisztelendő *Szmrecsányi Lajos egri érsek.* A gyűlésen résztvesz az új pápai nuncius, Orsenigo Cézár c. érsek úr őexcellenciája, aki az elnöki megnyitó után üdvözölni fogja a díszgyűlést. Díszgyűlésünk szónokai *P. Csávossy Elemér S. J.* tartományfőnök, *dr. Fábián Gáspár* mérnök és *dr. Petró József* egri szemináriumi lelkiigazgató, lesznek.

A gyűlés után áldás lesz a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

Este 7—8 szentóra az Örökimádás-templomban a legfölségesebb Oltáriszentség előtt, a papság és hívek számára.

Éjjel szentségimádás zárt ajtók mögött, csendben azon nők számára, akik erre okt. 4—9-ig Üllői-út 77. sz. alatt jelentkeznek. «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket», az Üdvözítő ezen hívásával és igéretével szólítjuk táborba az ő országának polgárait. Legyünk minél többen!

Kongregációinkban *októberben* megkezdődik újra az élet. Iparkodjunk pontosan, lelkiismeretesen résztvenni a gyűlésekben, mert csak így látja lelkünk hasznát annak, hogy kongreganisták vagyunk.

Szükségesnek tartjuk itt megemlíteni, hogy az Oltáregyesület központi házában 9 kongregáció működik, amelyekben társadalmi állásának megfelelően mindenki megtalálja a helyét. Az oltáregyesületnek azon tagjai tehát, akik lelkiéletük előmozdítására alkalmat akarnak találni, jelentkezzenek Üllői-út 77. sz. alatti portán.

Indián hűségnyilatkozat a Szentatya iránt. Nemrégen egy kis indián katholikus község lakosai a következő sorokat intézték XI. Pius pápához: «Mi szeretünk téged; a te fájdalmad a mi fájdalmunk is. Mi szegények vagyunk, ha gazdagok volnánk, pénzt küldenénk neked; helyette elküldjük a mi szívünket. Magunkkal hordozzuk fényképedet, amelyet az áldozó paptól kaptunk; szívünkbe van vésve a te emléked. Nem tudunk mást mondani neked. Add ránk áldásodat; mi térdenállva várjuk és utolsó szavunk hozzád, hogy «szeretünk téged».

Igazán könnyekig megható szavak. Méltók Jézus Krisztus helytartójához és azon csodálatos új katholikusokhoz, akik az apostolok idejének hitét juttatják eszünkbe. Így kell tisztelni és szeretni a pápát, mert ő Jézus képviselője, mert neki adta Krisztus Urunk a földön a hatalom teljességét. Nem túlzás ez, mert az evangéliumból merítettük. Alázzuk meg magunkat és tanuljunk ezektől a hívektől, akik igazán csak az utolsó órában jöttek az Úr szőlőjébe. (Az «Il Carmelo e le sue missioni»-ból.)

Egy nagy lélek az Oltáriszentség előtt. A nemrég meghalt White amerikai bíróról olvassuk a következőket: White mindennap korán reggel bement a washingtoni Szent Ágoston-templomba, hogy bizonyos időt töltsön el a szentségház előtt, mielőtt az Egyesült-Államok legfőbb törvényszékébe ment volna. Egyik kollegája, Holmes megkérdezte őt, miért megy mindennap a templomba. Ő így felelt: «Kedves Holmes, hiszed-e, hogy kezdetben a Föld elhagyatott és sötét volt és Isten mondá: legyen világosság és lőn világosság?»

«Minden bizonnyal — felelt Holmes — hisz ezt minden keresztény ember hiszi.»

«Jól van — viszonzá White — én tehát mindennap annak jelenlétébe helyezem magam, aki mondá: legyen világosság! Térdenállva kérem, hogy Ő szórja szét értelmem sötétségét, hogy képes legyek pártatlan igazságossággal itélni az amerikai népet. Mennyire más volna a mi itéletünk az életről, embertársainkról, önmagunk állapotáról, cselekedeteinkről, hibáinkról és erényeinkről, ha a szentségi Jézus elé állítanók magunkat, mielőtt itéletet alkotunk. Az lehetne a mi imádságunk ilyenkor, amit Magyarország biboros hercegprimása választott jelmondatul: «Tua luce dirige» «A Te világosságod vezéreljen, Istenem!»

Lisieuxi Szent Teréz, mint örömmel halljuk, már itt is megjelent a mi édes hazánk földjén. Az a keresztes nővér mondotta el, aki az Istenben boldogult kassai püspököt ápolta. † Fischer-Colbrie püspök igen nagy tisztelője volt a «Kis»

Teréznek s mikor halálos ágyán feküdt, többször fohászkodott hozzá. Május 16-án nagy szomjúság gyötörte őt éjjel és kérte a nővért, nézze meg, hány óra s ha még nincs tizenkettő (mert áldozni akart másnap), készítsen egy kis limonádét. Még csak 3/412 volt; a nővér tehát hamar hozzálátott a limonádékészítéshez. Mikor visszafordul, hogy a limonádét a püspöknek átadja, megdöbbenve látja, hogy az ágy mellett egy mosolygó kármelita apáca áll, aki a püspöknek valamit mondott és azután eltünt. Mikor a püspök a keresztes nővér ijedelmét látta, így szólt: «Látta? Terézke volt. Azt mondta, hogy elvisz, már nem gyógyulok meg.» Másnap május 17-én a Kis Teréz szenttéavatásának napján meghalt a szentéletű püspök. Milyen vigasztalás lehetett ez a vergődő betegnek! Milyen gyöngéden gondoskodik Kis Teréz azokról, akik őt tisztelik vagy helyesebben, akik az ő általa megjárt utakon, a szent gyermekség útján zarándokolnak az ég felé.

Az Oltáriszentség rózsafüzéréről kérdést intézett valaki hozzánk, hogy van-e külön búcsúengedély reá, a Szentatyától. Utánanéztünk és azt a választ adhatjuk, hogy az Oltáriszentség rózsafüzére engedélyezve van ugyan magánájtatosságra, de még nincs külön búcsúval ellátva.

Megtérés. A legméltóságosabb Oltáriszentség Krisztus kegyelmeit hordja magában. Ugyanaz az irgalmas Szív dobog és tevékenykedik a Szentatyában, amelyet az isteni Üdvözítő a földön hordozott az emberek között. Csodálatos, hogy mit művel a lelkek világában a legméltóságosabb Oltáriszentség. A L'Eucharistie francia folyóirat mondat el nekünk egy eucharisztikus megtérést, amely Pittsburgban (Egyesült Államok) történt egy anglikán vallású asszonnyal és fiával.

Az asszony így írja le megtérését: «Vasárnap volt. Elmentem a katholikus templomba. Letérdeltem, anélkül, hogy sokat imádkoztam volna. Egészen nyugodt voltam. Délután újra elmentem és előbbi helyemre ültem, az első padba, a főoltárral szemben. Most sem imádkoztam, csak ültem csendes békében és vigasztalódottan, mint a gyermek, aki anyja ölén pihen.

Elnéztem a híveket, akik szakadatlanul jöttek, mentek; fiatalok és öregek, férfiak és nők, fiúk és leányok, szegények és gazdagok, mindenki képviselve volt ebben a menetben, amely azért jött ide, hogy gondjait letegye, reményre gyuljon, vágyait előadja. Hiszen ez az isteni Barát mindenkit meghallgat.

És ime, egyszerre egy gondolat cikázik át egészen tisztán lelkemen: Melyik felekezetnek a templomában láthat az ember ilyen forgalmat? Vajjon, ha megszünnék az igazi jelenlét, folytatódnék-e ez a népáradat?

Az est árnyéka már reánehezedett a templomra. A pap már kiment a gyóntatószékből, a templom üres... de mennyire betölti a Mester jelenléte! Nem is tudok másra gondolni többé. Nem mondhatok mást, nem magyarázkodhatom más szavakkal, mint amelyeket Szűz Mária mondott: *Ime, az Úr szolgálója, legyen nekem a te igéd szerint!*

Követtem az áldozópapot a sekrestyébe és föltártam előtte lelkemet, benne a kegyelemmel, amellyel a kegyes Jézus ajándékozott meg oltára előtt. S ma már boldog katholikus vagyok.

Fiam szintén meggyőződéses anglikán volt és őt is megtérítette a legméltóságosabb Oltáriszentség. Most végtelenül boldog, hogy katholikus lehet. Én mindennap imádkoztam megtéréseért. Karácsony reggelén hívtam, jöjjön el az ünnepi nagymisére egy katholikus barátjával együtt. Eljött. Délután szintén résztvett a vecsernyén, ugyanazon fiatalemberrel együtt. Hazamenve, épen olvasásba kezdtem, amikor elém állott:

— Igen, anyám, elhatároztam magam!

— Mire, édes fiam? — kérdeztem mit sem sejtve.

— Arra, hogy katholikus legyek.

Ó, beh nagy meglepetés volt, hiszen én sohasem kértem rá és magától meg mindig azt hangoztatta, hogy sohasem lesz katholikus.»

Szívesen és készséges lelkülettel időzzünk a Szentségház előtt s az Úr sohasem fog üres kézzel elbocsájtani.

Rómában a szenttéavatáshoz hasonlóan mégegyszer megdicsőítették Kis Terézt. Ősi szokás ugyanis Rómában, hogy az «új» szenteket egy-egy templomban külön megünneplik. A Corso d'Italián épült gyönyörű Szent Terézia-templomban fényes ünnepséget rendeztek az ő tiszteletére is. A templom falának élei kívül villanylámpákkal tele, a templom belsején óriási csillagok villanylámpákból a falon és mindegyik csillagban — ugyancsak villanyfénnyel előállítva — ragyogó «T» betű. A főoltár fölött csillagerdőben, mennyei fényárban úszott Terézkének azon képe, amelyet szenttéavatásakor a «corteo» élén vittek. — Rengeteg pap sietett ezen alkalomból a templomba, hogy a Kis Teréz miséjét elmondhassa és oltalmat, segítséget kérjen tőle. Kis Teréz már szerzetbelépésekor mondta, hogy együtt akar működni a papsággal és halála előtt is mondotta, hogy: épen olyan koromban halok meg, amikor a papokat szentelni szokták, mintha engem is arra ordinálna a jó Isten, hogy az égből a papságnak is különös segítője legyek. Az ünnepségen 16 bíbornok és 12 püspök vett részt a megszámlálhatatlan pap és hívő között.

A Kis Teréznek dedikált székesegyház. Fresno (Kalifornia) püspöke, Mgr. Mc. Ginley, aki Rómában a boldoggáavatáskor ismerte meg Kis Terézt, elhatározta, hogy építendő új székesegyházának fővédőszentjévé a Kisded Jézusról nevezett Szent Terézt választja. Azt mondotta, hogy Amerika legfiatalabb püspöksége a legújabb fiatal szenthez fordul, aki minden egyházi ügynek is hathatós pártfogója.

Budapesten a Városmajor új templomában rendeztek triduumot szept. 27—30-ig a kedves lisieuxi Szent Teréz tiszteletére. Vasárnap (szept. 27.) reggel szentelte meg *P. Hász Brokárd* karmelita tartományfőnök a Szentnek művészi szobrát. Szentbeszédében a Szentnek hármas Karmelbe, Rómába és a Városmajorba való bevonulásáról szólott. — Este P. Károlyi karmelita atya a rózsáskeresztet tartó Szent Terézről beszélt. 28-án este *dr. Mátrai Gyula*, az Örökimádás lelkésze, a Kis Teréz szellemének diadaláról 29-én *Kriegs-Au Emil* plébános a lelkigyermekségről, 30-án, Szent Teréz ünnepén pedig *dr. Pataky Arnold* egyetemi tanár, c. apát mondott lisieuxi emlékekben gazdag szentbeszédet és ugyanő tartotta ünnepélyes segédlettel a Tedeumot is. A városmajori plébánia egy hatalmas pártfogóval lett gazdagabb, a hívek szívében pedig a Kis Teréz követésének vágya és az iránta való bizalom lettek a triduum gyümölcsei.

***

Kis Teréz-ünnepélyekhez ajánljuk a «*Kis Teréz szelleme*» című művet, amelyet az Örökimádásban fordítottak le magyarra és a Szent-István-Társulat adott ki a jelen évben.

A jövő számunktól kezdve a Kis Teréznek «Rövid út az égbe» (La petite Voie) allegorikus képeiből hozunk egyet-egyet a megfelelő szöveg magyar fordításával.

Munkaóráink is megkezdődnek októberben. Ezentúl mindig péntéken lesz a munkaóra a szokott időben. A munkaóra látogatottsága a Virgo Reparatrix kongreganistáinak jó szelleméről tesz majd bizonyságot. Nekik kell elsősorban bebizonyítanok a szentségi Jézusért örömmel vállalt és szorgalmas kitartással végzett munkájukkal, hogy jó tagjai az Oltáregyesületnek. Tegyünk félre minden személyeskedést, emberi tekintetet és dolgozzunk imádságos lélekkel az édes Jézusért. Minden munkaórán lesz konferenciabeszéd, fölváltva a lelkiélet és az egyháztudomány köréből.

*

Az Örökimádás templomban október minden napján lesz rózsafüzérájtatosság este egynegyed 6 órakor.

*

A Lisieuxbe viendő «Kis Teréz» zászlóra a már két év előtti 300.000 K adományhoz újonnan beérkezett N. N. 100.000 és N. N. 50.000 K-ás adománya. Végösszeg 450.000 K. Isten fizesse meg!

*

Az Oltáregylet új jótevő tagja lett Tabisch Józsefné 100.000 K-ás adománnyal. Isten fizesse meg!

*

A szentségi Jézus dicsőségét szolgáló egy tervünk sikere érdekében szeretettel kérjük a buzgó oltáregyleti tagok ájtatos imáit.

*

Lisieuxi Szent Teréz elveiből:

«Ó Istenem! a te szereteted megelőzte gyermekkoromat és velem növekedett.»

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXV. ÉVF. 1925. NOVEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Orsenigo Cézár* pápai nuncius beszéde az eucharisztikus díszgyűlésen. — *Dr. Petró József:* Az oltáregyesületi tagok kötelességei. — *Dr. Fábián Gáspár:* Család és Oltáriszentség. — *Benz-Csáky Ilona:* Az aranykapu előtt. — *Központi:* Harc a közömbösség ellen. — *Krónika.*

Az Örökimádás novemberi istentiszteleteinek sorrendje.

November 1-én: Mindenszentek ünnepén 10 órakor nagymise, d. u. 1/46-kor szentbeszéd és ünnepies áldás.

2-án: Halottak napján 9 órakor nagymise (Requiem), minden órakor gyászmisék. Szentségkitétel a gyászmisék miatt csak déli 12 órakor.

Délután a rendes időben rózsafűzér, litánia és áldás.

3-án 9 órakor gyászmise az Oltáregyesület megholt tagjaiért.

5-én a minden hónap első péntekét megelőző csütörtökön tartatni szokott szentóra-ájtatosság d. u. 1/46-kor.

6-án, mint az Oltáregyesület megalakításának évfordulóján és az egyházmegyei szentségimádás napján, reggel 6 órakor szentségkitétel, 9 órakor nagymise; d. u. 1/46-kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

8-án, mint a hónap második vasárnapján, az Oltáregyesület közös istentisztelete: 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46-kor szentbeszéd és áldás.

9-én d. u. 4. órakor választmányi ülés.

16-án d. u. 4 órakor terjesztőnői ülés.

19-én: Szent Erzsébet napján 9 órakor nagymise.

20-án felejthetetlen áldott emlékű igazgatónk, Kánter Károly halálának évfordulóján, 9 órakor szentmise a megboldogult lelkiüdvéért.

November 28-án nyílik meg a karácsonyi jótékonycélú bazár az Oltáregyesület javára. Nyitva lesz mindennap dec. 7-ig. Gyermekek napja vasárnap délután lesz.

Az Oltáregyesület irodájában (IX. Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, **régi** teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, **Vezérkönyve** 10.000 K, **Felvételi füzete** 600 K, **Félszázados története** 40.000 K, **Érme** 30.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 1000 K.

Különféle k: **Jézus Szíve** hónapja (fűzve) 3500 K, **Havi magány** (Nádasdy) 10.000 K, **Kánter Károly** emlékkönyv 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K. **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Boldog Terézia szelleme** 5.50 ar. kor. 38.500 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emlékképek** 500 K.

Jézusom Örömöm folyóirat előfizetése egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, **Indulója** 500 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, **Fehér liliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** 50 K, **Örökimádás imakönyv** (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, **Menjetek Józsefhez** 2000 K, **Szent József imakönyv** 84.000 K.

A pápai nuncius úr őnagyméltóságának üdvözlő beszéde az eucharisztikus díszgyűlésünkön.[1]

Kegyelmes Főpásztorok, mélyen tisztelt Díszgyűlés! Alig szükséges nagyrabecsülésemet nyilvánítani ezen gyűlés iránt, amely az eucharisztikus kultusz előmozdítását célozza. Hisz minden papnak, de Jézus Krisztus helytartója követének leginkább szívéhez nőtt az Eucharisztia szent ügye.

Vannak azonban más okok, amelyek ezen budapesti eucharisztikus gyűlést előttem különösen kedvessé teszik. Különösen hármat szeretnék megemlíteni: az *emberek*, akik itt összejöttek, *a hely*, ahol együtt vagyunk, az *idő*, amikor e gyűlést tartjuk.

Örömöm első okául az egybegyültek minőségét jelöltem meg. Ismeretes a közmondás: «Az ember erényét arról ismered meg, amit szeret». Jók azok, akik jót, — jobbak, akik tökéletesebbet, — legjobbak, akik a Legfőbb Jót szeretik és ezek szeretete igazán lángoló szeretet. Ezért mondhatom el joggal, hogy itt nem a jók vagy jobbak, hanem a legjobbak jöttek össze. Mert lehet-e magasztosabb tárgya szeretetünknek, mint Isten az Ő szeretete szentségében? Van-e nemesebb gondoskodás annál, mint amely az eucharisztikus kultuszt védelmezi és törekszik terjeszteni?

Örömöm másik oka, hogy ezen nagyszerű emberek ép e helyen gyűlnek össze. Hol gyűlésezhetnének az édes és kellemes eucharisztikus tiszteletről méltóbban és megfelelőbben, mint épen ezen a helyen, ahol naponta teljes, kellemes és énekes dícséret mutattatik be az eucharisztikus Istennek. Ahol Istennek szentelt jámborságos lelkek naphosszat váltakoznak Krisztus imádásában csakúgy, mint az ég angyalai, akik megszakítás nélkül arcraborulnak Isten trónja előtt és a mindenhatót állandó dícsérettel imádják?

Örömöm harmadik okaként az időt neveztem meg. Nem hallgatható el, hogy ezen Szentévben néhány hónap előtt avatták boldoggá

[1] Fordította a szerkesztő.

Eymard Péter Juliánt, akiben oly magasra csapott az eucharisztikus szeretet lángja, hogy mintegy fémjelzője lett életszentségének. Ez a gyűlés úgy látszik csodálatosképen az új Boldog tiszteletét szolgálja. Ha pedig a mi városunkat tekintjük, akkor is látjuk, hogy ez a gyűlés mily bölcse nvan beleillesztve a többi ünnepségek közé. Az ezen napokban Budapesten összegyűlt katholikus nagygyűlés keretébe semmit sem lehetett volna alkalmasabban beilleszteni, mint ezt az eucharisztikus díszgyűlést. Mert maga Krisztus is, amikor nyilvános prédikációinak fáradalmai előtt állott, magához vevén három apostolát, a Tábor-hegyére vonult és ott kegyesen föltárta előttük istensége bensőbb titkait. Ámde mi más a mi gyűlésünk, mint misztikus felvonulás a szenthegyre? És kik vagytok ti mások, mint azok a szeretett tanítványok, akiket a többiek előtt avatott be Jézus Krisztus bensőséges titkaiba?

Nem hiányoznak más dolgok sem, amelyekről örömmel szólhatok s amit ti szívesen hallotok. A tapasztalás naponta tanít reá, hogy hacsak az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építőmunkások! És valóban hiábavalók volnának a szavak és cselekedetek ezen katholikus gyűléseken, ha nem imádkoznának természetfölötti megerősítésért. Azért a legnagyobb hálával köszönöm nektek, hogy ilyen természetfölötti élet megerősítésére és terjesztésére a papság és nép csodálatos egységében törekesztek. Adja Isten, hogy napról-napra gyarapítani tudjátok a legfölségesebb Oltáriszentség imádóinak számát és minél többeket tudjatok szóval és példával a napi szentmise-hallgatásnak és naponkénti szentáldozásnak megnyerni.

Mindenekelőtt különös dícséretre érdemesítjük azokat, akik — kivált a jámbor hölgyek — nemcsak a templomok látogatását és a szentáldozást szorgalmazzák, hanem fáradságot és anyagiakat is áldoznak arra, hogy az eucharisztikus Krisztus mindenütt méltó környezetben legyen és hogy a szegény templomok legalább a szükséges ruhákkal és szerekkel el legyenek látva. Ó mily gyönyörűséges ez a szeretet, amely azt a bőkezűséget hozza emlékezetünkbe, amellyel a jámbor asszonyok egykor Krisztusnak a keresztről levett testét tiszteletteljesen gyolcsokba takarták.

Hitetek és jámborságtok eme példái csodálatosan használnak a katholikus egyháznak. Most különösen hasznos és szükséges, hogy papság és hívek válogatottjai mintegy zárt sorokban, nyiltan és különös buzgósággal nyujtsák a szentségi Jézus szolgálatának ragyogó példáját.

Épen azért, amikor benneteket — papokat, szerzetesnőket és világiakat — a megérdemelt dícsérettel köszöntünk, örömmel adjuk mindnyájatoknak az apostoli áldást, különösen a célból, hogy Isten a szeretett Magyarországot jótéteményeivel elhalmozni és az eucharisztikus Úr Jézusnak napról-napra jobban uralma alá juttatni méltóztassék.

Az oltáregyesületi tagok kötelességei.

Az okt. 12-i eucharisztikus díszgyűlésen elmondotta: *dr. Petrő József* egri spirituális.

A KATHOLIKUS anyaszentegyháznak legdrágább kincse és dicsősége az Eucharisztia. Legcsodásabb hittételei, legbájosabb szertartásai az Eucharisztiára vonatkoznak. Ez az a hatalmas erő, mely a hívőket összetartja, a bűnösöket földresujtja, az eretnekeket visszahozza.

Azok, akiket különösen vonz magához a szívek eucharisztikus Királya, rendesen társulatokba szoktak tömörülni, hogy szívük egymás lelkesedésétől még lángolóbb buzgalomra gyulladjon. Egy ilyen társulat, még pedig egyike az elsőknek, az Oltáregyesület, melynek ez a templom a középpontja.

Nekem most az a feladatom, hogy reámutassak az oltáregyesületek jelentőségére, az oltáregyesületek hivatására és hogy azok számára, akik az oltáregyesületbe be óhajtanak lépni, megjelöljem a munkakört, mely reájuk vár.

Mit kíván a szentségi Úr Jézus az oltáregyesületi tagoktól?

Kívánja tőlük, hogy hozzanak neki először is

szíveket.

Hozzák elsősorban természetesen a saját szívüket. Még pedig hozzák a szívüket a szeretet, a lemondás, az irgalmasság és a hősies béketűrés kincses szelencéiben.

Azután hozzanak szíveket az Úrnak azáltal, hogy minden erejükkel terjesztik a gyakori szentáldozást. Fáj nekik, ha az áldoztató korlátnál üres egy hely, tudják, hogy az Úr Jézusnak legnagyobb vágya az, hogy nap-nap mellett minél több szívbe ellátogathasson.

A gyakori szentáldozás! Ez év dec. 20-án lesz húszéves évfordulója annak a nevezetes eseménynek, hogy b. e. X. Piusz pápa a gyakori szentáldozásra vonatkozó rendeletét kiadta. Meg vagyunk róla győződve, hogy az egyházi történetírás idővel ennek a rendeletnek époly nagy jelentőséget fog tulajdonítani, mint pl. assisi szent Ferenc fellépésének. Assisi szent Ferenc III. Ince pápa álma szerint a roskadozó lateráni székesegyházat vállával megtámasztotta, X. Piusz pápa pedig — XIII. Leo pápa nyomdokaiba lépve, aki a századvégi fordulónál az egész világot Jézus szent Szívének felajánlotta — az eucharisztikus mozgalom megindításával programmot adott a XX. századnak. S ha az isteni Gondviselés meghallgatja annyi buzgó léleknek az imáját és X. Piusz pápát az oltárra emeli és ezáltal az ő programmját megerősíti — ez lesz egyik legszebb napja az életünknek — akkor majd még világosabban fogjuk látni az

Eucharisztia centrális jelentőségét az anyaszentegyházban, akkor majd még jobban be fogjuk látni, hogy a katholikusok részéről kiinduló minden társadalmi, szociális, politikai és kultúrális kezdeményezésnek, egyesülésnek csak akkor lesz igazán mély alapja, ha eucharisztikus alapra építjük azokat. Akkor majd csak olyan egyesülésekhez fogjuk odaadni a katholikus nevet, mely a tagok bizonyos kötelességeit illetőleg valamelyes vonatkozásban vannak az Eucharisztiával.

A gyakori szentáldozásra vonatkozólag üssük fel a német statisztikát. Az 1917-iki statisztikát vesszük. Ebben az évben Németországban 24,236.905 katholikus volt, a szentáldozások száma pedig abban az évben 220,846.232 volt. Egy katholikusra tehát átlag 9 szentáldozás esik.

Hollandiában is számolják a szentáldozásokat. A hertogenbuschi egyházmegyének 1922-ik évi statisztikája szerint ebben az egyházmegyében volt 538.000 katholikus. A szentáldozások száma pedig 16,494.447 volt. Egy katholikusra tehát átlag 30—32 szentáldozás esik évenkint.

Nálunk nincs statisztika a szentáldozások számáról. Ha lenne, nem tudom, nem kellene-e szégyenkeznünk miatta. Egy paptársam örömmel ujságolta, hogy az ő falujában egy év alatt 6000 szentáldozás volt. Megkérdeztem a katholikus hivek számát. Azt felelte: 4000. Egy másik helyen 20.000 szentáldozásról számolnak be, a katholikusok száma pedig 14.000. Mindakét helyen tehát egy katholikusra mindössze 1 vagy 2 szentáldozás esik évenkint. Mi ez a németek 9-es és a hollandok 32-es számához. Igaz, hogy vannak nálunk is helységek, ahol a statisztika kissé magasabb számot mutat, de viszont ki merné tagadni, hogy van nem egy község Magyarországon, hol még egy szentáldozás sem esik egy katholikusra évenkint. Pedig nem mondhatjuk, hogy a magyar népnek nem volna érzéke a gyakori szentáldozás iránt. Egy hevesmegyei faluban láttuk, hogy Jézus szent Szívének az ünnepén — tehát a legnagyobb dologidőben — oly sokan áldoztak, hogy még a templomon kívül is nagy kört alkottak a szentáldozáshoz járuló hívek. Egy borsodmegyei kis faluban pedig 400-an tartják az első pénteket.

Meg kell állapítanunk, hogy ezen a téren még sokat kell tennünk. Nagy feladat vár itten az oltáregyesületi tagokra. Ne kopogtassanak az ajtókon, kopogtassanak a szíveken, hogy minél többen tapasztalják, mily édes az Úr Jézussal találkozni a szentáldozásban. Egyszóval hozzanak *szíveket* az Úr Jézusnak.

De hozzanak azután

2. **kelyheket** is.

Hozzanak általában templomi szereket, vagyis mindazt, ami szükséges, hogy az oltár szent misztériuma a hívek előtt teljes méltóságban kibontakozhassék.

Ott, ahol van pezsgő eucharisztikus élet, ott újraépülnek a templomok, ott nem kopott és pókhálós az oltár, ott nem durva házivászonból készül a kehelykendő, ott a márványoltár fehérsége, a fényes gyertyatartók ragyogása, a drága kazula együtt dicséri az Urat az adoráló hívekkel.

Az Úr Jézus kiván tőlünk új templomokat, új oltárokat.

Egy történeti könyvben olvasom, hogy a mohácsi vész előtt, mielőtt még nemzeti nagylétünk nagy temetőjében az ország színe virágával az apostoli király és 7 egyházfejedelem is sírját lelte volna, mily virágzó katholikus élet volt Magyarországon. A mohácsi vész előtt volt hazánkban 60 bencés és 49 ciszterciita apátság, 56 premontrei prépostság, 97 pálosrendi, 15 ágostonrendi, 25 domonkosrendi, 142 ferencrendi kolostor, nem is számítva a Johannita és Trinitárius kolostorokat. És ezek még csak a férfizárdák. Ezekenkívül volt még igen sok népes apácazárda. Mily nagyszerű katholikus élet lehetett itt ezen a földön! Mennyi gyönyörű temploma, szentélye lehetett itt a szentségi Jézusnak! Ezeknek most már a romjai sincsenek meg. Ki adja vissza ezeket a lakóhelyeket az isteni Üdvözítőnek?

Ott az én hazám! Atyám vár reám.

Ha az ember külföldön a különböző országokban jár és megfigyel három dolgot: a templomok szépségét vagy elhanyagoltságát, a nép gazdagságát vagy szegénységét s végül a katholikusok vallásosságát vagy hidegségét, akkor arra a megállapításra jut — az általánosítás veszélyétől persze óvnunk kell magunkat —, hogy *a templomok szépsége nem a katholikusok gazdagságával, hanem a katholikusok buzgóságával áll egyenes arányban.* Gyakran lehet látni gazdag népet szegény templommal vagy szegény, de mélyen vallásos népet igen gazdag templommal.

Két konkrét példát szeretnék felhozni.

A hollandok általában egyszerűen élnek. Abban a faluban, ahol én több hetet töltöttem, 10—20 frt is elég nagy pénz volt. És mégis ebben a kis faluban az elmult esztendőben nem kevesebb, mint 400.000 holland frt (magyar pénzben kb. 10—12 milliárd K) ment ki a plébános és az apácák főnöknőjének kezén egyházi építkezésre. Miből magyarázható meg ez a nagyszerű áldozatkészség? En, aki ott közöttük éltem, más

magyarázatot nem találtam, mint azt, hogy ebben a 3—4000 lakossal bíró falucskában az elmult évben 116.000 szentáldozás volt.

Ennek az ellenkezőjét látjuk Franciaországban. A francia katholikusok jelene rendkívül siralmas. Ha valaki nem a francia folyóiratok dicsekvéseiből vagy egy párisi hotel ablakából itéli meg a francia egyházi közállapotokat, akkor lehetetlen fájdalommal nem tapasztalni, hogy az egyház legidősebb leánya milyen megalázó, koldusos életre jutott. Régente nagyszerű templomokat tudtak a francia katholikusok építeni. Ma már igen kevés templom épül. Ennek pedig az az oka, hogy nincs bensőséges hitélet. Sem Párisban, sem a vidéken nem lát az ember tömeges szentáldozásokat, még vasárnap sem telik meg a templom a hivekkel. Egyes helyeken pedig tömeges aposztaziáról hallunk. Nagy a gazdagság és fényűzés, de nincs hitélet és ennélfogva nem épülnek a templomok.

Ha tehát mi azt akarjuk, hogy ne legyen Magyarországon olyan katholikus templom, amelyben lehullott vakolatot, rongyos szőnyeget, szúette padokat, elfakult miseruhákat és megsárgult oltárkendőket s mindenütt izléstelenséget, port és elhanyagoltságot kelljen látnunk, akkor gondoskodjunk a hitélet felvirágoztatásáról, járuljunk gyakran a szentáldozáshoz és legyünk apostolai az eucharisztikus szeretetnek.

S ha ez az eucharisztikus szeretet eltölti a lelkünket, akkor érezni fogjuk, *mily édes dolog adni valamit az Úr szentélyének.* Hiszen boldog érzés fogja el az ember lelkét, ha egy derék árva fiút tanuláshoz segíthetünk, ha egy nagycsaládos szegény özvegyasszony betegágyához egy kis meleg ételt vagy orvosságot vihetünk, ha adományokat gyűjthetünk, hogy egy jámbor leány egy tisztességes férfival házasságot köthessen, de legédesebb öröme mégis annak van, aki adományát az Úr templomának hozza. Magam is láttam egy úriembert, aki nem tudta könnyeit visszafojtani, mikor egy nagyobb összeget — a mai értékben valami 80—100 millió K-át — adott át egy öreg papnak, hogy a templomát restauráltathassa. Hallottam, hogy itt az Örökimádás-templomban a perselyben egyszer nagyobb összegű pénzt találtak. Az a nemes lélek, aki titoktartásával így meglopta az emberek kiváncsiságát, nem azt súgja-e nekünk, hogy édes, nagyon édes dolog adományokat adni az Úrnak. És talán túlzott dolognak látszik, ha azt mondom, hogy azt a kezet, mely az eucharisztikus Jézus tiszteletére ír végrendeletet, tisztelettel csókolják a láthatatlan angyalok, de kétségtelen, hogy nekünk, magyaroknak a szent István király 900 év óta romlatlan adakozó jobbja isteni felhivás, hogy minél több ragyogó hajlékot építsünk, minél több izléses oltárt emeljünk és minél több drága kelyhet ajándékozzunk az Úrnak.

Az oltáregyesületi tagok hozzanak az Úrnak

3. hivatásokat.

Mit ér a hideg márványoltár, mit ér a drága kehely, ha nincs pap, aki az oltárhoz álljon, aki magára öltse a selyemkazulát és az áldozati kelyhet a kezébe vegye és aki életének áldozatos tisztaságával miljőt alkothasson az újszövetség reggeli áldozatához.

Az Úr Jézusnak forró vágya, hogy sok és buzgó papja legyen.

Az oltáregyesületek buzgó tagjai sokat tehetnek e téren. Imádságaikkal is! Hiszen az Úr Jézus meghagyta, hogy az Atyától kérjünk munkásokat az aratáshoz. Adományaikkal is! A gazdagok alapítványokat, intézményeket létesíthetnek erre a magasztos célra. Azonkívül anyagilag segíthetik a szegényebb papnövendékeket. Tehetségesebb papnövendékek egyetemi, vagy külföldi kiképeztetéséről gondoskodhatnak. De legtöbbet tehetnek irányításukkal és tanácsaikkal. Itt elsősorban az édesanyákra gondolunk. Ó, ezek az eucharisztikus lelkületű, gyakran áldozó édesanyák küldik a szemináriumba azokat a fiúkat, akiknek a hitük erős, mint a szikla, akik — ha talán kissé gyengébb tehetségűek is —, de meggyőződésük, hitük feszítőerejével nagyot tudnak alkotni az életben, tömegeket képesek megmozgatni, összetartani, harcbavinni, akik a Jánoslelkek vágyával sóvárognak a halhatatlan lelkek megmentése után s nincs az az áldozat, melyre ne vállalkoznának a jó ügy érdekében. Ezeknek az édesanyáknak e csókja kispapfiuk arcán — ha kegyelmi hatásaiban nem is — de szépségében olyan, mint a papszentelés, annak az ifjú léleknek erőt ad és hivatását erősíti. Ezek azok az édesanyák, akik — ha előkelőek is — nem várják fiaiktól, hogy azok magas állásra törtessenek, hanem hogy a legnehezebb helyzetben is a kötelességeiket teljesítsék, hogy alázatos szolgái legyenek az isteni Üdvözítőnek. Ezek a hősies lelkű Monikák nevelik az egyháznak a mélylelkű Ágostonokat.

Ime tehát ez az oltáregyesületi tagok munkaköre: apostolkodásukkal hozni szíveket, kelyheket és hivatásokat az Úr Jézusnak.

Ehhez a nagyszerű munkához azonban *szükséges a tömörülés.* Kívánatos volna, hogy Csonkamagyarország minden egyházmegyéjének minden oltáregyesülete csatlakozzék az oltáregyesületi központhoz. Idáig csak az esztergomi, az egri és a veszprémi egyházmegyék oltáregyesületei tartoznak ide. Meg kell még jegyeznünk, hogy a megszállás miatt az esztergomi egyházmegye 408, a veszprémi egyházmegye pedig 62 oltáregyesületet veszített.

Minél nagyobb volna az oltáregyesületek között az összetartás, annál nagyobb volna az erő és az eredmény.

Induljon el tehát minden oltáregyesületi tag és dolgozzék, apostolkodjék az oltárszekrényben rejtőző isteni Üdvözítő dicsőségéért!

Tirolban az Achensee mellett a hegyóriások alján van egy kedves kis kápolna. Majláth püspök úr szokott ebben a kápolnában imádkozni. Ő mondotta róla: «Nagyon szeretem ezt a kápolnát, még pedig azért, mert úgy ki van imádkozva. Ahogy egy tajtékpipa ki van szíva, úgy ezen a kápolnán is meglátszik, hogy sokat imádkoznak benne, sokat gondolnak vele.

Legyenek így kiimádkozva a mi templomaink is! És legyen főképen kiimádkozva a mi lelkünk, hogy abban gyakran és örömmel megpihenhessen a közöttünk tartózkodó isteni Üdvözítő.

◆◆◆

tésben, Veled biztos cél felé repülünk, mint ahogy a vándormadár száll ezer mérföldeken át melegebb országba, régi otthonába.

Te mutatod meg lelkünknek az igaz út ösvényeit. Te tanítod meg, mit kell tenni a családapának, hogy gyermekeit Isten szolgáivá és a mennyország örököseivé tegye.

Mi fogható fel a Te értékeddel, ó fenséges Oltáriszentség?

Hol van végül az a mágikus erő, mely a családot összetartja, annak minden tagját egyetlen élő szervvé teszi, mely nem engedi, hogy élettelenül hulljon le bármely tag a házasság szentsége által megszentelt család fájáról, mely egységessé, szentté, krisztusivá teszi a katholikus családot?

Ez a mágikus erő az Oltáriszentségben rejtőző Krisztus, ki csodálatos módon gondoskodik a törvényei szerint élő családokról épúgy, mint gondoskodik időtlen időkig jegyeséről, a katholikus anyaszentegyházról.

Mert katholikus anyaszentegyház és katholikus család elválaszthatatlanok, egyik a másik nélkül fenn nem állhat.

Krisztus szentséges teste önt erőt, kegyelmet, életet a katholikus családba, mely nélkül az feltétlen elpusztul, szétzüllik, semmivé válik.

Krisztus teste a családok fenntartója!

Ó, mint kellene ezt átéreznie minden katholikus családapának és családanyának, mint kellene a Krisztussal való egyesülést legfőbb életprincipiumának tartania, vallania és követnie. Mily sok baj, bánat, tragédia tünnék el a családok életéből, ha oda menekülnének, ahol egyedüli vigasztalást, támaszt, oltalmat találnak: az Úr Jézushoz az Oltáriszentségben.

És végül, micsoda csodálatos erőt tartogat s ad át a katholikus anyaszentegyház a szentáldozásban a katholikus családoknak, midőn a megholt hívek lelkeit is bevonja e csodálatos kegyelembe és részesíti őket az élők jámborsága által felajánlott teljes búcsú áldásaiban. Így a katholikus családok élő és megholt tagjai eggyé lesznek, együtt élnek síron innen, síron túl az Oltáriszentség nagy misztériumában.

Testvéreim! Ne vessük el magunktól könnyelműen az Úr Jézus drága szent testének vételében rejlő hatalmas isteni erőt, segítséget, hanem járuljunk hozzá édes bizalommal és testünk mindennapi táplálékа mellett tegyük az Oltáriszentséget lelkünk mindennapi táplálékává.

Katholikus családapák és családanyák! Ajánljuk bizalommal otthonunkat, családunkat az Eucharisztiában rejlő Krisztus oltalmába. Forduljunk mindennap gyermeki áhitattal az Oltáriszentségben levő isteni Üdvözítőhöz, mondván: «Édes Jézusom, köszönöm, hogy ma is eljöttél hozzám. A Te szent kezeidbe ajánlom szívemet, lelkemet, hitvesemet, gyermekeimet. Tartsd távol hajlékunktól mindazt a bajt, mely testünknek és lelkünknek ártalmára lehetne. Egészen Neked szentelem magamat és enyéimet. Vezess, vezérelj, kormányozz és uralkodjál mindenkor a Te szent tetszésed szerint. Add meg nekünk a mindennapi kenyeret, adj békét és egyetértést, türelmet a küzdelemben, bizalmat és éberséget enyéim gondozásában. Őrizd meg őket minden bajtól, botránytól és csábitástól. Add, hogy mindannyian Isten félelmében növekedjünk és erényben gazdagodjunk s végül engedd meg azt, hogy a halálra jól elkészülvén, a Te szent Szined látására a magas mennyországba mindnyájan eljuthassunk. Amen.»

Az aranykapu előtt.

Csillagtalan, sötét éjtszakában titokzatos, magas aranykapu előtt dideregve, elhagyottan, árván állok. Fáradságos, hosszú út viharaitól csatakos a ruhám; tövisektől megtépett a lelkem. Vágyva vágyom egy kis pihenés, melegség, szeretet után.

Odabenn — az aranykapu mögött — úgy mondják: gazdag és könyörületes szívű nagy úr lakik; sok szegény fáradt vándor talált már nála meleg fogadtatást. Merjek-e hát én is bebocsátásért esedezni?...

Ó csak ne lennék ennyire lerongyolódva, bemocskolva! Nagy úr előtt még a koldusnak is tisztességes mezben illik csak megjelennie. Ily állapotban bizonyára szeme elé sem bocsátanak a szolgák!...

A kulcslyukon át meleg fénysugár esik reám, s e fénynél olvashatom a felírást: Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak vagytok?... Ó, hogy fázom, éhezem!...

— Bekopogtam-e?... Vagy tán magától nyílik meg a titokzatos igéretekkel teljes, fényes kapu?...

Egyszerre arany fényárban úszom. Fáradt tagjaimról lehull a sáros, tépett ruha. Láthatatlan kezek hófehér, puha palástba burkolnak. Szivemig ható édes melegség járja át testemet-lelkemet és mennyei illatoktól megszünik éhségem. Végre, mint szerény kis gyermeket az édesanyja, úgy emel magához és szorít jóságos kebléhez az aranyház nagylelkű ura.

S ez édes ölelésben elfeledve egész viharos multam minden gyásza, bűne, bánata...

De jaj! hiszen ez csak álom lehet. Egy óra mulva — legkésőbb holnap reggel! — felébredve, ismét ott künn állok majd a kapu előtt, megtépve, dideregve; — most már ezerszeresen elhagyottan, árván...

Ó, ne engedj el karodból, irgalmas Nagy úr!... És Ő fejemre teszi jobbját. «Ne félj, gyermekem. Akit szerető vágya Hozzám hozott, az Szívem házában marad és senki onnan többé el nem üzheti. Az én békém legyen veled.»

Benz-Csáky Ilona.

Harc a közömbösség ellen.

Tudjuk, hogy nehéz a Te munkád, kedves Elnöknő. Talán könnyíthetünk rajta a következőkkel:

1. Kérd meg a plébános urat, vagy valamelyik káplán urat, hogy minden évben egyszer az oltáriszentségről való valamelyik prédikáció után magyarázza meg a híveknek azt is, hogy *milyen nagy és Isten előtt kedves dolog az oltáregyesületbe tartozni.*

2. Ha van a községben népmisszió vagy lelkigyakorlat, kérd meg az azokat vezető főtisztelendő urakat, *hogy hívják fel valamelyik szentbeszédük végén a hívek figyelmét az oltáregyesületre.*

3. Ha van olyan pénzed, amit az oltáregyesületnek szántál, vagy ha valaki kérdezi tőled, hogy egy-egy erre szánt összeget mi módon fordíthatna legjobban az Isten dicsőségére: *vegyétek meg nagyobb példányszámban az Örökimádás lapját és osszátok ki ingyen az emberek között.* Ki tudja, hova jut el a nyomtatott szó, ahova Ti nem jutottatok volna!

4. *Olvassátok el minden alkalommal a lapot az első betűtől az utolsóig* és beszéljetek az abban megjelent cikkekről az oltáregyesületi tagokkal és másokkal is.

5. Gondoskodjatok róla, hogy a *szentségimádási órák* belső áhitata és külső fénye *megragadja azokat, akik résztvesznek azokon.* E célból: gondoskodjatok a templom ragyogó tisztaságáról, ünnepi fényéről és megfelelő virágdíszről. Látogassátok *minden alkalommal* végig a községben lévő összes vallásos egyesületek vezetőit, kérvén, hogy vállaljanak imádási órát, amely alatt lehetőleg nemcsak egy-két személy, hanem *lehetőleg az egész testület mutassa be hódolatát az Úr Jézusnak.* Kérjük meg a hitoktató urakat is, hogy szentségimádási napra eső *hittanóráikban vigyék el a gyermekeket az Úr elé,* végeztessenek velük egy rövid közös imát, néhány éneket az Oltáriszentségről, tartsanak egy tizenötperces tanítást a legméltóságosabb Oltáriszentségről, a szentséglátogatásokról vagy a gyakori szentáldozásról, aztán adjanak időt egy kis csendes imára, végül vezesse őket az osztályba vissza, megtanítván őket a kettős térdhajtásra. — Hass oda, hogy *templomi énekkar alakuljon,* amely a szentségimádási napokon legalább három-négyszer szerepeljen. Kérd meg a plébános urat s az ő engedélyével a káplán urat és más papokat is, hogy az imádási órák valamelyikén — esetleg kettőn is — az oltáriszentségről való elmélkedéssel segítse a híveket az ájtatosságban.

6. Legnagyobb erélyel őrködj azon, hogy az *oltáregyesületi tagok valahogyan ne vegyék el a többi hívek kedvét az imádástól* pl. azzal, hogy másokat nem engednek a padba, szentáldozásnál előretolakodnak, körmenetekben előkelő helyet követelnek maguknak stb. Igaz, hogy szükséges az oltáregyesületi tagokat, *amennyire lehet összetartani* nyilvános és ünnepélyes kivonulásoknál, de nem szabad ennek érdekében megfeledkezni a bennünket fokozottabban kötelező szerénységről és alázatosságról. *Semmi sem teszi a «nem hívők» szemében antipatikusabbá magát a vallást, mint ha a vallásos embereknél erénygőgöt, hiúságot és pöffeszkedést vesznek észre.*

Kedves Elnöknő, szeretettel kérünk, tedd meg ezeket és értesíts bennünket az eredményekről. *Központi.*

Díszgyűlésünk napja gyönyörű emlékünk marad. Nemcsak a katholikus nagygyűlések jelentősége nő évről-évre, hanem a mi eucharisztikus ügyeink iránt is — hála a «mindeneket magához vonzó» szentségi Jézusnak — mindig nagyobb lesz az érdeklődés. Ott voltak díszgyűlésünkön a püspöki kar tagjai: Szmrecsányi Lajos és Zichy Gyula gróf érsekek; a Szentatya budapesti követe, Orsenigo Cézár c. érsek és Radnai Farkas c. érsek; Glattfelder Gyula dr. és Mikes János gróf, megyéspüspökök; Horváth Győző dr. és Kriston Endre felszentelt püspökök, a papok impozáns csoportjától kísérve. Ott volt Izabella főhercegasszony leányával, Gabriella főhercegnővel, őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő vezetésével az Oltáregyesület buzgó választmánya és terjesztőnői. A mindenünnen nagyszámban összesereglett tagokkal és nemtag érdeklődőkkel. Az Örökimádásban minden hely — a karzatok is — egészen be volt töltve. 1/4 11 órakor nyitotta meg az elnöklő egri érsek úr őexcellenciája a gyűlést, igaz ügyszeretettől áthatott lelkes szavakkal. Rámutatott ama kötelességünkre, amellyel

az Örökimádás és Oltáregyesület alapítói, fölvirágzását lehetővé tevő munkásai iránt kell viseltetnünk. Imádságunk érettük is szálljon a szentségi Jézus trónja elé.

Mielőtt a hivatalos szónokok beszéltek volna, szólásra emelkedett *Orsenigo Cézár* ptolemaiszi érsek, a pápa követe. Latin nyelven olvasta fel üdvözlőbeszédét, amelyet *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk tolmácsolt a díszgyűlésnek.[1]

Ezután *P. Csávossy Elemér* jezsuita tartományfőnök mondott «a csodálatos eucharisztikus jelenlét» gondolatait tartalmazó igen lelkes beszédet.[2]

Mély hatást váltott ki *dr. Petró József* egri spirituálisnak külföldi példákkal illusztrált, az eucharisztikus kötelességeket sürgető beszéde,[3] szintúgy *dr. Fábián Gáspár* építészmérnöknek csupa tűzzel és lelkesedéssel elmondott beszéde az Eucharisztia és családról.[4]

[1] Magyar fordításban lapunk vezetőhelyén leközöltük.

[2] E beszédet az Örökimádás egy későbbi száma fogja hozni.

[3] Lásd az 5-ik lapon.

[4] Jelen számunkban szintén leközöltük.

A gyűlés után áldás volt a legfölségesebb Oltáriszentséggel, amelyet *Szmrecsányi Lajos* egri érsek tartott.

Este *dr. Saly László* p. kamarás vezetésével közös szentóra volt a papság és a hívek részére. A szónok igazán tábori magaslatokra ragadta magával a lelkünket, amelynek örömét és imádságos hangulatát nagyban emelte a központi szeminárium növendékeinek gyönyörű éneke. Az éjjeli zárt szentségimádáson 140 hölgy vett részt. Dicsőség és hála mindezért az eucharisztikus Jézusnak, aki ezen hálanyilatkozatunkat az ő kegyelmei alakjában ossza szét mindazoknak, akik e napon érette fáradoztak.

Kánter Károly áldott emlékét szeretettel őrzi az Oltáregyesület. Sírján mindig vannak virágok, amelyek az ő általa elhintett eszmék hajtásai. A boldogult egyik lelkigyermekétől cikket kaptunk «Galamblelkek» címén, róla mondja el reflexióit. Bár november az ő halálának hónapja, helyszüke és a beállításnak megfelelő terjedelem más követelménye miatt jövő számunkra kellett hagynunk. Tudjuk, hogy akkor is szivesen fogadják olvasóink.

Tévedésből a meghívókon rosszul jelezte az iroda a novemberi választmányi és terjesztőnői gyűléseket. Az előbbi nov. 9-én, az utóbbi pedig nov. 16-án: tehát a rendes időben lesz.

* * *

Könyvismertetéseket és apró hireket a jövő számunk fog hozni.

Felelős szerkesztő: **Dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**

XXV. ÉVF. 1925. DECEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Csendben. — *Dr. Hidasi József:* Domus aurea. — *Bleszl Margit:* Milyen lelkülettel várjuk a kis Jézust? — *H. Sz.:* Galamblelkek. — *Benz. Csáky Ilona:* Éjféli mise. — *Központi:* A gyökerek életéről. — *Krónika.* — *Irodalom.*

Kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket kíván összes m. t. munkatársainak és kedves olvasóinak az «Örökimádás» szerkesztője és kiadóhivatala.

***

A jelen számunkhoz, amely utolsó ez évfolyamban, csekket mellékelünk és tisztelettel kérjük a jövő évfolyam előfizetésének, 30.000 korona, beküldésére. Akinek egyszerre annyit is nehéz fizetni, azoknál a félévi előfizetést is elfogadjuk, tehát ha 15.000 koronát küldenek most be, júniusban megint küldhetünk csekklapot. Csoportos előfizetésnél 100 példánytól kezdve 20 százalék engedményt is tudunk adni.

Nagyon könnyen elérhető e szám. Népes oltáregyesületekben egy terjesztő veszi kezébe az «Örökimádás» ügyét s akkor mi az ő címére küldjük az összes példányokat s ő osztja ki a tagoknak. Így postaköltséget takarítunk meg, azért adhatjuk a 20 százalékot a terjesztőnek.

Minden oltáregyleti tag járassa, vagy legalább is havonkint vegye meg az «Örökimádás»-t. Az egyesületi terjesztők, ha havonkinti vevőik vannak, havonta küldhetik be eladás után a lap árát. Terjesszük az «Örökimádás» folyóirattal az eucharisztikus gondolatvilágot.

***

Választmányi gyűlés december 16-án, terjesztőnői pedig december 23-án délután 4 órakor lesz a központi házban.

November 20-a mindig a Kánter-lelkigyermekek imádságos találkozója az Örökimádásban. A kilencórai szentmisét dr. Pataky Arnold apát, egyetemi tanár mondotta. Nemcsak ezen napon, hanem egész novemberben koszorúk és virágok borították a feledhetlen igazgató, illetve lelkiatya sírját. Az ő emlékének van szánva a «Galamblelkűek» c. cikkünk egy lelkigyermeke tollából.

*

A Kis Teréz tiszteletére. Lisieux-be küldendő zászlónkra újabb adomány érkezett. Dr. Pataky Arnold apát, egyetemi tanár, 500.000 K-t adományozott a kedves Szent zászlajára. A novemberi terjesztőnői gyűlésen az «Örökimádás» szerkesztője arra kérte a terjesztőnőket, hogy a zászló ügyének is legyenek apostolai. Nekünk az oltáregyesületi élet nehézségeinek legyőzéséhez szintén szükségünk van a csodatevő Szent égi rózsáira, azért nem maradhatunk képviselet nélkül a lisieuxi szentélyben.

CSENDBEN!

A FALUSI élet adventi reggele jut eszünkbe. Minden csendes még, mikor a kis templomtorony beszédes hangja elhagyja a harang imádságos ajkát. Hamar talpraállnak a buzgóbb katholikusok és kis lámpásokkal világítva be az utat, sietnek az Isten háza felé. Csendben!... Mily fönséges a csend világa. Benne beszél az Isten; benne ért, szól a lélek; benne készülnek az örökéletre szóló alkotások. Ennek a csendnek ideje az advent, amelyben élünk, modellje a Szent Szűz, amint elmélkedve dolgozik: csendben. (L. a 7. oldali képet.)

1. «Advent», lelket átjáró szó. Távolból jövő csodás hangú muzsika, amely csendhallgatásra késztet. Mintha azt mondaná: hallga!... figyeljetek!... angyali ének akkordjait hallom. Isten közeledik felétek... jön... már itt is van... angyalajkról hallom az ég tanuságtételét: megszületett a ti Üdvösségtek... Dicsőség a magasságban Istennek! Hogy a lélek ezt a távoli adventi zenét hallgathassa, azért tiltja meg szent egyházunk Istentől nyert jogánál fogva a zajos mulatságokat. S az igazi hívő lélek nem is keres adventben ilyet. Elég neki az, amit az advent nyujt a *csendben.*

2. Az adventi roráték a Szent Szűz kultusza. Őt keresi fel az Anyaszentegyház abban a *csendben*, amelyben Gabriel angyal köszöntötte; a reggeli csendbe ő is ugyanazon üdvözlést énekelteti bele, amely a Szeplőtelen Szűz názárethi csendjét a legörvendetesebb híradással lengte át. Az adventben minden szem Ő reá figyel fel. Ő a mi adventi reménységünk hordozója s Ő egyúttal a Megváltóhoz való közeledés mintaképe.

Tanuljunk Tőle! Tanuljuk *meg szeretni a csendet.* Minden munkának, akármilyen nemes szándékból történik is, megnyirbálja, lerontja, sőt sokszor teljesen elveszi természetfölötti értékét a hivalkodás, a reklám. A csend ellentéte ez a lármás figyelemkeltés. Az Eucharisztia táborában kell dolgoznunk. Isten jelenlétébe helyeződünk a legfölségesebb Oltáriszentség előtt. Az Ő igéje pedig akkor jött és jön mindig királyi

trónjáról, amikor mélységes csendben van minden. A Központi Oltáregyesület munkaóráin is ezért van konferenciabeszéd vagy előadás, hogy a csendben Isten szólhasson hozzánk. Bármilyen munkát végeznek az Oltáregyesület tagjai, mindig gyakorolhatják ezt az Isten jelenlétébe helyezkedést és követhetik a Szent Szűz példáját a csendben.

Szűz Mária lelki csendjét munkája közben is Istennek való társalgás töltötte be. Nem maradhatunk némák a jó Isten előtt. A kinyilatkoztatás egyes igazságait meg kell tárgyalnunk Vele. Ez csak abban a csendben lehetséges, amely a lélek életének nélkülözhetetlen eleme. Ebben a csendes, Istennel való társalgásban sokat megértet majd velünk a Szentlélek Úristen, aki az Írás szerint: «megvilágosít minden e világra jövő embert», aki az Ő világossága elől az élet lármás forgatagába nem temetkezik, hanem a csendben keresi az Ő fényét és utait.

Ebben a csendben kapja a lelkünk és a tekintetünkben való vetülete által egész lényünk azt a jelleget, amely akaratlanul is tiszteletet és megbecsülést követel s amellett a legnagyobb szimpatiát váltja ki minden hozzája közeledő emberből.

Eucharisztikus lelkek, járjunk adventben a Szent Szűz iskolájába és tanuljuk meg Tőle szeretni «a munkát, életet» — «imádságos csendben».

Dr. Mátrai Gyula.

Domus aurea

Jeruzsálemben, a Mória-hegyén, hét hosszú esztendő megerőltetett munkájával építette fel Salamon király az ószövetség gyönyörű templomát. A templom szentélyét és a «szentek szentjét» cédrusfával és finom arannyal boríttatta be a király és: «semmi sem vala a templomban, mi arannyal borítva nem volt volna». (3 Kir. 6_{22}.) Ezt a szépséges templomot az idők folyamán a babiloniaiak teljesen kirabolták és felgyujtották. A templom és a város romjai közt járva, kesergő szívvel költötte és mondotta Jeremiás próféta az ő megrázó siralmait.

A babiloni fogság megszüntével Zorobábel fejedelem vezetésével az ószövetségi hívő zsidó nép új templomot épít. Ezt a templomot Heródes korában görög stílusban átépítették és az Úr Jézus nyilvános fellépése idején már 46 éve építkeztek rajta. (Jn. 2_{20}.)

Az ószövetség szent temploma a mi templomainknak csak előképe volt.

Megértette minden kor és minden istenhívő nép, hogy a jó Istennek a művészet legszebb és legdrágább alkotásaival kell szolgálni:

«Domine, dilexi decorem domus tuae, et locum habitationis gloriae tuae». («Uram, szeretem a te házad ékességét és a te dicsőséged lakhelyét.» Zsolt. 25_{8}.)

Anyaszentegyházunk minden időben megmutatta, hogy összes tehetségeivel és erőivel be akarja és be is tudja állítani az építőművészetet, festészetet, szobrászatot, iparművészetet, ötvösséget, stb. az Isten szent házának minél szebb megalkotásába és feldíszítésébe.

A római Szent Péter-templom, a kölni, speyeri, milanói, linzi dómok, a rheimsi, amiensi, pécsi székesegyházak, a budavári koronázó Boldogasszony-templom és annyi sok más világhírű és annyi ezer csekélyebb nevezetességű, de mégis művészi értékű templom fennen hirdeti az Egyház áldozatos és szerető szorgoskodását.

A jó Isten kegyesen fogadja az emberiség, az Egyház emelte szép templomokat. Azonban a jó Isten maga is alkotott egy csodálatos, szent fölségéhez méltó hajlékot («dignum habitaculum»), élő, drága templomot a boldogságos Szűz személyében, akit az Anyaszentegyház: «*Domus aurea*», *Aranyház* néven is köszönt és ünnepel. A Szűzanyának malasztal teljes szíve a jó Isten legkedvesebb hajléka az emberek között. A mennyei Atya isteni mindenhatóságával mennyei szépséggel ékesítette fel a Szűzanya szívét, hogy az Úr Jézus méltó édesanyja lehessen. A Szent Szűz azonban a maga részéről is mindent megtett, hogy kedvet találjon benne az imádandó Szentháromság.

Mimagunk tekintsünk fel a karácsonyi szent időben erre a tiszteletreméltó *Domus aurea*-ra és utánozzuk erényeit. «Nem tudjátok-e, hogy az Isten temploma vagytok?» — kérdi szent Pál. (1 Kor. 3_{16}.) A megszentelő malaszt által vagyunk eleven templomok. A méltóképen végzett szentáldozás által pedig szívünk élő tabernákulummá magasztosul. «Ha pedig valaki az Isten templomát megfertőzteti, elveszti azt Isten; mert az Isten temploma szent, mely ti vagytok», — int a nemzetek Apostola (id. h. 17. v.). Mindennemű bűnnek szorgos kerülése az első feltétel és mód, amellyel a *Domus aurea* nyomdokaiba léphetünk. Ezen negatív munka mellett hozzá kell látnunk lelkünk templomának művészi felékesítéséhez is, hogy az isteni Kisded nálunk is és bennünk is kellemes hajlékra találjon. Minden egyes jócselekedetünk, imádságunk, alamizsnálkodásunk, türelemmel viselt szenvedésünk szívbeli templomunk vonzó és értékes dísze lesz. A *Domus aurea* legyen tanácsadónk, bátorítónk, lelkesítőnk ebben a szent munkánkban! Legyen a mi szívünk-lelkünk is a fönséges *Domus aurea* mintája szerint a jó Isten, a kis Jézus számára kicsiny, de drága *aranyház!*

Dr. Hidasi József.

Milyen lelkülettel várjuk a kis Jézust?

Alig néhány hét s immár bekőszönt az év legszebb ünnepeinek egyike, az idealizmussal teljes, a betlehemi csillagfényes, angyali glóriás kedves karácsony. Emléke ama szent időnek, amidőn a mi Urunk Jézus Krisztus égi honából kis gyermek alakjában leszállott közénk a bűnös földre, hogy szent vére hullásával megváltson és üdvözítsen bennünket.

Ó, hogyan várta az idők teljét, az első szent karácsonyt az ó-kor buzgó zsidó népe. Hogy fohászkodtak sóvárgó ajakkal, epedő lélekkel: «Rorate caeli!» Harmatozzatok egek!... Négyezer év, hosszú, hosszú idő s ők ez időt imázó lelkülettel, szent várakozással, az Úr utáni epekedéssel, égre irányított tekintettel töltötték. Az anyaszentegyház a mi karácsonyi készülődésünkre az advent heteit jelöli ki.

Ha már az ókor zsidó népe oly buzgón, oly szentül készült az Úr fogadására, az első szent karácsonyra, hogyne tennők azt mi is, mi katholikusok, sőt mi több, mi, a szent Eucharisztiának buzgó imádói.

Kell, hogy készüljünk a karácsony méltó megünneplésére! Kell, hogy lelkünket ama csendes, fönséges éj misztikus hangulatába ringassuk, hogy azután szent békéjét is szívünkbe hozza a Szűzanya drága magzata, az édes, kicsi Jézus.

De hogyan? Tünődik a lelkünk. Hogyan, mikép lehet az élet gondjai, prózai volta és nehézségei közepett lelkünket az édes, bűvös-bájos karácsonyi szent hangulatba ringatni? Hogyan? Igen egyszerűen.

Boldog Crescencia szentéletű apáca életrajzában olvassuk: «Midőn egyik adventben újoncnövendékei azt kérdezték tőle, mi módon készülhetnének el legjobban a karácsonyi szent ünnepekre, Crescencia azt mondta: az volna a legjobb, ha a kis Jézus befogadására a tisztátalan istálló és a nyomorult jászoly helyett lelkiképen pompás palotát építenének». A boldog emlékű szerzetesnő itt pontosan leírja, mi minden szükséges ezen hatalmas palota emeléséhez s hogyan eszközöljék azt. Mily jó volna nekünk ezt utánozni, gondoltam magamban. Úgy ám, de hogyan utánozhatnók mi, kicsiny, hétköznapi lelkek az említett boldognak s szentéletű újoncnőinek nagyratörő terveit és hatalmas cselekedeteit?

Itt újból eszembe jut valami. Midőn egyszer Chantal szent Franciska nagyratörő terveit közli lelkiatyjával, Szalézi szent Ferenccel, az levélileg egyszerűen imígyen felel néki: «...fonjon csak guzsalyán, de ne ilyen nagy orsóval, mert ujjai nem tudnák ügyesen pörgetni azt, hanem fonjon csak aszerint, mint gyenge erői megengedik».

Kövessük mi is e szent tanácsot. Fonjunk mi is csekélységünknek megfelelő parányi orsóval, mert a szívünk kicsiny, az erőnk gyenge. Ah,

de a kicsinység és gyengeség nem zárja ki az aranytiszta jóakaratot s az ezzel párosult gyengédséget. Ha a mult századok nagy lelkei hatalmas palotát emeltek az édes Jézusnak, készítsünk akkor szívünkben mi, egyszerű lelkek, kis bölcsőt a Jézuskának. Bölcsőt, kicsikét, de puhát, selymeset, meleget. Úgy, hogyha eljő a szent karácsony, a Szűzanya, örömteli, boldog szívvel fektethesse bele drága magzatát, szemefényét, isteni Gyermekét. Rajta tehát, készüljön az adventi szent időben bolog Crescencia útmutatása nyomán a Jézuska gyenge, didergő, fázó tagjai részére a kicsike bölcső; iparkodó, jóakaratú szívünk buzgó munkája.

Elmélkedve dolgozik, csendben.

Ó, de miből is készítsük azt, hogy is fogjunk hozzá? — Királyi gyermekek arany bölcsőkbenszunnyadoznak. Lehetséges-e, hogy a királyok Királyának, a hatalmas mennyei Atya gyermekének egyszerűbbet készítsünk? Nem. Kovácsolják tehát a kis bölcsőt hitünk tiszta színaranyából, mert ez méltó az isteni Gyermek befogadására. Hevítsük a hit aranyát, a bölcsőhöz szükséges alkatrészeket, rudakat, lemezeket stb. az Úr Jézus Krisztus szentséges Szívének ízzó kemencéjében. Segédeszközökül szolgáljanak azon szerszámok, melyek a Megváltó keresztrefeszítésénél használtattak: a kalapács, a fogó, a szegek stb. Mindezekből egyet-egyet tűzzünk ki napi elmélkedésünk tárgyának. Az isteni Üdvözítő maga is segítsé-

günkre lesz ezen szent munkában s igaz hitünk színaranyából, szentséges Szíve lángkemencéjében csakhamar kialakul majdan a pici, kicsi bölcső. A további munkálatoknál már szent József is segítségünkre siet. A belső fabélelést már ő segít elkészíteni.

Hit, élő hit, tiszta színarany hit legyen e szent időben minden imádságunk, elmélkedésünk, minden munkánk és cselekedetünk rúgója, mert hit nélkül nemcsak a Jézuskát fogadni, de üdvözölni is lehetetlen. Az aranybölcső immár készen, ó, de ez még nem elégséges, hogy a kis Jézus abban jól érezze magát.

A kis Jézuska fogadására meleg pólyák, puha párnák, selymes takarók is szükségesek. Melegséggel, melegséggel s ismét sok-sok melegséggel kell fogadnunk a didergő isteni Gyermeket. Mi a melegség a lelkek világában? Nem más, mint az Isten és felebarátaink iránt égő, izzó, forró szeretet. Szőjjük, fonjuk, varrjuk tehát e szent időben a kis Jézus puha, meleg pólyáit, ruhácskáit. Forduljunk szívünk forró, meleg szeretetével legelőször Jézusunk felé. Imádkozzunk e szent időben többet, nagyobb jóakarattal, ájtatosabban, mint az év többi napjaiban. Azután öntsük ki szeretetünket a hideg világba. Ó, hányan fáznak, dideregnek lelkileg mint testileg embertársaink közül most különösebben, mint máskor. Siessünk szenvedő ember-testvéreink segítségére. Szeretetcselekedeteinket is a Jézuskának, az Ő tetszésére tesszük, hisz maga mondá: «Amit egynek ezek közül a legkisebbnek cselekesztek, nekem teszitek». — Példával szolgálok: A jó Isten útjai összehoznak pld. egy bűnös felebarátoddal. Önkéntelen az jut eszedbe, ó hogyan bántja, hogyan sérti e testvérednek bűnös cselekedete az emberek fiait olyannyira szerető Jézus szentséges Szívét. Fáj neked is, mert hisz a szent Szívnek is fáj. Engesztelni akarod Jézusodat, keresed az alkalmat, amidőn szemére lobbanthatod bűnös cselekedetét. Ó, de nem durván, szeretetlenül, hanem finoman, tapintatosan, gyöngéden, szerető testvéri lelkülettel. Tudod-e, mit cselekszel ezzel? Puha, selymes takarót szövögetsz a Jézuskának. Hát még a többi lelki és testi irgalmassági cselekedet, mindmegannyi meleg párna és pólya a Jézuska részére.

Hogy a kicsi Jézus pólyái és párnái jó puhák és így még melegebbek legyenek, kitöltésükre sok-sok pehely szükséges. Mik is a pelyhek a lelki életben? A lelki élet ezen pelyhecskéi a Jézuskáért szenvedett és érette szeretetből elvállalt önmegtagadások és megadással elviselt szenvedések. Minél több ily pelyhecskét gyűjtünk az adventben, annál puhábban fekszik majd a kicsi Jézuska karácsony estéjén.

Hogy pedig az isteni Üdvözítő necsak puhán és melegen, hanem az aranybölcsőnek megfelelőleg hófehér ruhácskában is pihenjen, merítsünk e célból tiszta, friss vizet a Cedron patakjából és mossuk ki

a kis Jézus kelengyéjét tisztára, patyolatos fehérre. Ha lelkedet, kedves testvérem, a bűnbánat szentségében tisztára mosogatod, hidd meg, igaz örömmel fog abban időzni az édes, a lelkedet megváltó szentséges Jézus.

E munkában a Szűzanya lesz leginkább segítségünkre. Az Ő szent kezei szőtték, varrták, mosták az első titokzatos karácsonyest pólyáit, párnáit, takaróit. Látva igyekezetünket, szívesen fog segíteni szeretetünk eme magasztos munkáiban. Az őrzőangyalunk pedig, ah, az sem lesz tétlen e dolgaink közepette. Ő fogja féltő gondossággal gyűjtögetni a pólyak és párnák megtöltésére szükséges pelyhecskéket.

Az adventi szent napokban az Úr Jézus tehát sok-sok melegséget, szeretetet kíván tőlünk. Szeretettel győzte meg Ő is e világot s mint egy nagy író mondja: «A szeretet egymaga erősebb, mint a fájdalom és a halál».

S most végül, mivelhogy a karácsony az év legnagyobb ünnepeinek egyike, várjuk a Jézuskát fénnyel, pompával, ünnepélyességgel. Díszítsük fel a bölcsőt zöldelő fenyőfa-ágacskákkal, a szent remény örökzöld gallyaival. Hívjuk e munkánkban segítségünkre a kis angyalokat. Ügyes közreműködésük bizonyára az édes Jézus legnagyobb megelégedését fogja számunkra kiesdeni.

Hit, remény és szeretet, e három isteni erény legyen lángoszlopunk és csillagunk az élet sötét, ködös útjain, főleg ez adventi szent időkben, a Krisztus-várás malasztdús napjaiban.

Ha így, egész szívünkből, lelkünkből e szent munkával készülünk a karácsony megünneplésére, a születendő isteni Gyermeket, habár kicsiny voltunkból, de annál őszintébb ragaszkodó gyermeki szeretettel, lelkünkben puha, meleg bölcsővel várjuk, akkoron szívünkbe fog költözni az édes, kicsi Jézus szent békéje, béke, boldogító, áldásthozó karácsonyi szent béke, melyet a világ nem adhat. Szívünk magasztos érzelme ajkunkon nyilatkozik meg majdan a szent éjszakán s a glóriás angyalsereggel mi is zengedezzük ama — boldogító, édes, lágy érzelmet a szívekbe csaló kedves karácsonyi éneket, hogy:

Dicsőség a magasságban Istennek
És békesség a földön a jóakaratú embereknek!

Bleszl Margit.

Munkaóráink, hála a szentségi Jézus mindent mozgató kegyelmeinek, szép látogatottságnak örvendenek. Már nem is férünk el a rendes munkateremben, azért a Szent Erzsébet-termet (a kápolnától csak egy deszkafal választja el) tettük munkálkodásunk színhelyévé. A konferenciát minden pénteken délután 4 órakor dr. Mátrai Gyula szerkesztő tartja, fölváltva a lelkiélet és a dogmatika köréből vett témákról. Buzdítson a buzgóság még többeket hasonló munkára.

Galamblelkek!

(Emlékezés november 20-ára.)

Találkoztatok ilyenekkel az élet poros, göröngyös országútján? Ha igen, ó akkor rebegjetek hálát a jóságos Istennek. Olyanok ők, mint a harmatcsepp a virágszirmon tikkadt forróságban. Mint az édes jó anyának gyengéden simogató áldott keze, amint kedves gyermekéről a kesergés borús vonásait eltünteti szinte varázsszerüen. Olyanok ők, mint szivárvány a vihardúlta sötét felhőgomolygások közepette. Bájos előhirnökei ők egy örök derűs, fenségesen nyugodt szép hazának. Olyanok ők, mint a galamb, mely neked viszi a béke olajágát.

Környezetükre is úgy hatnak jelenlétükkel, mint egy nagylelkű jótétemény; lényükön átszűrődik vagy átszivárog valamiféle tüneményes fuvalom a lelki szépség üdeségéből, melyet magukkal hoztak az Édenkertjéből, mikor az isteni Alkotó szent szándékaiban pihentek meg. A szent Szeretetnek ragyogása ott csillogott mindig lelkükön s amit mondtak s ahogyan mondták, az feltétlenül gyujtott lángokat, Isten iránti szeretettüzeket a bágyadt lelkekben, s tudott lelki vigaszt s lelki támaszt nyujtani. Életfelfogásuk tisztaságának zománca olyan tüneményes hatással tudott lenni a velük érintkező lelkeken, hogy átemelte őket e sártekéről magas szférákba vagy a mélységek gyönyörű régióiba, de mindig Istenhez.

Galamblelkek ők a világ nagy kavarodásaiban, bár lábuk taposni kénytelen volt az élet tövishintett fárasztó útját, de a lelkük az mindenütt s mindenkor az élet hófehér habját szívta, hisz a létnek alja csúnya, mint mindennek.

Galamblelkek! Ritkák ők, különlegességek, olyanok, mint a drága selyem, mely futólagosan (flüchtig) siklik ki a kezek között. Lelkek ők, kiknek szellemi életük, lelkiviláguk olyan finomult volt az Isten megérzésében, látásában, hogyha analizálni akarnátok, a ti durva kezeitek között elveszítenék pompás illatukat. Hagyjátok ezt — szenvedésük az ő egyéni poézisuk volt s ha Istenmegérzésükben mint tiszta liliom ott tündökül lelkükön a drágalátos rubin: egy vércsepp a megváltás nagy művéből. Ez egy kötelék, mely őket velünk összefűzi. Harmatcseppek; hadd üdítsék lelkünket e földi sivatagban, míg elértük az ő segítő kezükkel az örök mennyei oázist.

Galamblelkek ők, mindig a jó Isten szent békéjének középpontjában állanak, az ő szépségük a világ vásárjához való megközelíthetetlenségük volt. Az ő lelkük beszédessége ép az ő hallgatagságukban áll, egy fenséges csend, méltó Istenhez, mert ő csak akkor közeledik. Az ő

lelkük studiumot igényel, ez a jellegzetes vonásuk. Égi hazánkban ott tündökölnek ők, a Mennyországnak szüksége van reájuk; a Mennyország nem visz át földünkről történelmet, de igen is az ő biografiájukat. Az ő lelki egyéniségük ott összpontosult midőn galamblelkükkel fészket raktak a tabernakulum bejárójánál; ők oda benyitottak, beléptek, de onnan többé kilépni nem láttátok. Ott turbékolnak ők dicsőségesen feltámadt Úr Jézus szentséges oldalsebében. Ott a szeretet gyönyörei által lebilincselve, mélységes alázatban hallgatódznak az égi zenében. Ott minden égi fényben uszik, körülárnyékolva, mint a szent karácsonyéjnek összes bája. Igy pihenjen lelkünkben az ő áldott emlékük! Ők azok a hallgatás lelkei voltak, kik oly mély tiszteletet parancsoló módon tudnak Istenben elrejtőzni, hogy lehetetlenné látszanak tenni még kanonizációjukat is vele. Galamblelkek ők, liliomok melyek az Istenházában illatoznak! Ne veszítsük őket lelki szemeink elől, hadd vonzanak minket s kövessük a távolból!

Stabant, volabant, clamabant!

Szilárdan álltak, szálltak, prédikáltak! *H. Sz.*

Éjféli szentmise

Megkondultak a harangok, kigyúltak az oltár csillagai. Még néhány perc csak és újra megszületik közöttünk a betlehemi Kisded... Angyalok veszik körül most is bölcsőjét és imádattal énekelik a Gloria in excelsis-t. Áhitattal borulnak le ma is az egyszerű pásztorok a jászol előtt, hogy hívő szívük hódolatát rakják a benne nyugvó isteni Gyermek elé. De sajnos, mint kétezer év előtt, úgy ma is rideg közönynyel zárkoznak el előle a keményszívű, önző betlehemi emberek és vesztére törnek a hatalmukat féltő gőgös Herodesek.

Kétezer esztendő óta jár közöttünk a megtestesült isteni Szeretet, hogy megváltsa bűneitől a világot és ennek hálátlan, hűtelen világnak legnagyobb része még ma sem vesz tudomást az örök Irgalom fenséges művéről, míg egy más része egyenesen lenézi, megveti azt.

És én magam, kinek ez a Szeretet az éltető levegője, nem feledkezem-e meg számtalanszor hálatartozásomról?...

— Ó drága betlehemi Kisded, *mikor* jön el végre itt a földön a Te országod? Mikor énekli bölcsőd előtt *minden* ember alázatos szeretettel dicsőséged nagyságát? mikor látnak angyalaid a földön csupa *jóakaratú* lelket? És mikor, *mikor* fogom *én* szeretetedet illő hálával viszonozni?

— Hideg istállóban, kemény, szúrós szalmaágyon fekszel ma is,

csak úgy, mint kétezer év előtt, édes kis Jézusom. Ó hadd melegítsem csókjaimmal didergő tagjaidat! Hadd legyen szívem lángoló szeretete az a puha takaró, mely fekhelyed kényelmetlenségét legalább valamivel enyhítse és hadd értsem ajkad jóságos mosolyából, hogy éltem alázatos áldozatát kegyesen elfogadod.

Benz. Csáky Ilona.

A gyökerek életéről

Az OKTÓBERI számban szó volt arról, hogy az elnöknő személye az első, akinél az egyesület megreformálását kezdeni kell. A következő lépés ez: *gondoskodni arról, hogy az egyesület tisztikara és a terjesztőnők megfelelő lelkületűek legyenek*, mert ők az egyesület gyökérszálacskái, rajtuk keresztül szívódik fel az új erő és táplálék az egyesület életébe.

Azért az olyan terjesztőnőt, kit családi körülményei, gazdasági helyzete, egészsége, vagy bármi más akadályoz abban, hogy egész lélekkel végezze az Oltáregyesületi munkát, azt szeretettel bár, de meg *kell kérni, hogy mondjon le tisztségéről*, mert megfertőzi a többieket, a tevékeny tagokat is.

A többiek munkakörét pedig a legpontosabban kell körülírni és az elvégzett munkát ellenőrizni. E célból legyen minden terjesztőnőnek egy könyvecskéje, amelyben a következők feljegyzésére hagyjon helyet:

Ujonnan szerzett tagok névsora. A név mellett kiírandó a jelentkezés kelte, maradjon mellette üres hely, ahova a titkár aláírja nevét, ha a tagot felvette.

Ezután néhány üres lapot hagyunk és következik egy második névsor: *azok nevei, akiket szokott felkérni szentségimádási órára.* Itt legyen egy rovat az óra bejegyzésére és egy rovat annak feltüntetésére, hogy figyelmeztettük-e minden alkalommal imádási órájára.

Néhány üres lap után felírjuk azok nevét és címét, kiket hozzánk osztott be az elnökség «lelki gondozásra». Mert, ugyebár nem elegendő valakit egyszer «beugratni» oltáregyesületi tagnak, hanem azon kell lennünk, hogy az illető most már mindenkorra a mienk, illetőleg az Úr Jézusé maradjon. Azért minden terjesztőnőnek «legyen szeme» 20—30 tagra. Vigye el hozzájuk az Örökimádás lapját, figyelmeztesse őket, ha valami szépet olvasott benne; mondja meg, ha lesz valami prédikáció, nagy ünnepély, hívja meg őket lelkigyakorlatra vagy misszióra, vagy közös szentáldozásra, vagy körmenetre. *Ahol valami nehézséget lát, igyekezzék segíteni:* látogassa a betegeket, segítsen dajkálgatni a kisgyereket, ha amiatt nem jöhet a templomba az anya, vigasztalja őket, ha szomorkodnak stb. Ha tudomására jut, hogy valamit adományozni akarnak a templomnak, vegye rá őket, hogy *előbb jelentsék be szándékukat a plébános úrnak, aki majd megmondja, mire van szükség.* Esetleg beszedheti tőlük — nyugta ellenében — a tagsági dijat is. Könyvecskéjébe jegyezze bele, hányszor látogatta meg őket, hogy ezzel beszámolhasson az elnöknőnek.

Ó igen, a jó terjesztőnő valóságos gyökérszála az egyesületnek, aki sok gondot és munkát vesz le a vezetőség válláról. Ezt a gyökérszálat néha «kapálgatni meg öntözgetni» is kell.

Tégy róla, kedves Elnöknő, hogy részesüljenek egy kis lelki felfrissülésben is. Legyen néha egy kirándulás kizárólag a terjesztőnők részére. Hívd meg őket uzsonnára magadhoz. Menjenek el közösen a plébános úr nevenapján, újévkor, püspöklátogatáskor, búcsú napján tisztelegni. Tartsatok év elején közös Veni Sanctét és év végén mondjátok el együtt a Te Deumot. Ha beteg valaki a terjesztőnők közül: ne legyen egyedül és elhagyott s ha elszólít valakit az Úristen: menjetek el mindnyájan a gyászmiséjére és mondassatok magatok is szentmisét érette.

Szeretettel kérünk, kedves Elnöknő, milyen eszközökkel tartod Te össze terjesztőnőidet, hadd közöljük mások hasznára is.

Kívánjuk Neked a karácsonyi békességet! *Központi.*

Dr. Babura László: Szent Jeromos élete. A Szent István Könyvek között 35-iknek jelent meg a szerzőnek immár harmadik monografiája az egyházatyák atyjáról, a hatalmas Szent Jeromosról. Rómában a San Girolamo templom oltárképén úgy ábrázolják Őt, mint egy izmos, óriáserejű férfit, amint vezeklő remeteségében mellét veri. Szent Jeromos tényleg a lelkierő hőse. Hősies küzdelmeit megkapóan mutatja be m. t. ügyvezető igazgatónk mesteri tollal megírt eme könyve. Látjuk benne Jeromost az embert, amint vasszorgalommal és szívós kitartással törtet előre az ész és a szív kulturájának magaslatai felé. Látjuk azután, miként kamatoztatja értékeit a szellemi és lelkivilágban. Igazi központi egyénisége a művelt világnak, akinek tudománya világít, aszkézise, lelkitanácsai irányt mutatnak sok habozás és kétség útvesztőiben és nem egy lelket vezetnek el a jó Isten atyai ölének édes pihenésébe. A nagy és erős ember rajza ez a könyv, *Szeretettel* és *örömmel* ajánljuk mélyen tisztelt olvasóinknak.

*

Az Eucharistische Funken magyar fordításban a közel jövőben megjelenik «Oltártüzek» címen P. Márton Bernát domonkos atya fordításában. Előre fölhívjuk rá m. t. olvasóink figyelmét.

A november 9-i választmányi gyűlés legfontosabb tárgya egy az összes fiókoltáregyesületeknek megküldendő körlevél megbeszélése volt. Dr. Mészáros János prelátus-kanonok, országos főigazgatónk, a körlevél szerzője, aki minden igyekezetével azon van, hogy az összes fiókegyesületekben *szabályszerű életet és a központtal* való szoros kapcsolatot teremtsen. Az «Örökimádás»-t olvasó oltáregyesületi tagokat szeretettel kérjük, hogy legyenek példájukkal és lelkesedésükkel a körlevél pontjai megvalósításának apostolai.

Az Örökimádás harangjai. Ezek is háborúba mentek, úgy mint a többi templomokéi. Összetörték és beolvasztották őket. Pótlásukra *négyszáz* millió korona kellene. Az októberi terjesztőnői gyűlésen dr. Mátrai Gyula lelkész indítványozta, hogy sorsjáték rendezésével szerezze meg az Oltáregyesület e nagy összeget. A terjesztőnők egyhangú lelkesedéssel ajánlkoztak a kibocsájtandó sorsjegyek elhelyezésére, azonban az Oltáregyesület választmánya tekintettel a sorsjátékok nagy számára és egyéb — az indítványozó előtt ismeretlen nehézségekre, azt határozta, hogy az indítványt megfontolás tárgyává teszi s amennyiben annak eredményét biztosítva látja, szívesen megindítja az akciót, hogy az Örökimádás árva harangja ne sírjon tovább testvérei után, hanem újra a régi fenséges hangú együttes hangolja az ország egyetlen — Örökimádás-temploma látogatóinak lelkét a Legszentebbnek lélekben és igazságban való látogatására.

Idea. Lehet, hogy azt mondja rá valaki, hogy halvaszületett, de mi azt hisszük, talán mégsem. A jelen vagy az elmult év tavaszán volt e, nem emlékezünk biztosan, valaki ötszáz milliót mulatott el Párisban egy hét alatt. Az illető *katholikus* és magyar ember. Nem akadhatna az ország gazdagjai között olyan, aki a tiltott stilusú szórakozás helyett megengedett, sőt dicsérendő áldozatkészség oltárára tenne egy hasonló összeget? Vagy ha nem is kívánná az egész dicsőséget, nem vehetne-e méltó részt egy-egy harangunk öntetésével az Örökimádás nagy gondjának eloszlatásában? Isten dicsőségére mindig szívesen kell áldoznunk s ez az áldozat mindig visszatérül. Katholikus testvérem, mit szólsz hozzá? Mit mond a lelkiismereted?

Férfi Oltáregyesület. Hál' Isten, ilyen is van már. A jezsuiták vezetése alatti iparosifjak kongregációjának eucharisztikus szakosztálya testületileg belépett az Oltáregyesületbe. Szabályait a központi választmány elfogadta és jóváhagyta, mert speciális helyzetét tekintetbe véve teljesen fődik az Oltáregyesület szabályait. A buzgó csoport vezetője Nejedly Ferenc műszerész. A 17 tagot számláló lelkes kis csapat előtt okt. 28-án dr. Mátrai Gyula szerkesztő fejtette ki az oltáregyleti életföltételeit. Örömmel köszönti őket a Központ és imádkozik értük.

A belső ferencvárosi oltáregyesület elnöknője, Végh Gyuláné, Rosta Ilona családi okokból ezen állásáról lemondott és helyébe Makovicska Ottóné úrnőt kérte föl dr. Takács Ernő káplán, az ottani oltáregyesület igazgatója. Amikor a volt elnöknőnek köszönetét fejezi ki a Központ, a Bakács-téri Oltáregyesület új fölvirágzását reméli az új elnöknő mélységes lelki életet élő és közszeretetben álló egyéniségétől.

A józsefvárosi oltáregyesületnek zászlószentelése volt november 8-án. Ugyanakkor szentelték föl az új harangokat és akkor mondta Blieszner Ágoston prépostplébános első főpapi miséjét. Nov. 21-én délután pedig az oltáregyleti ájtatosság után ünnepélyesen adta át dr. Mészáros János érseki helytartó, Éber Józsefné és Glatz Gusztávné, a józsefvárosi oltáregylet elnök-, illetve alelnöknőjének a «Pro ecclesia et pontifice» érdemrend pápai kitüntetését. Szívből gratulálunk a kitüntetetteknek, akik az igazgató prépostplébános úrral együttműködve oly szép virágzásra vitték a Józsefváros hitéletét és meleg miliőt teremtettek a józsefvárosi templom szentsége köré.

Irodalom.

Gábriel Antal: *A bűnbánat szentsége és az Oltáriszentség. (Eleminél magasabb iskolák részére. Ára 5000 K.)* Kapható a szerzőnél, Budapest, I., Tárogató-út 46. A kiváló budapesti hitoktatási szakfelügyelőnek páratlan szellemességgel, tudással és eredetiséggel megírt műve finom papiron, csinos kiállításban. Annyi tartalom van ebben a könyvalakú ízléses füzetben, hogy a legtudományosabb kritikus igényeit is kielégítheti. A hozzávaló teljesen egyéni módszerű vázlattábla kitűnő segédeszköze a tanításnak és a memoriának. E táblákkal együtt csak hétezer koronába kerül. Így igazán alkalmas arra, hogy a felnőttek is megszerezzék és elhomályosult vagy hiányos ismereteiket e kedves segédeszköz felhasználásával kiegészítsék. Minden lelkipásztor szerezze meg e művet és biztosak vagyunk benne, hogy a legnagyobb igyekezettel rajta lesz, hogy hívei is megszerezzék. Mi kedves olvasóinknak is a legmelegebben ajánlhatjuk.

«A Szív» könyvtára ötödik számaként jelent meg *Canisius Szent Péternek* Braunsberger Ottó S. J. által megírt és **P. Hőrl Gyula** S. J. *által* magyarra fordított *életrajza.* Az őszi katholikus nagygyűlés is

Isten igéjének lelkiismeretes hirdetéséből is kivette részét, olyan alaposan, hogy a protestánsok is elismerték, miszerint méltán illeti meg őt a «Németország apostola» jelző. Ezt a nagy jezsuitát széleskörű tevékenységében mutatja be Braunsberger S. J. műve, amelyet a magyar nyelv avatott tollú művelője és tudós tanára, Hőrl jezsuita-atya ad élvezetes magyar fordításban kezünkbe. Egy darab kultúrtörténet e könyv. Szívesen ajánljuk olvasóinknak.

A Szív Kiskönyvtárának negyedik száma pedig **P. Somogyi Jenő** volt jezsuita provinciális, jelenleg pécsi házfőnöknek «A nyolc boldogságról 1924—25-ben az Urak kongregációjában elmondott szentbeszédeit tartalmazza. P. Somogyit mindig szívesen hallgatták férfiak és nők, magasműveltségű és egyszerű emberek egyaránt. Ez a kiadott beszédsorozat is mindenkinek való, mindenki haszonnal olvashatja. Kongregációk vezetőinek különösen hasznos forrásmunka. Szeretettel ajánljuk.

P. Gálffy László S. J.: Isten közelében. P. Charles S. J. francia művének magyar fordítása. Kiadta a Korda VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3. Örvendetes, hogy a lelkigyakorlatok népszerűsödésével jelentkező elmélkedő lelkek számára magyar nyelven is hozzáférnetővé teszi. P. Gálffy jezsuita atya a híres Charles páter elmélkedéseit. Épen olyan témákat dolgoz fel a könyv, amelyek a lelkiéletben alapvető fontosságúak. Mint

Blaskó Mária: Gyermeknaptár 1926. évre. A kiváló írónő egyedülálló gyermeknyelvén van írva benne minden. Érdekesen, praktikusan, a gyermekpscyhének megfelelően. Minden hónap mellett kis lelkikalauz azután apró versek és történetkék, végül a Szívgárda ismertetése. Igen alkalmas a gyermekek közt való terjesztésre.

A missziósügy magyar apostolai **dr. Ackerman Kálmán** hittanár ügyes szerkesztésében kiválóan tartalmas és érdekes missziósnaptárt adtak ki, fedelén Szent Mihály képével igen ízléses formában. Mivel e naptár terjesztésével a missziók ügyét is pártoljuk igen ajánljuk minden olvasónk szives figyelmébe. Ára 12 000 K. Megrendelhető: **Názáreth Missziósházban**, *Budatétényben*

Lapzártakor kaptunk négy karácsonyi színművet **dr. Erdey Ferenc** (Kalocsa) tollából: Árva Margit, A Porszívó, Gazdag szegénység és Aranyszívek. Ügyesen összeállított, érdekes cselekményű, kottával is ellátott füzetek, amelyeknek sok hasznát láthatják a karácsonyi színjátékrendezők. Az ő figyelmüket külön fölhívjuk reájuk. *Újak és ügyesek!*

A Herder-cég *könyvértesítője*: A nagy írók könyvújdonságainak előhírnőke, legtöbbször egy egy jólsikerült részlet leközlésével. Ezután minden negyedévben megjelenik és mindenki ingyen kaphatja meg, ha *Herder Freiburg in Br. cégtől* egy levelezőlapon kéri. Az őszi, a karácsonyi könyvpiac újdonságait ismerteti.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.